

د پیدایښت کتاب

د کتاب پېژندنه

هر انسان غواړي په دې پوه شي چې هغه د کوم ځای څخه راغلی دی او هغه دنیا چې هغه په کې پیدا شوی دی، څنگه پیدا شوې ده. د پیدایښت کتاب د تورات لومړنی کتاب دی چې مهمو سوالونو ته ځواب ورکوي.

د پیدایښت د کتاب لومړی فصل د نړۍ د پیدا کېدلو او د لومړنیو انسانانو یعنې زمونږ د نیکونو آدم او حوا په پیدا کېدلو سره پیل کیږي او د عدن په باغ کې د هغوی د ښه ژوند په اړه او وروسته بیا په ګناه کې د راګرېدلو او د خدای د حضور څخه د شړلو په اړه دوام مومي. وروسته بیا د آدم او حوا د زامنو یعنې هابیل او قاین په اړه معلومات ورکوي او د یوولسم فصل تر پایه پورې د نوح، توفان او هغې کشتۍ په اړه چې نوح یې د خدای په لارښوونې سره جوړوي مونږ ته معلومات راکوي. د دې کتاب د دولسم فصل په پیل کېدلو سره د اسراییلو د لومړنیو نیکونو چې لومړنی یې ابراهیم ؤ چې په ایماندارۍ سره د خدای څخه په اطاعت کولو یې د ایماندارانو د پلار نوم وګاټه، دوام مومي. د پیدایښت کتاب وروسته

بيا د ابراهيم د زامنو اسماعيل او اسحاق او د اسحاق د زوی يعقوب او همدارنگه د يعقوب د دولسو زامنو په اړه چې د اسراييلو د دولسو قبيلو بنياد اينبودونکي شول معلومات ورکولو ته دوام ورکوي. د پيداينبت د کتاب وروستنی برخه د يعقوب د يو زوی چې يوسف نومېږي د هغه په اړه چې مصر ته يې د يعقوب او د هغه د اولادې يعنې اسراييلو د هجرت شرايط برابر کړل پای ته رسېږي.

د پيداينبت کتاب کوم افسانوی کتاب نه دی چې پيل يې له دې څخه وشي چې په تېرو زمانو کې څه وو او څه نه وو، بلکې مونږ ته معلومات راکوي چې نړۍ څنگه پيدا شوه او د انسان په ژوند کې ګناه څنگه راپيدا شوه. دا يو ليکل شوی تاريخ دی. دا تاريخ په پنځوسو فصلونو کې په داسې شکل سره بيان شوی دی چې د هر انسان پام ځانته را اړوي.

خدای دې وکړي چې د دې کتاب لوستل ستاسو دپاره د برکت سبب وګرځي او د تلپاتې ژوندون هغه نعمت مو په برخه شي چې خدای غواړي تاسو ته يې درکړي.

د موضوعگانو لست:

د کایناتو او انساني نسل پيداينبت ۱:۱ - ۲:۲۵

د گناه پيل كېدل او د انسان رالوېدل ۱:۳-۲۴

د آدم څخه تر نوح پورې ۱:۴ - ۳۲:۵

نوح او سېلاب ۱:۶ - ۳۲:۱۰

د بابل برج ۱:۱۱-۹

د سام څخه تر ابراهيم پورې ۱۰:۱۱-۳۲

ابراهيم، اسحاق او يعقوب ۱:۱۲ - ۲۹:۳۵

د عيسو اولاده ۱:۳۶-۴۳

يوسف او د هغه ورونه ۱:۳۷ - ۲۸:۴۵

اسراييليان په مصر كې ۱:۴۶ - ۲۶:۵۰

نړۍ څنگه پيدا شوه

① په پيل کې خدای ځمکه او اسمانونه پيدا کړل. ② ځمکه خالي او بې شکله وه او د ژورو اوبو په مخ باندې تياره وه او د خدای روح د اوبو په مخ باندې گرځېده. ③ خدای وويل: «رڼا دې شي» او رڼا شوه. ④ خدای رڼا وليدله چې بڼه ده او هغه رڼايي د تيارې څخه بېله کړه. ⑤ خدای رڼا د ورځې په نوم ياده کړه او تياره يې د شپې په نوم ياده کړه، ماښام و او سهار شو. دا لومړۍ ورځ وه.

⑥ خدای وويل: «د اوبو ترمنځ دې فضا وي چې پاسنۍ اوبه د لاندې اوبو څخه بېلې کړي.» ⑦ خدای فضا جوړه کړه او د فضا لاندې اوبه يې د پاسنيو اوبو څخه بېلې کړې او همداسې وشول. ⑧ خدای فضا د اسمان په نوم ياده کړه، ماښام و او سهار شو. دا دوهمه ورځ وه.

⑨ خدای وويل: «د اسمان لاندې اوبه دې په يو ځای کې راټولې شي او وچه دې ښکاره شي» او همداسې وشول. ⑩ خدای وچه د ځمکې په نوم ياده کړه او اوبه يې د بحرونو په نوم يادې کړې او خدای وليدل چې دا بڼه دي. ⑪ خدای وويل: «ځمکه دې

بوټي راشنه کړي. هغه تخم لرونکي نباتات، مېوه لرونکې ونې چې خپل جنس او شکل ته ورته مېوه او تخم د ځمکې په مخ ونيسي.» او همداسې وشول. ^(۱۲) ځمکې هغه بوټي راشنه کړل چې د خپل جنس په شان تخم نيسي او هغه مېوه لرونکې ونې چې د هغو تخم د هغوی د جنس په شان وي او خدای وليدل چې دا بڼه دي. ^(۱۳) ماښام و او سهار شو. دا درېمه ورځ وه.

^(۱۴) خدای وويل: «د اسمان په فضا کې دې رڼاگانې وي چې ورځ د شپې څخه بېله کړي او هغه دې د نښو په شان د ورځو، فصلونو او کلونو دپاره وي، ^(۱۵) او د اسمان په فضا کې دې رڼاگانې وي چې ځمکه روښانه کړي» او همداسې وشول. ^(۱۶) خدای دوه لويې رڼاگانې جوړې کړې، لمر يې د ورځې د رڼا ورکولو دپاره او سپوږمۍ يې د شپې د رڼا ورکولو دپاره او ستوري يې هم جوړ کړل. ^(۱۷) خدای هغوی د اسمان په فضا کې ځای په ځای کړل، ترڅو ځمکې ته رڼايي ورکړي، ^(۱۸) چې شپه او ورځ ورباندې رڼا شي او رڼا د تيارې څخه بېله کړي او خدای وليدل چې دا بڼه دي. ^(۱۹) ماښام و او سهار شو، دا څلورمه ورځ وه.

^(۲۰) خدای وويل: «اوبه دې د ژونديو موجوداتو څخه ډکې شي او مرغان دې د ځمکې دپاسه د اسمان په فضا کې والوزي.» ^(۲۱) نو خدای لوی بحري حيوانات او د مخلوقاتو ټول ډولونه چې په اوبو

کې اوسپري جوړ کړل. هغه همدارنگه ډول ډول مرغان پيدا کړل او
خدای وليدل چې دا بنه دي. (۲۲) خدای هغوی ته برکت ورکړ او
ويې ويل: «بارداره او زيات شی او بحيرې ډکې کړئ او مرغان دې
د ځمکې په منځ زيات شي.» (۲۳) ماښام ؤ او سهار شو. دا پنځمه
ورځ وه.

(۲۴) خدای وويل: «په ځمکه کې دې هر ډول ژوندي حيوانات د
دوی د جنس په شان راپيدا شي، کورني حيوانات او وحشي
حيوانات او خزندې دې د هغوی د جنس په شان راپيدا کړي» او
همداسې وشول. (۲۵) نو خدای وحشي حيوانات د هغو د جنس په
شان او کورني حيوانات او خزندې د هغوی د جنس په شان جوړ
کړل او خدای وليدل چې دا بنه دي.

(۲۶) خدای وويل: «مونږ به انسان په خپل شکل او زمونږ په شان
جوړ کړو ترڅو دوی په ماهيانو، مرغانو، کورني حيواناتو، په ټوله
ځمکه او خزندو باندې حکم وچلوي.» (۲۷) نو خدای انسان په خپل
شکل پيدا کړ، هغه يې د خدای په شکل پيدا کړ. هغوی يې نر او
بنځه پيدا کړل. (۲۸) خدای هغوی ته برکت ورکړ او ويې ويل:
«بارداره او زيات شی او ځمکه د خلکو څخه ډکه کړئ او د خپل
واک لاندې يې راولئ او په ماهيانو، مرغانو او په ټولو حيواناتو
باندې حکم چلوی.»

٢٩) خدای وویل: «ما تاسو ته د ځمکې په مخ باندې ستاسو د خوراک دپاره هغه بوتې او هغه مېوه لرونکې ونې درکړي دي چې تخم نیسي. ٣٠) ما ټولو وحشي حیواناتو، مرغانو، خزندو او هغو ټولو ته چې د ژوندون ساه په کې ده، ټول شنه بوتې د هغوی د خوراک دپاره ورکړل.» او همداسې وشول.

٣١) هر هغه څه چې خدای جوړ کړي وو، هغه یې ولیدل چې ټول ډېر بڼه وو! ما بنام و او سهار شو. دا شپږمه ورځ وه.

١) نو ځمکه او اسمانونه او نور ټول شیان جوړ شول. ٢) په اوومه ورځ خدای هغه ټول کارونه چې کول یې، سرته ورسول او کار یې بس کړ. ٣) خدای اوومه ورځ مبارکه وبلله او هغه یې ځانگړې وگرځوله، ځکه چې په هغه ورځ هغه پیدایښت پوره کړ او کار یې بس کړ. ٤) په دې ډول ځمکه او اسمانونه پیدا شول.

د عدن باغ

کله چې خښتن خدای اسمانونه او ځمکه جوړ کړل، ٥) تر هغه وخته پورې لا هېڅ واښه یا نور بوتې راشنه شوي نه وو، ځکه چې خښتن خدای باران نه و او رولی او څوک نه و چې په ځمکه باندې کار وکړي. ٦) نو د ځمکې څخه د اوبو ویالې راووتلې او د ځمکې

منځ ته يې اوبه ورکړې.

٧) څښتن خدای خاوره راواخيستله او د هغې څخه يې انسان جوړ کړ او د هغه په پوزه کې يې د ژوندون روح پو کړ او هغه ژوندی بدن شو. ٨) څښتن خدای په عدن کې لمرخاته خواته يو باغ جوړ کړ او هغه انسان چې هغه جوړ کړی ؤ، هغه ته يې په دې باغ کې ځای ورکړ. ٩) څښتن خدای په دې باغ کې هر ډول بنايسته او مېوه لرونکې ونې راشنې کړلې او د باغ په منځ کې دوه نورې ونې وې. يوه د ژوندانه ونه او بله د بنو او بدو د پېژندلو ونه.

١٠) د عدن څخه يو سيند جاري شو چې باغ ته اوبه ورکړي او دا سيند بيا په څلورو سيندونو باندي ووېشل شو. ١١) د لومړني سيند نوم فيشون دی چې د حويله په ټول هېواد باندي راتاو شوی دی او هلته سره زر دي، ١٢) چې د هغه ځای سره زر ډېر بڼه دي. د خوشبويی مواد او د عقيقو تيرې هم په کې پيدا کېږي. ١٣) دوهم يې د جيحون سيند دی چې د کوش د ټولې ځمکې څخه راتاو شوی دی. ١٤) درېم سيند د دجلې په نوم يادېږي چې د آشور لمرخاته خواته بهېږي او څلورم د فرات سيند دی.

١٥) نو څښتن خدای آدم ته د عدن په باغ کې ځای ورکړ چې د هغه خدمت او ساتنه وکړي. ١٦) څښتن خدای آدم ته وويل: «د باغ

د ټولو ونو څخه مېوه خوړلی شي. (۱۷) خو د بنو او بدو د پېژندلو د ونې څخه نه، ځکه کله چې د هغې ونې مېوه وخورې بې له شکه چې مړ به شي.»

(۱۸) څښتن خدای وویل: «دا بڼه نه دی چې آدم دې یوازې اوسي، زه به د هغه دپاره یوه مناسبه ملګري جوړوم چې د هغه سره مرسته وکړي.» (۱۹) نو بیا څښتن خدای د خاورې څخه ټول حیوانات او مرغان جوړ کړل او هغه یې آدم ته راوستل، ترڅو وګوري چې په هغوی باندې کوم نوم بردي. په دې ډول په هغوی ټولو باندې نومونه کېښودل شول. (۲۰) نو آدم په ټولو کورني او وحشي حیواناتو او مرغانو باندې نومونه کېښودل.

د هغوی څخه یو هم د آدم دپاره مناسب ملګري نه و. (۲۱) نو څښتن خدای آدم په درانه خوب باندې ویده کړ او د هغه د پوښتیو څخه یې یوه راواخیستله او د هغې ځای یې په غوښه باندې ډک کړ. (۲۲) څښتن خدای د هغې پوښتی څخه ښځه جوړه کړه او هغه یې آدم ته راوستله. (۲۳) آدم وویل:

دلته اوس شته یو څوک زما په شان

اخیستل شوی یې هډوکی زما د هډوکو څخه

او غوښنه يې زما د غوښنې څخه

د هغې نوم دی ښځه

ځکه اخیستل شوې هغه د سړي څخه ده

②۴ له همدې امله سړی خپل مور او پلار پرېږدي او د خپلې ښځې سره یوځای کیږي او دواړه یو بدن شي.

②۵ سره د دې چې آدم او د هغه ښځه دواړه لوڅ وو، خو دوی نه شرمېدل.

د انسان لومړنی گناه

① د هغو ټولو وحشي حیواناتو د ډلې څخه چې څښتن خدای جوړ کړي وو، مار ډېر مکرجن ؤ. یوه ورځ هغه ښځې ته راغی او پوښتنه یې ترې وکړه: «ایا په رښتیا خدای تاسو ته ویلي دي چې په باغ کې د هېڅ یوې ونې مېوه ونه خورئ؟» ② ښځې ځواب ورکړ: «خدای ویلي دي چې مونږ کولای شو د باغ د ټولو ونو د مېوو څخه وخورو، ③ بې له هغې ونې څخه چې د باغ په منځ کې ده. هغه مونږ ته ویلي دي چې د هغې ونې مېوه مه خورئ او حتی هغې ته لاس هم مه وروړئ، که داسې مو وکړل، نو تاسو به مړه

شيء.» ④ مار بنځي ته وويل: «ډاډه اوسئ، تاسو به مړه نه شئ.» ⑤

خدای پوهيږي چې که چيري تاسو د دې ونې مپوه وخورئ، نو ستاسو سترگي به خلاصې شي او تاسو به د خدای په شان شئ او په بنو او بدو شيانو باندې به پوه شئ.» ⑥ بنځي ونې ته په خيږ وکتل او هغه ونه د هغې په نظر کې بنکلي او مپوه يې خوندوره بنکاره شوه، فکر يې وکړ چې دا ونه به د پوهې د حاصلولو دپاره خومره بڼه وي. نو هغه مپوه يې راواخيستله او ويې خوړله او خپل مپړه ته يې چې د هغې سره ؤ، هم ورکړه او هغه هم وخورله. ⑦ په هماغه وخت کې د هغوی سترگي وغړېدلې او پوه شول چې لوخ دي، نو د انځر پانې يې يو تر بله سره وگنډلې او ځانونه يې ورباندې پټ کړل.

⑧ مازديگر کله چې باد لگېده، آدم او د هغه بنځي د خښتن خدای د قدمونو اواز واورېد چې په باغ کې گرځېده. هغوی ووېرېدل او ځانونه يې د ونو ترشا پټ کړل. ⑨ خښتن خدای په آدم باندې غږ وکړ: «ته چېرته يې؟» ⑩ هغه ځواب ورکړ: «په باغ کې مې ستا د قدمونو اواز واورېد، ووېرېدم او خپل ځان مې پټ کړ، ځکه چې لوخ وم.» ⑪ خدای ورڅخه پوښتنه وکړه: «چا درته وويل چې ته لوخ يې؟ ايا د هغې ونې مپوه دي خوړلې ده چې ما درته ويلي وو چې هغه مه خوره؟» ⑫ آدم وويل: «هغې بنځي چې

تا ماته راکړې ده، دا مېوه راکړه او ما خوړله.» (۱۳) نو څښتن
خدای د ښځې څخه پوښتنه وکړه: «تا څه وکړل؟» ښځې ځواب
ورکړ: «مار زه وغولولم او ما هغه مېوه خوړله.»

(۱۴) نو څښتن خدای مار ته وویل: «په دې سبب چې تا دا کار
کړی دی، ته به د نورو ټولو کورني او وحشي حیواناتو څخه زیات
لعنتي یې! ټول عمر به په سینه باندي ښویږې او خاورې به خورې.
(۱۵) زه به داسې وکړم چې ته او دا ښځه به د یو بل څخه کرکه کوئ.
ستا د نسل او د ښځې د نسل ترمنځ به تل دښمني وي. هغه به ستا
سر ټکوي او ته به د هغه پونده چیچي.»

(۱۶) څښتن خدای ښځې ته وویل: «د اولاد د زېږولو په وخت
کې به ستا دردونه زیات کړم، خو ته به د مېړه شوق کوې او هغه به
په تا باندي حکم چلوي.»

(۱۷) څښتن آدم ته وویل: «دا چې تا دخپلې ښځې خبره
اورېدلې ده او د هغې ونې مېوه دې خوړله چې ما درته ویلي وو
چې هغه ونه خورې، نو دا ځمکه ستا په سبب لعنتي شوه او ته به
ټول عمر د هغې څخه په ډېر زحمت سره خوراک لاسته راوړې.
(۱۸) ځمکه به هرزه بوټي او اغزي راشنه کوي او ته به ځنگلي بوټي
خورې. (۱۹) د خپل تندي په خولو باندي به خواړه ترلاسه کوې، تر

هغه وخته پورې چې بېرته هغې خاورې ته وروگرځي د کومې
خځه چې جوړ شوی يې، ځکه چې ته خاوره يې او بېرته به
خاورې ته وروگرځي.»

②۰ آدم په خپلې بڼې باندې حوا نوم کېښود ځکه چې هغه به
د ټولو انسانانو مور وي. ②۱ څښتن خدای د آدم او د هغه د بڼې
دپاره د حیوان د پوستکي خځه کالي جوړ کړل او هغوی ته يې
ورواغوستل.

آدم او حوا له باغ څخه شړل کيږي

②۲ څښتن خدای وويل: «اوس چې آدم زمونږ په شان شو چې
بڼه او بد پېژني، بايد دا اجازه ورنه کړای شي چې د ژوندانه د ونې
څخه مېوه وخوري او تر ابده پورې ژوندی پاتې شي.» ②۳ نو
څښتن خدای دوی د عدن د باغ څخه وشړل چې لاړ شي او په
هغې ځمکې باندې کار وکړي چې د هغې د خاورې څخه آدم جوړ
شوی و. ②۴ آدم يې وشاره او د عدن د باغ لمرخاته خواته د ننوتلو
په دروازه کې يې اسماني مخلوقات او هغه اور لرونکې توره چې
هرې خواته به تاوېدله، ودرول، ترڅو څوک ونه شي کولای چې د
ژوندانه ونې ته ورنژدې شي.

قاین او هاییل

① آدم د حوا سره یوځای شو او حوا امیدواره شوه او زوی یې پیدا شو. حوا وویل: «زه به په هغه باندي قاین نوم کېږدم، ځکه چې هغه مې د څښتن په مرسته راوړ.» ② وروسته بیا د هغې بل زوی هاییل پیدا شو. هاییل شپون شو، خو قاین بزگر شو. ③ لږه موده وروسته قاین د خپلې ځمکې د حاصلاتو یوه برخه د څښتن حضور ته نذرانه وړاندې کړه. ④ او هاییل هم خپل لومړنی زېږول شوی وری قرباني کړ او ډېره بڼه برخه یې د څښتن حضور ته نذرانه وړاندې کړه. څښتن هاییل او د هغه نذرانه قبوله کړه. ⑤ خو قاین او د هغه نذرانه یې قبوله نه کړه، نو قاین ډېر په قهر شو او خپل سر یې بڼکته واچاوه. ⑥ څښتن قاین ته وویل: «ته ولې په قهر شوي؟ او ولې دې خپل سر بڼکته اچولی دی؟» ⑦ که بڼه کار دې کړی وای، ایا قبول شوی به نه وای؟ خو بڼه دې نه دي کړي. اوس گناه د دې موقعې په لټه کې ده چې په تا باندي حمله وکړي، هغه غواړي چې حکم درباندي وچلوي، خو ته باید په هغې باندي غالب شي.»

⑧ قاین خپل ورور هاییل ته وویل: «راځه چې پټي ته لار شو.» هغه وخت چې دوی په پټي کې وو، قاین په خپل ورور هاییل

باندې حمله وکړه او ويې واژه. ⑨ بيا څښتن د قاین څخه پوښتنه وکړه: «ستا ورور هابيل چيرته دی؟» هغه ځواب ورکړ: «زه څه خبر يم؟ ايا زه د خپل ورور ساتونکی يم؟» ⑩ بيا څښتن وويل: «تا څه وکړل؟ خپل ورور دې وواژه او د هغه وينه په ځمکه باندې تويه شوه. اوس ستا د ورور وينه ماته فرياد کوي چې سزا درکړم. ⑪ زه به په تا باندې لعنت ووايم، ځکه چې تا هابيل وواژه او د هغه وينه دې په ځمکه باندې توي کړه. ته به هېڅکله په دې ځمکه باندې کښت ونه کړې. ⑫ که ته په دې ځمکه باندې خواري وکړې، هغه به ستا دپاره هېڅ حاصل درنه کړي. ته به بې کوره يې او خپل پاتې عمر به بې کوره او په سرگردانی کې تېروي.» ⑬ قاین وويل: «ته ماته داسې سخته سزا راکوي چې زه يې د زغملو توان نه لرم. ⑭ ما نن د دې خاورې څخه شپې، چې خپل کور پرېږدم او ستا د حضور څخه لېرې لاړ شم. زه به بې کوره او سرگردانه گرځم او هرڅوک چې ما پيدا کړي، نو وبه مې وژني.» ⑮ څښتن ځواب ورکړ: «نه! که څوک تا ووژني، زه به هغه ته اووه چنده سزا ورکړم.» نو څښتن په قاین باندې يوه نښه کېښودله چې دا به د هغه چا دپاره خبرداری وي څوک چې وغواړي قاین ووژني. ⑯ قاین د څښتن د حضور څخه لاړ. هغه په نود يعنې سرگردانی نومي ځای کې چې د عدن لمرخاته خواته پروت ؤ، ژوند اختيار کړ.

د قاین اولاده

١٧ قاین د خپلې بنځې سره یوځای شو او زوی یې پیدا شو او په هغه باندې یې خونخ نوم کېښود. هغه یو ښار جوړ کړ او د خپل زوی خونخ نوم یې ورباندې کېښود. ١٨ د خونخ څخه عیراد پیدا شو او د عیراد څخه محویاییل پیدا شو، د محویاییل څخه متوشاییل پیدا شو او د متوشاییل څخه لمک پیدا شو. ١٩ لمک دوه بنځې وکړې، د یوې نوم عاده ؤ او د بلې نوم ظله ؤ. ٢٠ د عادي څخه یابال پیدا شو او هغه لومړنی کس ؤ چې کورني حیوانات یې روزل او په خپمو کې اوسېده. ٢١ د هغه د ورور نوم یوبال ؤ او هغه لومړنی کس ؤ چې رباب او شپېلی به یې وهله. ٢٢ د ظلي څخه هم توبل قاین پیدا شو او هغه اهنگر ؤ او د برنجو او اوسپني څخه به یې د کار هر ډول وسایل جوړول. نعمة د توبل قاین خور وه.

٢٣ یوه ورځ لمک خپلو بنځو ته وویل:

ای عادي او ظلي زما خبرې واورئ

ما یو ځوان سړی وژلی ځکه زه یې وم وهلی

٢٤ که بدل د قاین اخیستل کېږي اووه واري

نو د لمک به اخیستی شي اووه اويا واري

شیت او انوش

②۵ آدم بیا د خپلې بنځې سره یوځای شو او زوی یې پیدا شو او د هغه نوم یې شیت کېښود. هغې وویل: «دا ځکه چې خدای ماته د هابیل په ځای چې د خپل ورور قاین له لاسه ووژل شو، بل زوی راکړ.» ②۶ د شیت زوی پیدا شو او د هغه نوم یې انوش کېښود. په همدې وخت کې خلکو د خښتن عبادت کول پیل کړل.

د آدم اولاده

(لومړی تواریخ ۱: ۱-۴)

① دا د آدم د اولادې لست دی. کله چې خدای انسان پیدا کړ، هغه یې د خپل ځان په شان پیدا کړ. ② هغوی یې نر او بنځه پیدا کړل او برکت یې ورته ورکړ او هغوی یې انسانان وبلل. ③ آدم د یوسلو دېرش کالو و چې د هغه زوی پیدا شو چې د هماغه په شان و او په هغه باندې یې شیت نوم کېښود. ④ د شیت د پیدا کېدلو څخه وروسته آدم اته سوه کاله نور هم ژوندی و او نور زامن او لورګانې یې پیدا شوې. ⑤ نو آدم د نهه سوه دېرشو کالو په عمر و چې مړ شو.

⑥ شیت د یوسلو پنځو کالو و چې د هغه زوی انوش پیدا شو.

⑦ او وروسته له هغې چې دی د انوش پلار شو، شیت اته سوه اووه کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې ⑧ او په نهه سوه دولس کلنۍ کې مړ شو.

⑨ انوش د نوي کالو په عمر و چې زوی یې پیدا شو او د هغه نوم یې قینان کېنود. ⑩ وروسته له دې چې هغه د قینان پلار شو انوش اته سوه پنځلس کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې ⑪ او په نهه سوه پنځه کلنۍ کې مړ شو.

⑫ قینان او یا کلن و چې د هغه زوی مهلیل پیدا شو. ⑬ وروسته له دې چې هغه د مهلیل پلار شو، قینان اته سوه خلوپنبت کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې ⑭ او په نهه سوه لس کلنۍ کې مړ شو.

⑮ مهلیل پنځه شپته کلن و چې د هغه زوی یارد پیدا شو. ⑯ مهلیل د یارد د زېږېدلو څخه وروسته اته سوه دېرش کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې ⑰ او په اته سوه پنځه نوي کلنۍ کې مړ شو.

⑱ یارد د یوسلو دوه شپته کالو و چې د هغه زوی خنوخ پیدا

شو. ١٩ وروسته له دې چې هغه د خونخ پلار شو، يارد اته سوه کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگاني يې پيدا شوي ٢٠ او په نهه سوه دوه شپېته کلنۍ کې مړ شو.

٢١ خونخ د پنځه شپېته کالو و چې د هغه زوی متوشالچ پيدا شو. ٢٢ وروسته له دې چې هغه د متوشالچ پلار شو، خونخ درې سوه کاله د خدای سره په دوستۍ کې تېر کړل او نور زامن او لورگاني يې پيدا شوي. ٢٣ خونخ درې سوه پنځه شپېته کاله ژوند وکړ. ٢٤ هغه د خدای سره په دوستۍ کې خپل ژوند تېر کړ او له هغې نه وروسته هغه د سترگو خخه پناه شو، حکه چې خدای هغه پورته بوت.

٢٥ متوشالچ د يوسلو اووه اتيا کالو و چې د هغه زوی لمک پيدا شو. ٢٦ وروسته له دې چې هغه د لمک پلار شو، متوشالچ اووه سوه دوه اتيا کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگاني يې پيدا شوي ٢٧ او په نهه سوه نهه شپېته کلنۍ کې مړ شو.

٢٨ لمک د يوسلو دوه اتيا کالو و چې د هغه زوی پيدا شو. ٢٩ لمک وويل: «دا به زمونږ دپاره په ستونزو، په سخت کار او د لاسونو په تپاکو کې تسلي وي چې مونږ يې په هغې حمکې باندي کوو چې خښتن ورباندي لعنت ويلي دي.» نو په هغه باندي يې نوح

نوم کېښود. (۳۰) وروسته له دې چې نوح پیدا شو، لمک پنځه سوه پنځه نوي کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې (۳۱) او په اووه سوه اووه اويا کلنۍ کې مړ شو.

(۳۲) وروسته له دې چې نوح د پنځه سوه کالو شو، د هغه درې زامن پیدا شول چې سام، حام او يافت نومېدل.

د انسان بدکاري

(۲-۱) کله چې د انسانانو شمېر د ځمکې په مخ په زیاتېدلو شو او د هغوی لورگانې پیدا شوې، نو د هغوی څخه ځینې دومره ښکلې وې چې د اسماني مخلوقاتو ډېرې خوبنې شولې او د هرې یوې سره یې چې غوښتل ودونه یې وکړل. (۳) هغه وخت څښتن وویل: «زه به انسان پرېږدم چې هغه د تل دپاره ژوندی وي او عمر به یې د یوسلو شلو کالو څخه زیات نه وي، ځکه چې هغه فاني دی.» (۴) کله چې فرښتو د انسانانو د لورگانو سره ودونه وکړل، د هغوی څخه ډېر لوی او قوي انسانان پیدا شول او د پخوانۍ زمانې او حتی وروسته هم مشهور جنگیالي وو.

(۵) څښتن ولیدل چې په نړۍ کې د انسان بدکاري زیاته شوې ده او د دوی ټول خیالونه او ارادې تل بدې دي. (۶) نو څښتن

پنبېمانه شو او هغه خفه شو چې انسان يې د ځمکې په مخ پيدا کړی دی. (۷) نو هغه وويل: «زه به د ځمکې د مخ څخه ټول ژوندي مخلوقات له منځه يوسم! زه به انسانان، حيوانات، مرغان او خزندې له منځه يوسم. زه پنبېمانه يم چې دوی مې پيدا کړل.» (۸) خو څښتن د نوح څخه راضي ؤ.

نوح

(۹) دا د نوح کيسه ده. نوح په خپله زمانه کې نېک او پرهېزگار سړی ؤ او خدای ته ډېر نژدې ؤ. (۱۰) هغه درې زامن درلودل: سام، حام او يافت. (۱۱) خو د خدای په نظر کې ځمکه د فساد څخه ډکه شوې وه او د ظلم زياتي لمن هرې خواته خپره شوې وه. (۱۲) خدای وليدل چې دنيا فاسده شوې ده، ځکه چې ټول انسانان بې لارې شوي او فاسد شوي دي.

(۱۳) خدای نوح ته وويل: «ما دا پرېکړه کړې ده چې ټول انساني نسل له منځه يوسم، ځکه چې دنيا د دوی د زورزياتي د عملونو څخه ډکه شوې ده. (۱۴) د ځان دپاره د ډېرو بنو لرگيو څخه کشتی جوړه کړه، په هغې کې کوټې جوړې کړه او دننه او دباندې ورته د قير پوښ ورکړه. (۱۵) هغه داسې جوړه کړه چې اوږدوالی يې يوسلو پنځه دېرش متره، سور يې دوه ويشت متره او لوړوالی يې ديارلس

متره وي. (۱۶) په کشتۍ باندې يو بام جوړ کړه او د پنځه څلوېښت سانتي مترو په شاوخوا کې د بام او د کشتۍ د اړخ ترمنځ فاصله پرېږده. کشتۍ درې منزله جوړه کړه او په يوه اړخ کې ورته دروازه جوړه کړه. (۱۷) زه په ځمکه باندې سپلاب راولم چې ټول ژوندي موجودات له منځه يوسي او هر هغه څه چې په ځمکه کې دي، مړه شي. (۱۸) خو زه به ستا سره لوظ وکړم چې ته به د خپلې بڼې، خپلو زامنو، او د خپلو زامنو د بڼو سره کشتۍ ته ورننوځې. (۱۹) د ټولو ژونديو مخلوقاتو څخه يوه يوه جوړه نر او بڼځه د ځان سره کشتۍ ته راوله، ترڅو هغه ژوندي وساتي. (۲۰) د هر ډول مرغانو، حيواناتو او خزندو څخه به دوه دوه تاته راشي، ترڅو هغه ژوندي وساتي. (۲۱) د خپل ځان او هغوی دپاره هر ډول خواړه د ځان سره واخله او ذخيره يې کړه. (۲۲) نو نوح ټول کارونه د خداي د حکم سره سم سرته ورسول.

سپلاب

(۱) څښتن نوح ته وويل: «د خپلې ټولې کورنۍ سره کشتۍ ته ننوځه، ځکه چې په ټوله دنيا کې مې يوازېنې سړی ته وليدلې چې نېک کارونه کوي. (۲) د ټولو پاکو حيواناتو څخه اووه، اووه جوړې نر او بڼځه او د ناپاکو حيواناتو څخه يوه يوه جوړه نر او بڼځه د

خان سره واخله. (۳) او همدارنگه د هر ډول مرغانو څخه اووه جوړې نر او بنځه واخله، ترڅو د هغوی نسل د ځمکې په مخ باندې ژوندی پاتې شي. (۴) ځکه چې زه به له اووه ورځو وروسته په ځمکه باندې څلوېښت شپې او څلوېښت ورځې باران ووروم او ټول ژوندي مخلوقات چې ما جوړ کړي دي، هغه به له منځه یوسم.» (۵) نوح هغه ټول کارونه سرته ورسول چې څښتن ورته حکم کړی ؤ.

(۶) نوح د شپږ سوه کالو په عمر ؤ چې په ځمکه باندې سپلاب راغی. (۷) نوح او د هغه زامن او بنځه او د زامنو بنځې یې د سپلاب څخه د ژغورلو په خاطر کشتی ته ننوتل. (۸-۹) لکه څنګه چې خدای نوح ته حکم کړی ؤ، د پاکو او ناپاکو حیواناتو څخه او د مرغانو او خزندو څخه یوه یوه جوړه نر او بنځه نوح ته راغلل او کشتی ته ورننوتل. (۱۰) نو اووه ورځې وروسته سپلاب راغی.

(۱۱) نوح شپږ سوه کلن ؤ او د دوهمې میاشتې په اوولسمه ورځ د ځمکې لاندې ژورو ځایونو څخه اوبه راووتلې او د اسمان دروازي خلاصې شوې. (۱۲) څلوېښت شپې او څلوېښت ورځې په ځمکه باندې باران واورېده. (۱۳) په هماغه ورځ نوح او د هغه زامن، سام، حام او یافت او د نوح بنځه او د هغه د زامنو درې بنځې کشتی ته ورننوتل. (۱۴) د هغوی سره د هر ډول کورني او وحشي حیواناتو،

خزندو او د هر ډول مرغانو (۱۵) یعنی د ژونديو مخلوقاتو څخه يوه يوه جوړه نوح ته راغله او کشتی ته ننوتل. (۱۶) لکه څنگه چې خدای حکم کړی و، هغوی د هر ژوندي مخلوق څخه نر او بنځه ننوتل. نو څښتن هغوی پسې دروازه وتړله.

(۱۷) باران څلوېښت ورځې واورېد او اوبه د ځمکې په مخ زیاتې شوې او کشتی یې پورته کړه او د ځمکې څخه اوچته شوه. (۱۸) اوبه ډېرې پورته شوې او کشتی د اوبو په مخ باندې روانه شوه. (۱۹) اوبه تر دې اندازې زیاتې شوې چې د اسمان لاندې ټول لوړ غرونه یې پټ کړل. (۲۰) اوبه د غرونو د څوکو څخه اووه متره اوچتې شوې. (۲۱) د ځمکې په مخ هر ژوندي موجود یعنی کورني او وحشي حیوانات، مرغان، خزندې او انسانان ټول مړه شول. (۲۲) د ځمکې په مخ ټول ساه لرونکي مړه شول. (۲۳) څښتن د ځمکې په مخ ټول ژوندي مخلوقات، انسانان او حیوانات، خزندې او مرغان له منځه یووړل او یوازې نوح او هغوی چې په کشتی کې ورسره وو، پاتې شول. (۲۴) اوبه یوسلو پنځوس ورځې وروسته مخ په کمېدلو شوې.

د سپلاب پای ته رسېدل

(۱) خدای نوح او هغه ټول حیوانات چې په کشتی کې د هغه سره وو را په یاد کړل، نو خدای په ځمکه باندې باد راوولوزاوه او

اوبه په کمېدلو شوې. ② خدای د ځمکې لاندې اوبه او د اسمان د اوبو دروازې بندې کړې او باران ودرېده. ③ په یوسلو پنځوسو ورځو کې اوبه ورو، ورو د ځمکې د مخ څخه کمې شوې. ④ او د اوومې میاشتې په اوولسمه ورځ کشتی د ارارات په غرونو باندې ودرېدله. ⑤ اوبه کمې شوې او د لسمې میاشتې په لومړۍ ورځ د غرونو څوکې ښکاره شوې.

⑥ وروسته له څلوېښتو ورځو نوح د کشتی کړکی خلاصه کړه ⑦ او یو کارغه یې دباندې ولېږه، خو کارغه به یو خوا او بل خواته الوت، تر هغې پورې چې ځمکه وچه شوه. ⑧ نوح غوښتل پوه شي چې ایا د ځمکې په مخ باندې اوبه کمې شوې دي یا نه، نو یوه کوتره یې والوزوله. ⑨ خو کوترې د خپل ځان دپاره د ناستې ځای پیدا نه کړ ځکه چې د ځمکې په مخ باندې لا اوبه ولاړې وې او هغه بېرته کشتی ته راستنه شوه. نوح خپل لاس وراوږد کړ، هغه یې ونيوله او کشتی ته یې ننه ایستله. ⑩ هغه اووه ورځې نور صبر وکړ او بیا یې کوتره ولېږله. ⑪ کوتره د ماښام په وخت کې بېرته هغه ته راستنه شوه او د زیتون تازه پاڼه یې په مښوکه کې نیولې وه، نو نوح پوه شو چې اوبه کمې شوې دي. ⑫ هغه اووه ورځې نور انتظار وکړ او یوځل بیا یې کوتره ولېږله، خو دا ځل هغه بېرته رانغله.

⑬ په هغه وخت کې نوح د شپږ سوه یو کالو په عمر ؤ. د

هماغه کال د اولې میاشتي په لومړۍ نېټه ځمکه مخ په وچېدلو شوه. نوح د کشتۍ پوښ لېرې کړ، شاوخوا یې وکتل او ویې لیدل چې د ځمکې مخ وچ شوی ؤ. (۱۴) د دوهمې میاشتي په اوویشتمه ورځ ځمکه بیخي وچه شوه.

(۱۵) خدای نوح ته وویل: (۱۶) «د خپلې ښځې، خپلو زامنو او د هغو د ښځو سره د کشتۍ څخه دباندې راووځئ. (۱۷) ټول مرغان او حیوانات د ځان سره دباندې راوباسه، ترڅو دوی خپل همجنس وزېږوي او په ټوله ځمکه باندې خپاره شي.» (۱۸) نو نوح د خپلې ښځې، خپلو زامنو او د هغوی د ښځو سره د کشتۍ څخه راووت. (۱۹) ټول حیوانات او مرغان د خپلو جنسونو سره ډلې ډلې د کشتۍ څخه ووتل.

نوح قرباني وړاندې کوي

(۲۰) نوح د څښتن دپاره د قرباني ځای جوړ کړ او هغه د هر ډول پاکو حیواناتو او مرغانو څخه یو یو واخیست او هغه ټول یې د قرباني په ځای کې د سوځېدونکې نذرانې په توګه قرباني کړل. (۲۱) او د سوځېدونکې قرباني بوی په څښتن باندې ښه ولګېده، هغه د خپل ځان سره وویل: «زه به بیا هېڅکله ځمکه د انسان د عملونو په سبب لعنتي نه کړم. زه پوهېږم چې د انسان خیال د هغه د ځوانۍ

له وخت څخه خراب دی، خو زه به هېڅکله بیا ټول ژوندي موجودات له منځه نه وړم لکه څنگه چې مې له منځه یووړل. (۲۲) ترڅو پورې چې دنیا موجوده وي، نو د ځمکې کرل او رپل، یخني او گرمي، اوړی او ژمی او شپه او ورځ به هم وي.»

د نوح سره د خدای لوظ

① خدای نوح او د هغه زامنو ته برکت ورکړ او ویې ویل: «ستاسو اولادونه دې زیات شي، ترڅو ټوله نړۍ ستاسو په اولادې باندې ډکه شي. ② ټول حیوانات، مرغان، خزندې او ماهیان به ستاسو څخه وپریږي او دا ټول به ستاسو په اختیار کې وي. ③ هر شی چې ژوندي دی او حرکت کوي، هغه به ستاسو د خوراک دپاره وي. لکه څنگه چې ما تاسو ته شنه بوټي درکړل، اوس هرڅه تاسو ته درکوم. ④ یو شی چې تاسو یې باید ونه خورئ هغه داسې غوښه ده چې وینه په کې وي. دا مې منع کړي دي، ځکه چې په وینه کې ژوندون دی. ⑤ که څوک د یو انسان څخه ژوند واخلي، هغه به سزا ومومي. که چېرې کوم حیوان یو انسان ووژني، زه به هغه ته د مرگ سزا ورکوم. ⑥ انسان د خدای په شکل جوړ شوی دی، نو چا چې هغه وواژه، هغه به هم د بل چا په وسیله وژل کیږي.»

٧) تاسو بايد زيات ماشومان وزېږوي، ترڅو ستاسو اولاده په

ټوله دنيا کې زياته شي.»

٨) خداى نوح او د هغه زامنو ته وويل: ٩) «زه ستاسو او

ستاسو د راتلونکي نسل سره ١٠) او ټولو ژونديو مخلوقاتو سره چې

ستاسو سره وو، يعنې مرغانو، کورني او وحشي حيواناتو، هغوى

ټول چې تاسو سره د کشتي څخه راووتل او همدارنگه د ځمکې په

مخ ټولو ژونديو مخلوقاتو سره ١١) لوظ کوم چې بيا به هېڅکله ټول

ژوندي مخلوقات د سپلاب په وسيله له منځه نه ځي. هېڅکله به بيا

سپلاب ځمکه نه خرابوي.» ١٢) خداى وويل: «دا د هغه لوظ نښه

ده چې زما او ستاسو او د هغو ټولو ژونديو مخلوقاتو ترمنځ به وي

چې تاسو سره دي او دا لوظ به د ټول راتلونکي نسل دپاره وي.

١٣) زه د ورپځو په منځ کې د بوډي ټال ږدم او دا به زما او د دنيا په

منځ کې د لوظ نښه وي. ١٤) کله چې زه په ځمکه باندې ورپځي

راخپري کړم او په هغې کې شنه او سره رابنکاره شي، ١٥) زه به

خپل هغه لوظ چې ستاسو او ټولو ژونديو مخلوقاتو سره مې کړي

و، رايادوم او نور به هېڅکله ټول ژوندي موجودات د سپلاب په

وسيله له منځه نه ځي. ١٦) کله چې په ورپځو کې شنه او سره

رابنکاره شي، زه به هغې ته گورم او خپل هغه ابدي لوظ به رايادوم

چې زما او د ځمکې په مخ د ټولو ژونديو مخلوقاتو ترمنځ شوى

۱۷. «نو خدای نوح ته وویل: «دا د هغه لوظ ننبه ده چې ما د
خان او د حمکې په مخ د ټولو ژونديو موجوداتو سره کړی و.»»

نوح او د هغه زامن

۱۸. د نوح زامن چې د کشتی څخه راووتل هغه سام، حام او
یافت وو. وروسته بیا د حام زوی پیدا شو او نوم یې کنعان و. ۱۹. دا
د نوح درې زامن وو چې د هغوی څخه د دنیا ټول خلک راپیدا
شول.

۲۰. نوح بزگر و او هغه لومړنی سړی و چې د انگورو باغ یې
جوړ کړ. ۲۱. یوه ورځ هغه شراب وڅښل او نشه شو، خپل کالي یې
وويستل او په خپله خپمه کې لوخ پرېوت. ۲۲. حام خپمې ته ننوت
او ویې لیدل چې هغه لوخ دی، نو هغه دباندې راووت او خپلو
ورونو ته یې هم وویل. ۲۳. بیا سام او یافت چپنه واخیستله او په
خپلو اوږو باندې یې واچوله. هغوی په شا باندې خپمې ته ورغلل،
خپل پلار یې ورباندې پټ کړ او خپل مخونه یې بلې خواته واړول،
ترڅو د خپل پلار لوڅوالی ونه ویني. ۲۴. کله چې نوح د نشې څخه
په حال شو، په دې پوه شو چې د هغه کشر زوی د هغه سره څه
کړي دي. ۲۵. هغه وویل:

وي دې لعنت په کنعان باندې

هغه به وي د خپلو ورونو غلام

②۶ د سام خښتن خدای ته ثنا ووايئ!

کنعان به وي د سام غلام

②۷ کوم دعا زه چې خښتن دې ورکړي

یافت ته ډېره زیاته ځمکه

او پرېږده هغه چې ونیسي سیمه د سام

کنعان دې وي د هغه غلام

②۸ د سېلاب څخه وروسته نوح درې سوه پنځوس کاله ژوند

وکړ ②۹ او د نهه سوه پنځوس کالو په عمر مړ شو.

د نوح د زامنو اولاده

(لومړی تواریخ ۱: ۵-۲۳)

① دا د نوح د زامنو حام، سام او یافت اولاده ده چې د سېلاب

څخه وروسته زېږېدلې ده.

② د يافت زامن: جومر، ماجوج، مادای، ياوان، توبال، ماشک او تيراس. ③ د جومر زامن: آشکناز، ريفات او توجرمه. ④ د ياوان زامن: اليشه، ترشيش، کتيان او رودانيان. ⑤ دا د هغو خلکو نيکونه وو چې د بحيرې په غاړه او په جزيرو کې اوسېدل. دا ټوله د يافت اولاده وه چې خپلې ژبې، خپلې قبيلې او خپلې ځمکې يې درلودلې.

⑥ د حام زامن: کوش، مصر، فوط او کنعان. ⑦ د کوش اولاده سيبا، حويله، سبته، رعمه او سبتکا وه. د رعمه اولاده شيبا او ددان وه. ⑧ د کوش يو زوی نمرود نومېده، هغه د نړۍ لومړنی قوي جنگيالی ؤ. ⑨ هغه د خښتن په نظر کې يو ډېر قوي ښکاري ؤ، له دې امله خلک وايي: «خدای دې ستا څخه د نمرود په شان لوی ښکاري جوړ کړي.» ⑩ د هغه په پاچاهۍ کې لومړی بابل، ارک، اکد او کلنه شامل وو، چې دا درې واړه د شنعار په خاوره کې پراته دي. ⑪ او د هغه ځای څخه نمرود آشور ته لاړ او د نينوا، رحوبوت عير او کالچ ښارونه ⑫ او ريسن چې د نينوا او د کالچ د لوی ښار ترمنځ پروت دی، جوړ کړل.

⑬ د مصر د اولادې څخه د لوديانو، عناميانو، لهايبانو،

نفتوحیانو، (۱۴) فتروسیانو، کسلوحيانو او د کریت قومونه جوړ شول.
(کسلوحيان د فلسطینیانو نیکونه وو.)

(۱۵) کنعان د صیدون او حیت پلار ؤ چې صیدون د هغه مشر
زوی ؤ. همدارنگه کنعان (۱۶) د یبوسیانو، اموریانو، جرجاشیانو، (۱۷)
حویانو، عرقیانو، سینیانو، (۱۸) اروادیانو، صماریانو او حماتیانو د
قومونو نیکه هم ؤ. د هغه څخه وروسته د کنعانیانو قبیلې خپرې
شوې. (۱۹) د کنعان پولې د صیدون څخه د جرار خواته تر غزې او
بیا د سدوم، عمورې، ادمه او زبوییم څخه تر لاشع پورې ورسېدلې.
(۲۰) دا د حام اولاده وه چې په خپلو قبیلو او سیمو کې اوسېدل او
هر یو په خپلو ژبو خبرې کولې.

(۲۱) د سام څخه چې د یافت مشر ورور ؤ هم زامن پیدا شول او
سام د ټولو عبرانیانو نیکه ؤ. (۲۲) د سام زامن عیلام، آشور،
ارفکشاد، لود او آرام وو. (۲۳) د آرام زامن عوص، حول، جاتر او
ماشک وو. (۲۴) ارفکشاد د شالح پلار ؤ او شالح د عبیر پلار ؤ. (۲۵)
عبیر دوه زامن درلودل، د یو نوم فالج ؤ ځکه چې د هغه په وخت
کې د نړۍ خلک ووېشل شول. د هغه د ورور نوم یقطان ؤ. (۲۶) د
یقطان څخه الموداد، شالف، حزموت، یارح، (۲۷) هدورام، اوزال،
دقله، (۲۸) عوبال، ایماییل، شیبیا، (۲۹) اوفیر، حویله او یوباب پیدا
شول. دا ټول د یقطان زامن وو. (۳۰) هغه سیمه چې هغوی په کې

اوسپدل، هغه د مېشا څخه د سفارې د لمر خاته غرنۍ سيمې پورې غزېدلې وه. (۳۱) دا د سام اولاده ده چې په خپلو قبيلو او سيمو کې اوسپدل او هر يو په خپلو ژبو خبرې کولې.

(۳۲) او په دې سره د نوح د اولادې لست پوره کېږي. د سپلاډه څخه وروسته د هغوی د اولادې څخه قومونه رامنځته شول او په ټوله دنيا کې خپاره شول.

د بابل برج

(۱) په هغه وخت کې د ټولې نړۍ خلکو يوه ژبه درلودله او يو قسم خبرې به يې کولې. (۲) خو وروسته هغوی د ختيځ خواته کډه وکړه او د شنعار په ځمکه کې يې يو هوار ځای پيدا کړ او هلته اوسپدل. (۳) هغوی يو بل ته وويل: «راځئ چې خښتې جوړې کړو او هغه بڼې پخې کړو.» هغوی د تېرو په ځای خښتې او د مسالې په ځای د قير نه کار واخيست. (۴) هغوی وويل: «راځئ چې د خپل ځان دپاره يو بناړ ودان کړو او په هغه کې يو لوړ برج جوړ کړو چې سر يې اسمان ته ورسېږي، ترڅو د خپل ځان دپاره يو نوم وگټو، داسې نه شي چې په ټوله دنيا کې خپاره شو.»

(۵) خو کله چې خښتن رابښکته شو چې هغه بناړ او برج چې

خلکو جوړ کړی ؤ وگوري، ⑥ هغه وويل: «اوس هغوی یو قوم دی او په یوه ژبه خبرې کوي. دا یوازې د کار پیل دی. هغوی به ډېر زر د دې توان پیدا کړي چې هرڅه وغواړي هغه به سرته ورسوي. ⑦ راحی چې بنکته شو او د هغوی ژبه سره گډه وډه کړو، ترڅو دوی یو د بل په خبرو باندې پوه نه شي.» ⑧ نو څښتن هغوی په ټوله دنیا کې خپاره کړل او هغوی مجبور شول چې د بنار د جوړولو څخه لاس واخلي. ⑨ په دې سبب هغه ځای د بابل په نوم یاد شو، ځکه چې څښتن هلته د هغوی ژبه گډه وډه کړه او هغوی یې په ټوله دنیا کې خپاره کړل.

د سام اولاده

(لومړی تواریخ ۱: ۲۴-۲۷)

⑩ دا د سام اولاده ده: د سپلاب څخه دوه کاله وروسته هغه وخت چې سام د سلو کالو په عمر ؤ، د هغه زوی ارفکشاد پیدا شو. ⑪ د ارفکشاد د پیدا کېدلو څخه وروسته سام پنځه سوه کاله نور هم ژوند وکړ او نور اولادونه یې پیدا شول.

⑫ ارفکشاد د پنځه دېرشو کالو په عمر ؤ چې د هغه زوی شالح پیدا شو. ⑬ د شالح د پیدا کېدلو څخه وروسته ارفکشاد څلور سوه درې کاله نور هم ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې.

١٤ هغه وخت چې شالڅ د دېرشو کالو په عمر ؤ د هغه زوى
عيبړ پيدا شو. ١٥ له هغې وروسته، شالڅ څلور سوه درې کاله نور
هم ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې يې پيدا شوې.

١٦ عيبړ د څلوردېرشو کالو په عمر ؤ چې د هغه زوى فالج پيدا
شو. ١٧ کله چې فالج پيدا شو، عيبړ څلور سوه دېرش کاله نور هم
ژوند وکړ او زامن او لورگانې يې پيدا شوې.

١٨ فالج د دېرشو کالو په عمر ؤ چې د هغه زوى رعو پيدا شو.
١٩ د رعو د پيدا کېدلو څخه وروسته فالج دوه سوه نهه کاله نور هم
ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې يې پيدا شوې.

٢٠ رعو د دوه دېرشو کالو په عمر ؤ چې د هغه زوى سروج
پيدا شو. ٢١ د سروج د پيدا کېدلو څخه وروسته رعو دوه سوه اووه
کاله نور هم ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې يې پيدا شوې.

٢٢ سروج د دېرشو کالو په عمر ؤ چې د هغه زوى ناحور پيدا
شو. ٢٣ د ناحور د پيدا کېدلو څخه وروسته سروج دوه سوه کاله
ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې يې پيدا شوې.

٢٤ ناحور د نهه ويشتو کالو په عمر ؤ چې د هغه زوى تارح پيدا
شو. ٢٥ د تارح د پيدا کېدلو څخه وروسته ناحور يوسلو نولس کاله

نور هم ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې يې پيدا شوې.

۲۶ وروسته له دې چې تارح د اويا کالو په عمر شو، د هغه زامن ابرام، ناحور او هاران پيدا شول.

د تارح اولاده

۲۷ دا د تارح اولاده ده چې د هغه څخه ابرام، ناحور او هاران پيدا شول. هاران د لوط پلار ؤ. ۲۸ د هاران پلار لا ژوندى ؤ چې هغه خپل د زېږېدلو په ځاى يعنې د کلدانيانو د اور په ښار کې مړ شو. ۲۹ ابرام د سارای سره واده وکړ او ناحور د ميلکه سره چې د هاران لور وه، واده وکړ. هاران د يسکا پلار هم ؤ. ۳۰ سارای شنډه وه او ماشومان يې نه درلودل.

۳۱ تارح خپل زوى ابرام، خپل لمسى لوط چې د هاران زوى ؤ او د هغه انږور يعنې د ابرام ښځه سارای د ځان سره واخيستل او د کلدانيانو د اور د ښار څخه ووتل چې د کنعان خاورې ته لاړ شي. خو کله چې هغوى حران ته راغلل، نو هلته پاتې شول. ۳۲ تارح د دوه سوه پنځو کالو په عمر په حران کې مړ شو.

خدای ابرام غوره کوي

① خښتن ابرام ته وويل: «خپل وطن، خپلوان او د خپل پلار کور پرېږده او هغه هېواد ته لاړ شه چې زه يې درته ښاييم. ② زه به ستا څخه لوی قوم جوړ کړم او برکت به درکړم. ستا نوم به مشهور کړم او د نورو دپاره به د برکت سبب وگرځي.

③ څوک چې تاته درکوي برکت

زه به ورکړمه هغوی ته برکت

خو څوک چې ووايي په تا باندې لعنت

زه به ووايم هغوی باندې لعنت

او ور به کړم ستا په وسيله برکت

ټولو قومونو د دنيا ته»

④ لکه څنگه چې خښتن ابرام ته ويلي وو، هغه لاړ او لوط هم ورسره لاړ. ابرام د پنځه اويا کالو په عمر ؤ چې د حران څخه روان شو. ⑤ ابرام خپله ښځه سارای، خپل وراره لوط، خپل غلامان او هغه ټوله شتمني چې په حران کې يې پيدا کړې وه، د حان سره واخيستل او کنعان ته روان شول.

کله چې هلته ورسېدل، ⑥ ابرام په هغې خاوره کې ګرځېده، ترڅو د مور ه سپېڅلې ونې ته چې هغه په شکیم کې یو پاک ځای ؤ، ورسېده. (په هغه وخت کې په هغې خاورې کې کنعانیان اوسېدل.) ⑦ څښتن ابرام ته ښکاره شو او هغه ته یې وویل: «دا هغه وطن دی چې زه غواړم هغه ستا اولادې ته ورکړم.» نو ابرام په هغه ځای کې چې څښتن ورته ورښکاره شوی ؤ، د قربانۍ ځای جوړ کړ. ⑧ بیا یې هغې غرنۍ سیمې ته کډه وکړه چې د لمر پر پواته خوا څخه بیت ییل او د لمر خاته خوا څخه عای ته رسیږي. ابرام په هغه ځای کې خپلې خېمې ودرولې او هلته یې د قربانۍ ځای جوړ کړ او د څښتن عبادت یې وکړ. ⑨ بیا هغه د یو ځای څخه بل ځای ته کډه کوله او د کنعان جنوب خواته لاړ.

ابرام په مصر کې

⑩ خو په کنعان کې قحطي راغله او هغه دومره سخته شوه چې ابرام مصر ته لاړ چې هلته د لږ وخت دپاره واوسېږي. ⑪ کله چې هغه د مصر سرحد ته ورنژدې شو، خپلې ښځې سارای ته یې وویل: «ته ښایسته ښځه یې. ⑫ کله چې مصریان تا وويني، وبه وايي: «دا د هغه ښځه ده.» نو دوی به ما ووژني او تا به ژوندی پرېږدي. ⑬ هغوی ته ووايه چې ته زما خور یې، نو ستا په خاطر

به هغوی زما سره بڼه چلند وکړي او ما به ژوندی پرپردي.» (۱۴)
کله چې هغه مصر ته ورننوت، مصریانو ولیدل چې د هغه بڼه
ډېره ښایسته وه. (۱۵) کله چې د فرعون درباریانو هغه ولیدله، هغوی
د فرعون په مخکې د هغې صفت وکړ او هغه یې د فرعون مایې ته
وروستله. (۱۶) فرعون د هغې په خاطر د ابرام سره بڼه چلند وکړ او
هغه ته یې رمې او پادې، خره او خرې، اوبنان، وینځې او غلامان
ورکړل.

(۱۷) خو څښتن فرعون او د هغه درباریان د ابرام د بڼې سارای
په سبب په خطرناکو ناروغیو باندې اخته کړل. (۱۸) نو فرعون ابرام
راوغوښت او د هغه څخه یې پوښتنه وکړه: «زما سره دې څه
وکړل؟ ولې دې ماته ونه ویل چې هغه ستا بڼه ده؟» (۱۹) ولې دې
ووویل چې هغه ستا خور ده، کېدای شو چې ما د هغې سره واده
کړی وای؟ ګوره، دا ستا بڼه ده. هغه واخله او لاړ شه!» (۲۰)
فرعون خپلو کسانو ته حکم وکړ چې ابرام او د هغه بڼه د هر
هغه څه سره چې درلودل یې، ولېږي.

لوط او ابرام سره بېلېږي

(۱) ابرام د خپلې بڼې او خپلو ټولو شیانو سره چې درلودل یې
د مصر څخه د کنعان جنوبي خواته لاړ او لوط د هغه سره لاړ. (۲)

ابرام شتمن سړی ؤ او هغه ډېر حیوانات، سره زر او سپین زر درلودل. (۳) هغه یو ځای او بل ځای گړخېده او د بیت ییل خوا ته لاړ او هغه ځای ته ورسېده چې د بیت ییل او عای ترمنځ پروت دی او ابرام پخوا هلته خپلې خېمې ودرولې وې. (۴) چېرته چې هغه د قربانۍ ځای جوړ کړی ؤ، هلته هغه د خښتن عبادت وکړ.

(۵) لوط هم چې د ابرام سره ؤ، رمې او پادې او خېمې درلودلې. (۶) په دې خاطر چې هغوی دواړو ډېر زیات حیوانات درلودل او د هغوی دپاره په پوره اندازه د څړځایونه نه وو، نو دوی نه شو کولای چې دواړه یوځای سره واوسېږي. (۷) نو د ابرام او لوط د شپنو ترمنځ شخړه رامنځته شوه. په هغه وخت کې کنعانیان او فرزیان هم په دې خاوره کې اوسېدل.

(۸) نو ابرام لوط ته وویل: «زما او ستا، یا زما د شپنو او ستا د شپنو ترمنځ باید شخړه نه وي، ځکه چې مونږ سره خپلوان یو. (۹) نو بیا راحۍ چې سره بېل شو. د ځمکې هره برخه چې ته غواړې هغه غوره کړه. ته یو خوا لاړ شه او زه به بلې خواته لاړ شم.»

(۱۰) لوط شاوخوا ته وکتل او د اردن ټوله دره یې ولیدله چې د سوغر پورې لکه د خښتن د باغ او مصر په شان شنه وه. دا هغه وخت ؤ چې خښتن لا سدوم او عموره له منځه نه وو وړي. (۱۱) نو

لوط د اردن ټوله دره د خپل ځان دپاره خوښه کړه او د لمرخاته خواته يې کډه وکړه. په دې ډول هغوی يو د بل څخه بېل شول. (۱۲) ابرام د کنعان په خاوره کې پاتې شو او لوط د هغو ښارونو په منځ کې چې په دره کې پراته وو، ځای په ځای شو او سدوم ته نژدې يې خپمې ودرولې. (۱۳) د سدوم خلک ډېر بدکاره وو او د څښتن په وړاندې يې ډېر سخت گناهونه کول.

ابرام حبرون ته کډه کوي

(۱۴) د ابرام څخه د لوط له بېلېدلو وروسته څښتن ابرام ته وويل: «اوس دې خپلې سترگې پورته کړه او د هغه ځای څخه چې ته په کې يې، شمال، جنوب، لمرخاته او لمرپرېواته خواته وگوره. (۱۵) دا ټوله ځمکه چې ته يې وينې زه به يې تا او ستا اولادې ته درکړم او دا به تر ابده پورې ستاسو وي. (۱۶) زه به دومره زياته اولاده درکړم چې د دښتې د شگو په شان وي چې څوک يې نه شي شمارلی. (۱۷) اوس لاړ شه او ټول هېواد وگوره، ځکه چې هغه ټول تاته درکوم.» (۱۸) نو ابرام خپلې خپمې واخيستلې او د ممرې لويو ونو ته نژدې چې په حبرون کې دي ځای په ځای شو او په هغه ځای کې يې د څښتن دپاره د قربانۍ ځای جوړ کړ.

ابرام لوط ژغوري

① په هغه وخت کې د شنعار پاچا امرافل، د الاسار پاچا اريوک، د عيلام پاچا کدرلا عمر او د قويم پاچا تدعال ② لارل چې د نورو پنځو پاچاهانو يعني د سدوم د پاچا بارع، د عموري د پاچا برشاع، د ادمه د پاچا شنعب، د زبويم د پاچا شمير او د بالع د پاچا سره (بالع هماغه صوغر دی) جنگ وکړي. ③ دغو پنځو پاچاهانو خپل ځواکونه د سدوم په دره کې چې اوس د مړې بحيرې په نوم ياديږي سره يوځای کړل. ④ هغوی دولس کاله د کدرلا عمر تر لاس لاندې وو، خو په ديارلسم کال هغوی ياغي شول. ⑤ په څوارلسم کال کدرلا عمر د هغو پاچاهانو سره چې د ده سره ملگري شوي وو، لار او رفايانو ته يې په عشتروت قرنين، زوزيانو ته يې په هام او ايميانو ته يې په شاوه قيريتايم کې ⑥ او حوريانو ته يې د ادوم په غرنۍ سيمه کې تر ايل فاران پورې چې دبنتي ته نژدې دی، ماتې ورکړه. ⑦ بيا هغوی بېرته راوگرځېدل او عين مشفاط ته چې وروسته د قادش په نوم ياد شو، راغلل او د عماليقيانو ټوله خاوره يې فتح کړه او اموريانو ته يې چې په حزران تمار کې اوسېدل، ماتې ورکړه.

⑧ په هغه وخت کې د سدوم، عموره، ادمه، زبويم او د بالع

(صوغر) پاچاهان ووتل او د سدیم په دره کې یې خپلې جنگي لیکې جوړې کړې ⑨ ترڅو د عیلام د پاچا کدر لاعمیر، د قوییم د پاچا تدعال، د شنعار د پاچا امرافل او د الاسار د پاچا اریوک په وړاندې جنگ وکړي، یعنې څلور پاچاهان د پنځو په وړاندې. ⑩ د سدیم په دره کې د قیر ډبرې کندی وې. کله چې د سدوم او عموري پاچاهان د جگړې څخه وتښتېدل، هغوی په دې کندو کې وغورځېدل او پاتې پاچاهان غرونو ته وتښتېدل. ⑪ نو څلورو پاچاهانو د سدوم او عموري ټول شیان چې په هغو کې د هغوی خواړه هم شامل وو، واخیستل او لاپړل. ⑫ هغوی د ابرام وراره لوط هم د هغه د ټول مال او جایداد سره د ځان سره یووړ، ځکه چې هغه په سدوم کې اوسېده.

⑬ یو کس چې د هغو څخه تښتېدلی ؤ، عبراني ابرام ته خبر ورکړ. په دې وخت کې ابرام هغو لویو ونو ته نژدې چې د اموري ممرې پورې یې اړه درلودله اوسېده. ممرې او د هغه وروڼه اشکول او عانر ټول د ابرام سره ملګري وو. ⑭ کله چې ابرام خبر شو چې د هغه وراره نیول شوی دی، نو هغه خپل درې سوه اتلس جنگي کسان راوغوښتل او تر دان پورې په هغو څلورو پاچاهانو پسې شول.

⑮ د شپې ابرام خپل کسان سره ووېشل چې په دښمن باندې

حمله وکړي او هغوی ته یې ماتې ورکړه او تر حوبې پورې چې د دمشق په شمال کې ده، ورپسې شول. (۱۶) ابرام هغه ټول سامان چې هغوی لوټ کړی ؤ او د ځان سره یې وړی ؤ، بېرته راوگرځاوه. همدارنگه هغه خپل وراره لوط د هغه د شتمنی سره او بنځې او نور بندیان د ځان سره بېرته راوستل.

ملک صدق ابرام ته برکت ورکوي

(۱۷) کله چې ابرام کدرلا عمر او د هغه سره ملګرو پاچاهانو ته ماتې ورکړه او بېرته راستون شو، د سدوم پاچا د شاوه د درې پورې (چې د پاچا د درې په نوم هم یادېږي) د هغه د لیدلو دپاره راغی. (۱۸) ملک صدق چې د سالیم پاچا او د خدای تعالی کاهن ؤ، د ابرام دپاره ډوډۍ او شراب راوړل. (۱۹) هغه ابرام ته برکت ورکړ او ویې ویل: «خدای تعالی چې د ځمکې او اسمانونو پیدا کوونکی دی، تاته برکت درکړي. (۲۰) د خدای تعالی ثنا دې وي چې ستا دښمنان یې تاته تسلیم کړل.» نو ابرام ملک صدق ته د هغو شیانو چې هغه بېرته اخیستي وو، لسمه برخه ورکړه. (۲۱) د سدوم پاچا ابرام ته وویل: «زما ټول خلک بېرته ماته راکړه او شیان دې خپل ځان ته وساته.» (۲۲) ابرام ځواب ورکړ: «زه د څښتن یعنی خدای تعالی په حضور کې چې د ځمکې او اسمانونو پیدا کوونکی دی، په

کلکه قسم خورم ۲۳ چې زه به ستا د شيانو څخه هېڅ شی حتی یو
تاریا د خپلی تسمه هم وانخلم، هسې نه چې بیا ووايې چې ابرام ما
شتمن کړ. ۲۴ زه به د خپل ځان دپاره هېڅ شی وانخلم. یوازېنی
شی چې زه به یې قبول کړم دا هغه څه دي چې زما خلکو خوړلي
دي او د هغه چا برخه چې زما سره تللي وو یعنې د عانر، اشکول
او ممرې برخه هغوی ته ورکړه.»

د ابرام سره د خدای لوظ

۱ څه موده وروسته څښتن په رویا کې ابرام ته وویل: «ای
ابرامه مه وپېرېره، زه ستا سپریم او ډېر لوی اجر به درکړم.» ۲
ابرام وویل: «ای څښتن تعالی، ماته به څه راکړې، ځکه چې زه
بې اولاده پاتې شوم. زما یوازېنی وارث دمشقي الیعازر دی. ۳ ماته
دې اولادونه نه دي راکړي، نو زما د کورنۍ نوکر به زما میراث خور
شي.»

۴ څښتن په ځواب کې وویل: «دا سړی به ستا میراث خور نه
وي، بلکې ستا خپل زوی چې په خپله ستا څخه به پیدا شي، ستا
میراث خور وي.» ۵ څښتن هغه دباندي وویست او ورته وپي
ویل: «اسمان ته وگوره او هڅه وکړه چې ستوري وشماری، نو ستا
اولاده به د هغو په شان دومره زیاته وي.» ۶ ابرام په څښتن باندي

ایمان راوړ او د هغه ایمان له امله څښتن هغه عادل وگاڼه.

۷) بیا څښتن هغه ته وویل: «زه هغه څښتن یم چې ته مې د کلدانیانو د اور د ښار څخه راوویستلې چې دا ځمکه درکړم او ستا ملکیت شي.» ۸) خو ابرام وویل: «ای څښتن تعالی، زه به څنگه پوه شم چې هغه به زما شي؟»

۹) نو څښتن هغه ته وویل: «ماته یوه درې کلنه غوا، درې کلنه وزه، درې کلن پسه، یوه کوتره او یوه قمري راوړه.» ۱۰) ابرام دا ټول هغه ته راوړل او هر یو یې په منځ کې دوه ټوټې کړ او هره نیمه شوې ټوټه یې بلې ټوټې ته مخامخ کېښودله، خو مرغان یې دوه ټوټې نه کړل. ۱۱) کله چې ټپوسان د دې مړو حیواناتو په تنو باندې رانښکته شول، ابرام هغه وشړل.

۱۲) کله چې لمر په پرېوتلو شو، په ابرام باندې ډېر دروند خوب راغی او سخته وپروونکې تیاره ورباندې راغله. ۱۳) څښتن هغه ته وویل: «په دې پوه شه چې ستا اولاده به په پردی خاوره کې مسافره شي او هغوی به هلته غلامان شي او په دوی باندې به څلور سوه کاله ظلم کېږي.» ۱۴) خو زه به هغه قوم ته چې دوی یې غلامي کوي، سزا ورکړم او له هغې وروسته به دوی د ډېرې شتمنۍ سره ووځي. ۱۵) ته به په پاڅه عمر کې په آرامۍ سره مړ شي او ښځه به

شي. ١٦ ستا اولاده به له څلورم نسل څخه وروسته بېرته دلته راشي، ځكه زه به تر هغې پورې اموريان ونه شرم، ترڅو پورې چې هغوی دومره بدكاره شي چې بايد سزا ومومي.»

١٧ كله چې لمر پرېوت او تياره شوه، د لوگي څخه ډك يو تنور او بلبدونكي څراغ رابنكاره شول او د دې ټوټو له منځ څخه تېر شول. ١٨ په هماغه ورځ څښتن د ابرام سره لوظ وكړ او ويې ويل: «زه ستا اولادې ته دا ټوله خاوره د مصر د سيند څخه نيولې د فرات تر لوی سيند پورې وركوم ١٩ يعنې د قينيانو، قزيانو، قدمونيانو، ٢٠ حيتيانو، فرزيانو، رفايانو، ٢١ اموريانو، كنعانيانو، جرجاشيانو او يبوسيانو خاوره.»

هاجره او اسماعيل

١ نو د ابرام بنځه سارای شنډه وه او هېڅ اولاد يې نه درلود. خو هغې يوه مصري وينځه درلودله چې هاجرې نومېدله. ٢ نو هغې ابرام ته وويل: «څښتن زه د اولادونو د راوړلو څخه محرومه كړې يم. لاړ شه او زما د وينځې سره يوځای شه، كېدای شي چې هغه زما دپاره اولاد وزېږوي.» ابرام د سارای خبره ومنله. ٣ نو د ابرام بنځې سارای خپله وينځه هاجرې خپل مېړه ته وركړه چې د هغه بنځه شي. (دا كار هغه وخت وشو چې د كنعان په خاوره كې د ابرام

د اوسپدلو لس کاله شوي و). (۴) ابرام د هاجرې سره يوځای شو او هغه اميدواره شوه او کله چې هاجرې پوه شوه چې اميدواره ده، نو مغروره شوه او سارای ته يې په سپک نظر کتل.

(۵) نو سارای ابرام ته وويل: «دا ستا گناه ده چې دغه وينځه زما سپکاوی کوي. ما په خپله هغه درکړه او له هغه وخت څخه چې هغه پوه شوه چې اميدواره ده، نو زه د هغې په نظر کې سپکه ښکاره شوم. څښتن دې زما او ستا ترمنځ انصاف وکړي.» (۶) ابرام ځواب ورکړ: «ډېر ښه، ستا وينځه ستا په لاس کې ده، نو څه چې غواړې د هغې سره يې وکړه.» نو سارای هاجرې دومره وځوروله چې د هغې څخه وتښتېدله.

(۷) د څښتن فرښته هاجرې ته په دښته کې هغې چينې ته نژدې چې د شور په لاره کې وه، راغله. (۸) فرښتې وويل: «ای هاجرې د سارای وينځې! له کوم ځای نه راغلې يې او چيرته روانه يې؟» هغې ځواب ورکړ: «زه د خپلې بادارې سارای څخه تښتېدلې يم.» (۹) د څښتن فرښتې هغې ته وويل: «بېرته خپلې بادارې ته ورشه او د هغې غلامې کوه.» (۱۰) د څښتن فرښتې زياته کړه: «زه به ستا اولاده دومره زياته کړم چې هېڅوک يې ونه شمېرلی شي.» (۱۱) د څښتن فرښتې هغې ته وويل: «ستا به زوی پيدا شي او په هغه باندې به اسماعيل نوم کېږدي، ځکه چې څښتن ستا د غم فرياد

اورېدلی دی. (۱۲) ستا زوی به په خپل سر وي. هغه به د ټولو خلکو په ضد وي او ټول خلک به د هغه په ضد وي او د ټولو خپلو خپلوانو څخه به بېل اوسېږي.»

(۱۳) هاجري د خپل ځان څخه پوښتنه وکړه: «ايا په رښتيا مې خدای وليده او زه تراوسه پورې ژوندی يم؟» نو هغې په څښتن باندې چې خبرې يې ورسره کړې وې د «هغه خدای چې ما ويني» نوم کېښود. (۱۴) په دې خاطر خلکو هغه شاه د بئرحي ربي په نوم ياده کړه چې معنی يې ده «د هغه ژوندي ذات شاه چې ما ويني» او هغه تراوسه پورې د قادش او بارد په منځ کې ده.

(۱۵) د هاجري څخه د ابرام زوی پيدا شو او ابرام په هغه باندې اسماعيل نوم کېښود. (۱۶) ابرام د شپږ اتياو کالو په عمر و چې د هاجري څخه هغه ته زوی پيدا شو.

سنتول يعنې د لوظ نښه

(۱) هغه وخت چې ابرام د نهه نوي کالو په عمر و، څښتن هغه ته ښکاره شو او ويې ويل: «زه مطلق قادر خدای يم. زما منونکی او بېگناه اوسه. (۲) زه به ستا سره يو لوظ وکړم او ډېره اولاده به درکړم.» (۳) نو هغه وخت ابرام هغه ته سجده وکړه او خدای هغه ته

وويل: ④ «ستا سره دا لوظ كوم چې ته به د ډېرو قومونو پلار شي. ⑤ له دې وروسته به ستا نوم ابرام نه، بلکې ابراهيم وي، ځکه چې ته مې د ډېرو قومونو پلار کړی يې. ⑥ زه به ستا نسل زيات کړم او ستا څخه به قومونه پيدا کړم او د هغوی څخه به ځينې پاچاهان شي. ⑦ زه به خپل لوظ ستا، ستا د اولادې او ستا څخه وروسته ستا د راتلونکي نسل سره ټينگ وساتم او دا به ابدي لوظ وي. زه به ستا خدای يم او ستا څخه وروسته به ستا د اولادې خدای يم. ⑧ زه به د کنعان ټوله خاوره په کومه کې چې ته اوس مسافر يې، ستا څخه وروسته ستا اولادې ته د ابدي ملکيت په توگه ورکړم او زه به د هغوی خدای يم.»

⑨ خدای ابراهيم ته وويل: «ته او ستا څخه وروسته ستا ټوله اولاده بايد زما په لوظ باندې ټينگ ودرېږي. ⑩ ته او ستا اولاده بايد سره موافقه وکړي چې ستاسو هر يو نارينه دې سنت شي. ⑪-⑫ له همداسو نه تاسو بايد هر اته ورځنی هلک سنت کړي. په دې کې هغه غلامان چې ستاسو په کورنيو کې پيدا شوي وي او هغه غلامان چې د پرديو خلکو څخه په بيه اخيستل شوي وي، هم شامل دي. په دې کار سره به دا معلومه شي چې زما او ستاسو ترمنځ يو لوظ شته. ⑬ هر يو کس بايد سنت شي. دا به ستاسو په بدن باندې زما د ابدي لوظ نښه وي. ⑭ هر يو نارينه چې سنت

شوی نه وي بايد زما د قوم څخه وشړل شي، ځکه چې هغه زما
لوڼ مات کړی دی.»

١٥) خدای ابراهیم ته وویل: «له دې وروسته خپلې بڼې ته
سارای مه وایه، د هغې نوم دې له همدالوس څخه ساره شي.» ١٦) زه
به هغې ته برکت ورکړم او د هغې په وسیله به زوی درکړم. هغه به
د قومونو مور شي او د هغې څخه به د قومونو پاچاهان راپیدا
شي.» ١٧) ابراهیم خدای ته سجده وکړه او وپې خندل او د خپل
ځان سره یې وویل: «ایا د سل کلن سړي څخه به زوی پیدا شي؟
ایا ساره به په نوي کلنی کې ماشوم وزېږوي؟» ١٨) ابراهیم خدای ته
ووویل: «اسماعیل ولې زما میراث خور نه شي؟»

١٩) خو خدای وویل: «نه، خو ستا بڼه ساره به ستا دپاره زوی
راوړي او ته به په هغه باندې اسحاق نوم کېږدي. زه به ستا د زوی
اسحاق سره خپل لوڼ ټینګ وساتم، ترڅو د هغه څخه وروسته د
هغه د نسل دپاره یو ابدی لوڼ وي.» ٢٠) ما د اسماعیل په هکله ستا
غوښتنه واورېدله. نو زه به هغه ته هم برکت ورکړم او هغه ته به
زیات ماشومان او ډېره اولاده ورکړم. هغه به د دولسو زامنو پلار
وي چې مشران به وي او زه به د هغه د اولادې څخه یو لوی قوم
جوړ کړم. ٢١) خو خپل لوڼ به ستا د زوی اسحاق سره چې ساره
به یې په راتلونکي کال کې په همدې وخت وزېږوي، ټینګ

وساتم.» (۲۲) کله چې خدای د ابراهیم سره خپلې خبرې خلاصې کړې، نو د هغه څخه لار.

(۲۳) ابراهیم خپل زوی اسماعیل او نور ټول نارینه چې د هغه په کورنۍ کې وو او هغه غلامان چې د هغه په کورنۍ کې زېږېدلې وو او هغه غلامان چې په پیسو باندې اخیستل شوي وو لکه څنګه چې خدای هغه ته ويلي وو، په هماغه ورځ سنت کړل. (۲۴) ابراهیم د نهه نوي کالو په عمر و چې سنت کړای شو (۲۵) او د هغه زوی اسماعیل د دیارلسو کالو په عمر و. (۲۶) ابراهیم او د هغه زوی اسماعیل دواړه په یوه ورځ سنت شول. (۲۷) د ابراهیم د کورنۍ هر نارینه او هغه غلامان چې د هغوی په کورنۍ کې زېږېدلې وو یا هغوی چې په پیسو اخیستل شوي وو، د هغه سره یوځای سنت شول.

ابراهیم او ساره ته د زوی ورکولو وعده

(۱) څښتن ابراهیم ته د ممرې لویو ونو ته نژدې ښکاره شو. په هغه وخت کې هغه د ورځې په گرمۍ کې د خېمې د دروازې په خوله کې ناست و. (۲) ابراهیم پورته وکتل او ویې لیدل چې هلته درې کسان ولاړ دي او چې څنګه یې هغوی ولیدل، هغه په منډه د خېمې د دروازې څخه د هغوی د لیدلو دپاره ورغی او د درناوي په خاطر ورته په ځمکه باندې پرمخې پرېوت. (۳) هغه وویل: «ای

بادارانو! مهرباني وکړئ ودرېږئ او زما د کور څخه مه تېرېږئ. زه حاضر یم چې ستاسو خدمت وکړم. ④ که اجازه وي، تاسو ته به لږې اوبه راوړم چې خپلې پښې ووينځئ. تاسو کولای شئ چې د دې ونې لاندې آرام وکړئ. ⑤ زه به يو څه خواړه هم راوړم. هغه به تاسو ته قوت درکړي چې خپل سفر ته دوام ورکړئ. تاسو زما کور ته په راتللو سره ماته عزت راکړ. نو اجازه راکړئ چې خدمت مو وکړم. « هغوی ځواب ورکړ: «ډېر ښه، لکه څنگه چې وايي همداسې وکړه.»

⑥ ابراهيم په ډېرې چټکۍ سره خپمې ته ننوت او ساره ته يې وويل: «زر شه او د خپلو ښو اوږو څخه درې پيماني راواخله او ډوډۍ ورڅخه پخې کړه.» ⑦ بيا ابراهيم په منډه د پادې خواته ورغی او يو ښه ځوان او چاغ خوسى يې ونيوه او خپل نوکر ته يې ورکړ چې هغه ډېر زر پوخ کړي. ⑧ بيا هغه يو څه مستې، شيدې او هغه خوسى چې پوخ کړى يې ؤ، راوړ او د هغوى په مخکې يې کېښودل. کله چې هغوى ډوډۍ خوړله، ابراهيم د هغوى ترڅنگه د يوې ونې لاندې ولاړ ؤ.

⑨ نو هغوى د ابراهيم څخه پوښتنه وکړه: «ستا ښځه ساره چېرته ده؟» هغه ځواب ورکړ: «هغه په خپمه کې ده.» ⑩ د هغو درېو کسانو څخه يو څښتن ؤ، هغه وويل: «زه به په راتلونکي کال

کې په همدې وخت بېرته راشم او ستا د بنځې ساره به زوی پیدا شي.» ساره د خپمې په دروازه کې د هغه ترشا ولاړه وه او د هغوی خبرو ته یې غوږ نیولی ؤ. (۱۱) ابراهیم او ساره ډېر زاړه وو او ساره د اولاد د راوړلو نه وه. (۱۲) نو ساره د خپل ځان سره وخنډل او ویې ویل: «اوس زه زړه یم او د کاره لوېدلې یم، ایا دا کېدای شي چې په ما باندې دا خوشحالي راشي؟ بله دا چې زما مېړه هم زوړ دی.» (۱۳) بیا څښتن د ابراهیم څخه پوښتنه وکړه: «ساره ولې وخنډل او ویې ویل چې اوس خو زه زړه شوې یم، ایا دا کېدای شي چې زه اوس ماشوم وزېروم؟» (۱۴) ایا داسې کوم کار شته چې د څښتن دپاره گران وي؟ لکه څنگه چې مې وویل، زه به په راتلونکي کال کې په همدې وخت بېرته راشم او ساره به زوی ولري.»

(۱۵) ساره ډېره ووېرېدلې، نو منکره شوه او ویې ویل: «ما نه دي خنډلي.» خو هغه ورته وویل: «هو، تا وخنډل.»

ابراهیم د سدوم دپاره شفاعت کوي

(۱۶) بیا هغه خلک پاڅېدل چې لار شي. هغوی ښکته د سدوم خواته وکتل او ابراهیم ورسره لار چې هغوی رخصت کړي. (۱۷) بیا څښتن د خپل ځان سره وویل: «څه چې زه غواړم ویې کړم هغه به

د ابراهيم څخه پټ نه کړم. (۱۸) په يقين سره به د ابراهيم څخه لوی او زورور قوم جوړ شي او د ځمکې ټول قومونه به د هغه په وسيله برکت ومومي. (۱۹) ځکه چې ما هغه غوره کړی دی چې هغه به خپلو ماشومانو او خپلې کورنۍ ته داسې لارښوونه وکړي، ترڅو د هغه څخه وروسته زما اطاعت وکړي او هغه څه وکړي چې سم او عادلانه وي، ترڅو هغه وعده چې ما د ابراهيم سره کړې ده، سرته ورسوم.»

(۲۰) بيا څښتن ابراهيم ته وويل: «د سدوم او عموري په ضد زيات تورونه موجود دي او د هغوی گناهونه ډېر زيات شوي دي. (۲۱) اوس به زه لاندې رابنکته شم چې دا معلومه کړم چې ايا د هغو تورو په اړه چې ما اورېدلي دي، هغه رښتيا دي يا نه.»

(۲۲) هغه دوه کسان روان شول او د سدوم خوا ته لاړل، خو څښتن د ابراهيم سره پاتې شو. (۲۳) ابراهيم څښتن ته ورنژدې شو او ويې ويل: «ايا نېک خلک به د بدکارانو سره يوځای له منځه وړي؟ (۲۴) که چېرې په دې ښار کې پنځوس تنه نېک خلک وي ايا هغه ښار به په رښتيا له منځه يوسي او هغه ځای به د هغو پنځوسو نېکو خلکو په خاطر پرېږدي؟ (۲۵) زه يقين لرم چې ته به نېک خلک د بدکارانو سره يوځای نه وژني. دا نه شي کېدای! ته داسې نه شي کولای، که تا داسې وکړل، نو نېکو خلکو ته به د بدکارانو سره

يوځای سزا ورکړای شي. دا نه شي کېدای. د ټولې دنیا قاضي به
خامخا انصاف کوي.»

٢٦ څښتن ځواب ورکړ: «که چېرې زه په سدوم کې پنځوس تنه
نېک خلک پیدا کړم، نو زه به د هغوی په خاطر ټول ښار معاف
کړم.» ٢٧ ابراهیم یوځل بیا وویل: «څښتنه، ما وبخښه چې ستا سره
په جرات سره خبرې کوم. زه یوازې یو عادي انسان یم او حق نه
لرم چې څه ووايم. ٢٨ خو که چېرې هلته د پنځوسو تنو په ځای
یوازې پنځه څلوېښت تنه نېک خلک وي، ایا ټول ښار به د هغو
پنځو تنو په خاطر چې کم دي، له منځه یوسي؟» څښتن ځواب
ورکړ: «که چېرې هلته پنځه څلوېښت تنه نېک خلک پیدا کړم، نو
زه به ښار له منځه نه وړم.» ٢٩ ابراهیم بیا خبرې وکړې: «کېدای
شي چې هلته یوازې څلوېښت تنه وي.» هغه ځواب ورکړ: «زه به
د هغو څلوېښتو تنو په خاطر هغه ښار وړان نه کړم.» ٣٠ ابراهیم
ووویل: «څښتنه، په ما باندې په قهر نه شي، اجازه راکړه چې خبرې
وکړم. که چېرې هلته یوازې دېرش تنه وي؟» هغه وویل: «که
چېرې هلته دېرش تنه پیدا کړم، زه به هغه ځای له منځه نه وړم.»
٣١ ابراهیم وویل: «څښتنه، ما وبخښه چې په جرات سره ستا سره
خبرې کوم. که یوازې شل تنه هلته پیدا شي؟» هغه وویل: «که
چېرې شل تنه پیدا کړم، زه به ښار وړان نه کړم.» ٣٢ ابراهیم وویل:

«څښتنه، په ما باندې په قهر نه شي، زه به يوازې يو وار بيا خبرې وکړم. کېدای شي چې لس تنه هلته پيدا شي؟» هغه وويل: «که لس تنه هلته پيدا شي، نو زه به ښار وران نه کړم.»

③ له هغې وروسته چې څښتن د ابراهيم سره خبرې خلاصې کړې، هغه لاړ او ابراهيم خپل کور ته ستون شو.

د سدوم د خلکو گناهونه

① کله چې هغه دوه فرښتې د ماښام په وخت کې سدوم ته ورسېدلې، لوط د ښار په دروازه کې ناست ؤ. څنگه چې لوط هغوی وليدلې، راپاڅېده او د هغوی د هرکلي دپاره ورغی او د درناوي په خاطر يې ورته خپل سر تپت کړ ② او ويې ويل: «ای زما بادارانو، د خپل خدمتگار کور ته راشئ. تاسو کولای شئ خپلې پښې ووينځئ او دلته شپه تېره کړئ. سهار وختي پاڅېږئ او په خپله لاره روان شئ.» خو هغوی ورته په ځواب کې وويل: «نه، مونږ به د ښار په چوک کې شپه تېره کړو.» ③ خو لوط په هغوی باندې ډېر سخت ټينگار وکړ، ترڅو هغوی ورسره د هغه کور ته لاړلې. هغه د هغوی دپاره خوراک تيار کړ او فطيره ډوډۍ يې ورته پخه کړه او هغوی وخورله.

④ هغوی لا ویده شوي نه وو چې د سدوم د بنار خلک له

هرې خوا د حوان خخه نیولې تر زاړه پورې ټول د کور خخه راچاپېر شول. ⑤ هغوی لوط ته غږ وکړ: «هغه دوه کسان چې نن شپه ستا سره راغلي وو، چېرته دي؟ هغوی مونږ له راوباسه چې بد کار ورسره وکړو.» ⑥ لوط دباندې ووت او دروازه یې د حان پسې بنده کړه ⑦ او هغوی ته یې وویل: «ای ورونو! زه تاسو ته زاري کوم چې داسې بد کار مه کوئ. ⑧ گورئ، زه دوه لورگاني لرم چې تراوسه پورې لا پېغلې دي. هغوی به تاسو ته راوباسم، هرڅه چې غواړئ د هغوی سره یې وکړئ، خو د دې خلکو سره هېڅ مه کوئ، ځکه چې هغوی ماته پناه راوړې ده.»

⑨ هغوی حواب ورکړ: «زمونږ د لارې خخه لېرې شه» او ویي

ویل: «ای پردی سړیه! زمونږ له مخې خخه لېرې شه، ته څوک یې چې مونږ ته وایې چې څه باید وکړو؟ زمونږ د مخې خخه لېرې شه. که نه، نو ستا سره به تر هغوی بد عمل وکړو.» هغوی لوط بېرته ټپل واهه او نژدې شول چې دروازه ماته کړي. ⑩ خو هغو دوو کسانو خپل لاسونه دباندې راوویستل او لوط یې د حان سره کور ته دننه کړ او دروازه یې بنده کړه. ⑪ نو بیا هغوی هغه ټول خلک چې دباندې ولاړ وو ړانده کړل، ترڅو هغوی ونه شي کولای چې دروازه پیدا کړي.

لوط د سدوم څخه ځي

١٢ هغو دوه کسانو لوط ته وويل: «که دلته ستا نور څوک يعني زامن، لورگانې، زومان او نور خپلوان په دې ښار کې اوسېږي، نو د دې ښار څخه يې وباسه. ١٣ ځکه چې مونږ غواړو دغه ځای وران کړو. د دې خلکو په ضد څښتن ډېر فریادونه اورېدلي دي او مونږ يې رالېږلي یو چې سدوم له منځه یوسو.»

١٤ نو لوط دباندې ووت، د خپلو زومانو سره يې چې د هغه د لورگانو سره يې کوژدنې شوې وې، خبرې وکړې او ويې ويل: «زر پاڅئ او د دې ځای څخه ووځئ. څښتن غواړي چې دا ځای له منځه یوسي.» خو د هغه زومانو فکر کاوه چې هغه ټوکې کوي.

١٥ سهار وختي فرښتو لوط وهڅاوه او ورته ويې ويل: «پاڅه! خپله ښځه او دواړه لورگانې دې واخله او ووځه، ترڅو د دې ښار په وړاندې سره تاسو خپل ژوند له لاسه ورنه کړئ.» ١٦ هغه وخت لوط زړه نازړه کېده، خو بياهم څښتن په هغه باندې مهربانه شو او هغو کسانو د ده او د ده د ښځې او لورگانو لاسونه ونيول او هغوی يې په امن سره د ښار څخه دباندې وويستل. ١٧ بيا يوي فرښتې ورته وويل: «د دې دپاره چې ژوندي پاتې شئ، نو وتښتئ! شاته مه گورئ او په ټوله دره کې ونه درېږئ. غرونو ته وتښتئ چې

ونه وژل شیء.»

۱۸) خو لوط هغوی ته وویل: «نه، ای زما بادارانو په مونږ باندې داسې مه کوی. ۱۹) تاسو زما سره ډېر لوی احسان کړی دی او زما ژوند مو ژغورلی دی، خو زه نه شم کولای چې غرونو ته وتبنتم. نو مخکې له دې چې هغه ځای ته ورسېږم، دا بدبختي به په ما باندې راشي او زه به مړ شم. ۲۰) ایا تاسو هغه وړوکی بنار وینی؟ هغه ډېر نژدې دی، اجازه راکړئ چې هلته لاړ شم. تاسو گورئ چې هغه یو وړوکی ځای دی. زه به هلته په امن کې يم.» ۲۱) هغه ځواب ورکړ: «ډېر بڼه، زه به ستا دغه غوښتنه هم پوره کړم. زه به دغه بنار وران نه کړم. ۲۲) زر شه، هلته وتبنته. ځکه ترڅو ته هلته رسېدلی نه یې، زه هېڅ کار نه شم کولای.» (په دې خاطر هغه بنار د صوغر په نوم یاد شو.)

د سدوم او عموري وړاندېدل

۲۳) کله چې لوط صوغر ته ورسېده، لمر راوخوت. ۲۴) په هغه وخت کې څښتن د اسمان څخه په سدوم او عموره باندې سوځوونکي گوگر وورول. ۲۵) هغه بنارونه، ټوله دره او د بنارونو ټول اوسېدونکي او د ځمکې نباتات یې په بل مخ واړول. ۲۶) خو د لوط بڼې شاته وکتل او د هغې څخه د مالګې ستنه جوړه شوه.

٢٧) بله ورځ سهار وختي ابراهيم پاڅېده او بېرته هغه ځای ته چې د خښتن په مخکې ودرېدلې ؤ او خبرې يې ورسره کړې وې، لاړ. ٢٨) هغه د سدوم، عموري او د ټولې درې خوا ته وکتل او ويې ليدل چې د ځمکې څخه د يو ډېر لوی تنور د لوگي په شان لوگي پورته کېږي. ٢٩) نو کله چې خدای د درې ښارونه چې لوط په کې اوسېده وران کړل، نو هغه ابراهيم رايا د کړ او لوط يې د هغه افت څخه خلاص کړ.

د موآبيانو او عمونيانو اصليت

٣٠) لوط وېرېده چې په صوغر کې پاتې شي. هغه د خپلو دواړو لورگانو سره غرونو ته لاړ او په يوې سمخې کې اوسېدل. ٣١) مشرې لور يې خپلې کشرې خور ته وويل: «زمونږ پلار زوړ شوی دی، دلته په دې شاوخوا کې داسې سړی نه پيدا کېږي چې زموږ سره واده وکړي لکه څنگه چې په ټوله دنيا کې رواج دی. ٣٢) راضي چې خپل پلار نشه کړو او د هغه سره ځملو، ترڅو د هغه نه اولادونه ولرو او د خپل پلار نسل ژوندی وساتو.» ٣٣) نو په هماغه شپه يې په خپل پلار شراب وڅښل او مشرې لور يې د خپل پلار سره ځملاستله او دی د هغې په ځملاستو او پاڅېدلو باندې پوه نه شو.

٣٤ په بله ورځ مشري لور كشرې ته وويل: «تېره شپه زه د خپل پلار سره ځملاستم، راځئ چې نن شپه هم په هغه باندي شراب وڅښو او ته ورسره ځمله. نو مونږ هر يو به د خپل پلار نه اولاد ولرو.» ٣٥ نو هغه شپه يې هم په خپل پلار باندي شراب وڅښل او كشره لور يې لاره او د خپل پلار سره ځملاستله. هغه بياهم د هغې په ځملاستو او پاڅېدلو باندي پوه نه شو. ٣٦ په دې ډول د لوط دواړه لورگانې د خپل پلار په وسيله اميدوارې شوې. ٣٧ د مشري لور زوی پيدا شو او په هغه باندي يې موآب نوم كېښود او هغه د اوسنيو موآبيانو پلار دی. ٣٨ كشرې لور يې هم زوی راوړ او په هغه باندي يې بن عمي نوم كېښود او هغه د اوسنيو عمونيانو پلار دی.

ابراهيم او ابي ملك

١ ابراهيم د ممري څخه د كنعان جنوب خواته كډه وكړه او د قادش او شور په منځ كې يې اوسېده او د يو څه وخت دپاره په جرار كې پاتې شو. ٢ هلته ابراهيم د خپلې بنځې ساره په هكله وويل: «هغه زما خور ده.» د جرار پاچا ابي ملك په ساره پسې كسان ولېږل او هغه يې راوستله. ٣ يوه شپه خدای په خوب كې ابي ملك ته ښكاره شو او ويې ويل: «ته به مړ شې، ځكه هغه بنځه

چې تا خپل ځان ته راوستلې ده، هغه واده شوې بڼه ده.»

④ خو ابي ملک لا هغې ته ورنژدې شوی نه ؤ، هغه وويل: «ای خښتنه، ایا ته به بې گناه خلک ووژنې؟» ⑤ ابراهیم په خپله وويل چې هغه زما خور ده او هغې هم همدا خبره وکړه چې دی زما ورور دی او دا کار ما د پاک وجدان له مخې کړی دی او هېڅ غلطې مې نه ده کړې.»

⑥ خدای په خوب کې هغه ته وويل: «هو، زه پوهېږم چې تا دا کار د پاک وجدان له مخې کړی دی او ته مې د دې څخه وساتلې چې زما په وړاندې کومه گناه وکړې او دې ته مې پرېښودلې چې هغې ته لاس وروړې.» ⑦ اوس هغه بڼه بېرته خپل مېړه ته ورکړه. هغه نبي دی او هغه به ستا دپاره دعا وکړي، ترڅو ژوندی پاتې شې. خو که چېرې هغه بېرته ورنه کړې، په دې پوه شه چې ته او ستا ټول خلک به مړه شئ.»

⑧ سبا سهار وختي ابي ملک خپل ټول درباريان راوغوښتل او څه چې پېښ شوي وو هغوی ته يې بيان کړل او هغوی ډېر ووپرېدل. ⑨ بيا ابي ملک ابراهیم راوغوښت او پوښتنه يې ترې وکړه: «زمونږ سره دې څه وکړل؟ ما ستا سره څه بد کړي وو چې داسې لوی مصيبت دې په ما او زما په پاچاهۍ باندې راوست؟ تا

زما سره داسې کار وکړ چې د کولو نه و.» ۱۰ بیا ابي ملک د ابراهيم
خخه پوښتنه وکړه: «داسې کار دې ولې وکړ؟» ۱۱ ابراهيم ځواب
ورکړ: «ما فکر وکړ چې د دې ځای خلک د خدای خخه نه
وېرېږي او ما به د خپلې ښځې په خاطر ووژني. ۱۲ هغه په رښتيا
سره زما خور ده، هغه زما ناسکه خور ده. هغه زما د پلار لور ده،
خو زما د مور لور نه ده او ما د هغې سره واده کړی دی. ۱۳ کله
چې خدای زه د خپل پلار د کور خخه پردي هېواد ته ولېږلم، ما
هغې ته وويل: «دا به زما سره ستا وفاداري وي چې مونږ هرځای
ته لاړ شو، زما په هکله به وايې چې هغه زما ورور دی.»»

۱۴ نو ابي ملک ابراهيم ته پسونه او غويان، غلامان او وينځې
ورکړل او د هغه ښځه ساره يې بېرته هغه ته وسپارله. ۱۵ ابي ملک
وويل: «زما ټوله ځمکه ستا په مخکې ده، هرځای چې ستا خوښ
وي هلته واوسېږه.» ۱۶ هغه ساره ته وويل: «زه ستا ورور ته د
سپينو زرو سیکې ورکوم، ترڅو هغو ټولو خلکو ته چې ستا سره
دي دا ثابته شي چې ته بې گناه يې او هر يو په دې باندي پوه شي
چې تا کومه غلطي نه ده کړې.»

۱۸-۱۷ د هغه څه په خاطر چې د ابراهيم په ښځې ساره باندي
شوي وو، څښتن د ابي ملک د کورنۍ ټولې ښځې شنډې کړې وې.
نو ابراهيم د ابي ملک دپاره دعا وکړه او خدای هغه ته شفا ورکړه.

هغه همدارنگه د هغه بڼځې او د هغه وينځو ته هم شفا ورکړه چې ماشومان وزېږوي.

د اسحاق زېږېدنه

① لکه څنگه چې څښتن ويلي وو، هغه په ساره باندې مهربانه شو. څښتن هغه وعده سرته ورسوله چې د ساره سره يې کړې وه.

② ساره اميدواره شوه او زوی يې پيدا شو. په هغه وخت کې ابراهيم زور و. دا هلک په هماغه وخت کې پيدا شو چې خدای يې وعده کړې وه. ③ ابراهيم د خپل زوی نوم اسحاق کېښود ④ او لکه څنگه چې خدای هغه ته حکم کړی و، اسحاق د اتو ورځو و چې ابراهيم هغه سنت کړ. ⑤ ابراهيم د سلو کالو و چې د هغه زوی اسحاق پيدا شو. ⑥ ساره وويل: «خدای ماته خوشحالي او خدا راکړې ده او هرڅوک چې دا خبره واوري، نو زما سره به وځاندي.» ⑦ هغې وويل: «هېچا فکر نه کاوه چې زه به د دې لايقه شم چې ابراهيم ته اولاد وزېږوم. خو سره له دې چې ابراهيم زور دی، ما هغه ته زوی وزېږاوه.»

هاجره او اسماعيل د کور څخه شړل کيږي

⑧ هلک لوی شو او هغه يې د تي څخه بېل کړ. په هماغه ورځ

چې اسحاق يې د تي څخه بېل کړ، ابراهيم ډېره لويه مېلمستيا جوړه کړه. ٩ خو ساره وليدل چې د مصري هاجرې زوی په اسحاق باندې ملنډې وهي، ١٠ نو هغې ابراهيم ته وويل: «دغه وينځه او د هغې زوی وشړه، ځکه چې د دې وينځې زوی دې زما د زوی اسحاق سره هېڅکله په ميراث کې شريک نه شي.» ١١ ابراهيم په دې خبرې باندې ډېر خفه شو، ځکه چې اسماعيل هم د هغه زوی ؤ. ١٢ خو خدای ابراهيم ته وويل: «د دې هلک او د خپلې وينځې په اړه مه خفه کېږه، هرڅه چې ساره درته وايي هغه واوره، ځکه چې ستا نسل به د اسحاق څخه حساب شي. ١٣ زه به د وينځې د زوی څخه هم يو قوم جوړ کړم، ځکه چې هغه هم ستا اولاد دی.»

١٤ ابراهيم سهار وختي يو څه ډوډۍ او د اوبو ژۍ واخيستل او هاجرې ته يې ورکړل او د هغې په اوږو يې کېښودل او هغه يې د خپل زوی سره رخصت کړه. هغه لارله او د بيرشبع په دښته کې سرگردانه گرځېدله. ١٥ کله چې د ژي اوبه خلاصې شوې، هغې خپل زوی د يو بوټي لاندې پرېښود ١٦ او شاوخوا د سلو مترو په فاصله د هغه څخه لېرې کېښناستله او د ځان سره يې وويل: «زه دا نه شم زغملی چې د خپل زوی مرگ ووينم.» هغه هلته ناسته وه او سلگۍ يې وهلې.

١٧ خدای د هلک ژړا واورېدله او د خدای فرښتې د اسمان

څخه په هاجرې باندي غبر وکړ: «ای هاجرې، ولې خفه یې؟ مه وپرېره، خدای د هلك ژړا اورېدلې ده. (۱۸) پاڅه او هلك پورته کړه او هغه ته تسلي ورکړه. زه به د هغه د نسل څخه ډېر لوی قوم جوړ کړم.» (۱۹) بیا خدای د هغې سترگې پرانیستلې او هغې څاه ولیدله. هغه لارله او د اوبو ژی یې ډک کړ او په خپل زوی یې وڅښلې. (۲۰) خدای د هلك سره مل و او هغه غټېده. هغه د فاران په دښته کې اوسېده او یو غشي ویشتونکی شو. (۲۱) کله چې هغه هلته اوسېده، مور یې ورته یوه مصری ښځه وکړه.

د ابراهیم او ابی ملک ترمنځ تړون

(۲۲) په هغه وخت کې ابی ملک او د هغه د لښکر مشر فیکول ابراهیم ته وویل: «په هر کار کې چې ته یې کوي خدای درسره مل دی! (۲۳) اوس د خدای په حضور کې ماته قسم وخوره چې زما سره، زما د اولادونو او زما د نسل سره به ټنګي نه کوي. لکه څنګه چې زه تاته وفادار وم، نو قسم وخوره چې ته به هم زما سره او د دې هېواد سره چې په کې اوسېږې، وفادار اوسې.» (۲۴) ابراهیم وویل: «زه قسم خورم.»

(۲۵) ابراهیم ابی ملک ته د هغې څاه په اړه چې د هغه نوکرانو د ده څخه په زور اخیستې وه، ګیله وکړه. (۲۶) ابی ملک وویل: «زه نه

پوهېرم چې دا کار چا کړی دی. تا ماته په دې هکله څه نه دي ويلي او دا لومړی ځل دی چې زه دا خبره اورم.» (۲۷) نو ابراهيم څو پسونه او غويان ابي ملک ته ورکړل او دواړو يو د بله سره يو تړون وکړ. (۲۸) ابراهيم د خپلې رمې څخه اووه مېرې بېلې کړې. (۲۹) ابي ملک د ابراهيم څخه پوښتنه وکړه: «د څه دپاره دي دا اووه مېرې بېلې کړې؟» (۳۰) ابراهيم ځواب ورکړ: «دا اووه مېرې قبولې کړه. په دې کار سره به ته شاهد يې چې دا څاه ما کيندلي ده.» (۳۱) په دې سبب هغه ځای د بيرشبع په نوم ياد شو، چې هغو دواړو هلته يو د بل سره قسم خوړلی ؤ.

(۳۲) په بيرشبع کې د تړون جوړولو څخه وروسته ابي ملک او د هغه د لښکر مشر فيکول بېرته د فلسطينيانو هېواد ته راستانه شول. (۳۳) ابراهيم په بيرشبع کې د غز ونه وکرله او هلته يې څښتن يعنې ابدی خدای ته عبادت وکړ. (۳۴) ابراهيم د فلسطينيانو په هېواد کې د اوږدې مودې دپاره پاتې شو.

خدای ابراهيم ته امر کوي چې اسحاق قرباني کړي

(۱) څه موده وروسته خدای په ابراهيم باندې ازمېښت وکړ او هغه ته يې وويل: «ای ابراهيمه!» او ابراهيم ځواب ورکړ: «هو، زه حاضر يم!»

② خدای وویل: «خپل زوی اسحاق چې ستا یوازېنی زوی دی او په تا باندې ډېر گران دی، واخله او د موریا سیمې ته لاړ شه او هغه په هغه غره باندې چې زه یې درته ښایم زما دپاره د سوځېدونکې نذرانې په توگه قرباني کړه.» ③ ابراهیم سهار وختي پاڅېد، د سوځېدونکې نذرانې دپاره یې لرگي مات کړل او هغه یې په خره باندې بار کړل. خپل دوه نوکران او خپل زوی اسحاق یې د ځان سره واخیستل او هغه ځای ته روان شول چې خدای ورته ویلي وو. ④ په درېمه ورځ ابراهیم هغه ځای د لېرې څخه ولیده. ⑤ بیا هغه خپلو نوکرانو ته وویل: «تاسو دلته د خره سره پاتې شئ، زه او هلک به هلته لاړ شو. مونږ به هلته عبادت وکړو او بېرته به بیا تاسو ته راشو.»

⑥ ابراهیم د قربانۍ لرگي خپل زوی ته په اوږو باندې کېښودل او خپله یې چاره او د اور بلولو دپاره یې سکاره واخیستل او دواړه یوځای سره روان شول. ⑦ اسحاق خپل پلار ته وویل: «ای پلاره!» هغه ځواب ورکړ: «وايه زما زویه!» هغه وویل: «زه پوهېږم چې ستا سره اور او لرگي شته، خو د سوځېدونکې نذرانې دپاره وری چیرته دی؟» ⑧ ابراهیم ځواب ورکړ: «ای زما زویه، خدای به په خپله د سوځېدونکې نذرانې دپاره وری تیار کړي.» او دواړه یوځای سره روان شول.

٩ کله چې هغه ځای ته چې خدای ورته ویلي وو ورسېدل، ابراهیم هلته د قربانی ځای جوړ کړ او په هغه باندې یې لرگي په ترتیب سره کېښودل. هغه خپل زوی اسحاق وتاړه او د لرگیو د پاسه یې ځملاوه. ١٠ بیا هغه چاره راواخیستله چې خپل زوی حلال کړي. ١١ خو د څښتن فرښتې د اسمان څخه هغه ته غږ وکړ: «ای ابراهیمه، ای ابراهیمه!» هغه ځواب ورکړ: «زه حاضر یم.» ١٢ هغه وویل: «هلک ژوبل نه کړې او په هغه باندې هېڅ ونه کړې! زه اوس پوه شوم چې ته د خدای څخه وپرېږې، ځکه چې خپل یوازې زوی دې زما څخه درېغ نه کړ.»

١٣ ابراهیم سترگې پورته کړې او ویې لیدل چې شاته یې یو پسه دی چې ښکرونه یې په بوتې کې نښتي وو. ابراهیم ورغی، هغه یې راوښووه او د خپل زوی په ځای یې د سوځېدونکې نذرانې په توګه قرباني کړ. ١٤ ابراهیم دغه ځای د «څښتن به یې تیاروي» په نوم یاد کړ او حتی تر نن ورځې پورې داسې ویل کېږي: «هغه به د څښتن په غره کې تیار شي.»

١٥ د څښتن فرښتې د دوهم ځل دپاره د اسمان څخه په ابراهیم باندې غږ وکړ ١٦ او ویې ویل: «څښتن داسې وايي: په دې خاطر چې تا دا کار وکړ او خپل یوازې زوی دې زما څخه درېغ نه کړ، زه په خپل ذات باندې قسم خورم، ١٧ زه به په رښتیا سره برکت

درکرم او ستا نسل به لکه د اسمان د ستورو او هغو شگو په شان چې د بحیرې په غاړه پرتې دي، زیات کرم. هغوی به خپلو دښمنانو ته ماتې ورکړي او د هغوی ښارونه به ونیسي. (۱۸) د ځمکې ټول قومونه به ستا د اولادې په وسیله برکت ومومي، ځکه چې تا زما حکم منلی دی.» (۱۹) نو ابراهیم بېرته خپلو نوکرانو ته راستون شو او هغوی ټول یوځای بیرشبع ته لاړل او ابراهیم په بیرشبع کې پاتې شو.

د ناحور اولاده

(۲۰) څه موده وروسته ابراهیم خبر شو چې د ده د ورور ناحور ښځه میلکه هم مور شوه او زامن یې زېږولي دي: (۲۱) د هغه لومړنی اولاد عوص، د هغه ورور بوز، قموییل د آرام پلار، (۲۲) او د هغې نور پنځه زامن دا وو: کاسد، جزو، فلداش، یدلاف او بتوییل. (۲۳) د بتوییل څخه ربکا پیدا شوه. میلکې د ابراهیم ورور ناحور ته دا اته زامن وزېږول. (۲۴) ریومه د ناحور وینځې هم طابح، جاحم، تاحش او معکه وزېږول.

د ساره مړینه

(۱) ساره یوسلو اووه ویشته کاله ژوندی وه. (۲) هغه په

قریتاربع (حبرون) کې چې د کنعان په هېواد کې دی، مړه شوه او ابراهیم د ساره دپاره غمجن شو او په هغې پسې یې وژړل.

۳) بیا ابراهیم د خپلې ښځې د مړې له څنگه پاڅېده او حیټیانو ته ورغی او ویې ویل: ۴) «زه دلته ستاسو په منځ کې پردی او مسافر یم. یو څه ځمکه په ما باندې خرڅه کړی، ترڅو خپله ښځه په کې ښخه کړم.» ۵) هغوی ځواب ورکړ: ۶) «باداره، زمونږ خبره واوره. مونږ تاته د یو قوي مشر په سترگه گورو. زمونږ په یوه ډېره ښه هدیره کې خپل مړی ښخ کړه. مونږ هر یو به خوشحاله شو چې د قبر دپاره ځای درکړو، ترڅو خپله ښځه په کې ښخه کړي.» ۷) نو ابراهیم پاڅېد او د درناوي په خاطر یې هغوی ته خپل سر تیت کړ ۸) او ورته ویې ویل: «که ستاسو خوښه وي، نو پر پردی چې خپل مړی ښخ کړم. تاسو زما په خاطر د صوحار د زوی عفرون څخه وغواړئ ۹) چې د مکفیلې سمڅه چې د هغه جايداد دی او د هغه د پټې سرته پرته ده، په پوره بیه په ما باندې خرڅه کړي. دا به ستاسو په منځ کې زمونږ هدیره وي.»

۱۰) عفرون په خپله د نورو حیټیانو سره د ښار په دروازه کې د غونډې په ځای کې ناست ؤ. هغه ابراهیم ته د ټولو حیټیانو په مخکې چې هلته حاضر وو ځواب ورکړ، ۱۱) هغه وویل: «نه، زما باداره! زما خبره واوره. زه دا پټی او هغه سمڅه چې په هغه کې ده

د خپل قوم په مخکې تاته درکوم، خپل مړی دې په کې بنځ کړه.»
 ۱۲) ابراهیم یوځل بیا د حیتیانو په وړاندې د درناوي په خاطر سر
 تیت کړ. ۱۳) هغه د ټولو په مخکې عفرون ته وویل: «زما خبره
 واوره. که چېرې ستا رضا وي، زه به د پټي بیه درکړم. دا زما له
 خوا قبوله کړه، ترڅو خپل مړی هلته بنځ کړم.» ۱۴) عفرون ځواب
 ورکړ: ۱۵) «ای زما باداره، زما خبره واوره. د دې ځمکې بیه څلور
 سوه د سپینو زرو سکې دي، خو دا زما او ستا ترمنځ هېڅ شی نه
 دی. خپل مړی دې په کې بنځ کړه.» ۱۶) نو ابراهیم د عفرون خبره
 قبوله کړه او هغه بیه چې عفرون د حیتیانو په مخکې ټاکلې وه، یعنې
 څلور سوه د سپینو زرو سکې عفرون ته وتللي. دا د هغه وزن سره
 سم وو چې په هغه وخت کې یې د سوداگرانو په منځ کې رواج
 درلود.

۱۷) په دې ډول د عفرون جايداد چې په مکفيله کې د ممری په
 لمخاته کې ؤ، هغه د ابراهیم شو. په هغه کې پټی او هغه سمخه چې
 په هغه پټي کې وه او د هغې ځمکې شاوخوا ټولې ونې شاملې وې.
 ۱۸) دا ځمکه د ټولو حیتیانو په مخکې چې په هغې غونډې کې
 حاضر وو، د ابراهیم د جايداد په توگه وپېژندل شوه.

۱۹) نو ابراهیم خپله بنځه ساره ممری ته نژدې چې په حبرون
 کې ده، د کنعان په خاوره کې د مکفيله په سمخه کې بنځه کړه. ۲۰)

نو هغه پتی او سمخه چې په هغې کې وه، د حیتیانو له خوا ابراهیم ته د هدیرې دپاره د هغه د ملکیت په توګه ورکړل شول.

د اسحاق دپاره بنځه

① ابراهیم ډېر زور شوی ؤ او څښتن هغه ته په هر کار کې برکت ورکاوه. ② ابراهیم خپل ناظر ته چې د هغه په کورنۍ کې د هرڅه واکدار ؤ، وویل: «خپل لاس دې زما د ورون لاندې کېږده. ③ په دې ډول زه د څښتن یعنی د اسمانونو او ځمکې د خدای په نوم قسم درکوم چې زما زوی ته به په دې ځای یعنی د کنعان په خلکو کې بنځه نه کوي، ④ بلکې زما وطن او زما خپلو خپلوانو ته لار شه او هلته زما زوی اسحاق ته بنځه وکړه.»

⑤ ناظر پوښتنه وکړه: «که چېرې انجلی ونه غواړي چې خپل کور پرېږدي او زما سره دې وطن ته راشي، نو بیا به څنګه کېږي؟ ایا ستا زوی بېرته هغه وطن ته بوځم چې ته ورڅخه راوتلی یې؟» ⑥ ابراهیم ځواب ورکړ: «پام کوه چې زما زوی به بېرته هلته نه بیايي. ⑦ څښتن د اسمانونو خدای زه د خپل پلار د کور او اصلي وطن څخه راوویستلم او زما سره یې قسم وخوړ چې دا وطن به ستا اولادې ته ورکوم. هغه به خپله فرښته ستا څخه مخکې ولېږي، ترڅو ته وکولای شي چې په هغه ځای کې زما زوی ته بنځه

وکړې. ⑧ که چېرې هغه انجلی په دې رضا نه شي چې ستا سره راشي، نو ته به د هغه قسم څخه چې زما سره دې کړی دی، خلاص یې. خو په هېڅ حالت کې به زما زوی هلته نه ورولی.» ⑨
نو ناظر خپل لاس د خپل بادار د ورون لاندې کېښود او قسم یې وخور چې څه چې ابراهیم د هغه څخه غواړي هغه به وکړي.

⑩ ناظر د خپل بادار له اوبنانو څخه لس اوبنان او هر ډول ښه شیان د ځان سره واخیستل او د بین النهرین شمال ته هغه ښار ته لاړ چې ناحور په کې اوسېده. ⑪ هغه مازدیگر، یعنې کله چې ښځې د اوبو د راوړلو دپاره راوتلې، هلته ورسېده او خپل اوبنان یې د ښار څخه دباندي د څاه په غاړه ګونډه کړل. ⑫ بیا هغه دعا وکړه: «ای څښتنه، زما د بادار ابراهیم خدایه! نن ما بریالی کړه او زما د بادار ابراهیم سره خپله وعده پوره کړه. ⑬ دا دی زه دلته د څاه په څنګ کې ولاړ یم، د ښار نجونې د اوبو وړلو دپاره راځي. ⑭ نو داسې دې وشي چې کله زه هغې انجلی ته ووايم چې خپل منګی رانېکته کړه چې اوبه وڅښم او هغه ووايي: «وڅښه او ستا اوبنانو ته به هم اوبه ورکړم، نو دا دې هماغه انجلی وي چې د خپل خدمتګار اسحاق دپاره دې غوره کړې ده. نو که چېرې داسې وشول، زه به پوه شم چې تا هغه وعده پوره کړې ده چې زما د بادار سره دې کړې وه.»

١٥) د هغه دعا لا خلاصه شوې نه وه چې ربکا راورسېدله او د

اوبو منگي يې په اوږو باندې ايښې ؤ. هغه د بتوييل لور وه او بتوييل د ميلکه زوی ؤ او ملکه د ابراهيم د ورور ناحور ښځه وه.

١٦) هغه يوه ډېره ښکلې انجلې وه او پېغله وه. هغه څاه ته وربښکته

شوه، خپل منگي يې د اوبو څخه ډک کړ او بېرته راپورته شوه. ١٧)

ناظر د هغې د ليدلو دپاره په منډه ورغی او ويې ويل: «مهرباني

وکره د خپل منگي څخه لرې اوبه ماته راکره.»

١٨) هغې وويل: «ای زما باداره، وڅښه.» نو زر يې خپل منگي

له اوږو څخه راښکته کړ او هغه ته يې اوبه ورکړې چې ويې څښي.

١٩) کله چې هغه اوبه وڅښلې، هغې وويل: «زه به ستا د اوبانو

دپاره هم اوبه راوباسم، ترڅو هغوی هم په اوبو ماړه شي.» ٢٠) هغې

زر خپل منگي په اخور کې خالي کړ او بېرته په منډه د اوبو ويستلو

دپاره څاه ته لاړه او د ټولو اوبانو دپاره يې اوبه راوويستلې. ٢١)

سړي په خاموشي سره هغې ته کتل چې په دې پوه شي چې

څښتن د ده سفر بريالی کړی دی او که نه.

٢٢) کله چې هغې انجلې خپل کار خلاص کړ، نو هغه سړي د

سرو زرو يو قيمتي پېزوان راواخيست او هغې ته يې په پوزه کړ او

همدارنگه دوه د سرو زرو غټې کړۍ گانې يې راواخيستلې او هغې ته

يې په لاس کړلې. ٢٣) بيا هغه پوښتنه وکره: «ماته ووايه چې ته د

چا لور يې؟ ايا ستا د پلار په کور کې زمونږ دپاره کوم ځای شته چې شپه په کې تېره کړو؟» (٢٤) هغې ځواب ورکړ: «زه د بتوييل لور او د ناحور او ميلکې لمسی يم.» (٢٥) هغې زياته کړه: «زمونږ سره بوس او وانبه پرېمانه دي او د شپې د تېرولو دپاره ځای هم شته.»

(٢٦) بيا هغه سړی په سجده پرېوت او د څښتن عبادت يې وکړ،

(٢٧) ويې ويل: «ثنا دې وي څښتن ته، زما د بادار ابراهيم خداى ته

چې هغه وعده يې پوره کړه چې زما د بادار سره يې کړې وه.

څښتن ماته په دې سفر کې د خپل بادار د خپلوانو کور ته

لارښوونه وکړه.» (٢٨) هغه پېغله په منډه خپل کور ته لاړه او خپلې

کورنۍ ته يې ټوله کيسه وکړه. (٢٩) نو د ربکا يو ورور و چې لابان

نومېده. لابان په منډه دباندې ووت او د ابراهيم د ناظر پسې شاه ته

ورغى. (٣٠) لابان د خپلې خور ربکا په پوزه پېزوان او په لاسونو

باندې کړۍ گانې وليدلې او د هغې څخه يې هغه خبرې واورېدلې

چې هغه سړي ورته کړې وې. نو دى ورغى او ويې ليدل چې د

ابراهيم ناظر د شاه په غاړه د اوبنانو سره ولاړ دى. (٣١) هغه وويل:

«زما سره کور ته راشه. ته داسې سړى يې چې څښتن درته برکت

درکړى دى. ولې دباندې ولاړ يې؟ ما ستا دپاره په خپل کور کې

کوټه او ستا د اوبنانو دپاره ځای تيار کړى دى.»

(٣٢) نو هغه سړى کور ته ننوت او هغوى د اوبنانو څخه بارونه

رانبکتته کرل او اوبنانو ته یې بوس او وانبه ورکرل. بیا لابان د ابراهیم ناظر او د هغه کسانو ته اوبه راوړلې چې خپلې پښې ووینځي. (۳۳) بیا د ناظر په مخکې ډوډۍ کېښودله شوه، خو هغه وویل: «تر هغې پورې به زه ډوډۍ ونه خورم، ترڅو مې خپله خبره نه وي کرې.» لابان وویل: «نو بیا ووايه.»

(۳۴) نو هغه ویل: «زه د ابراهیم ناظر یم. (۳۵) څښتن زما بادار ته زیات برکت ورکړی دی او هغه شتمن شوی دی او هغه ته یې رمې او پادې، سپین زر او سره زر، غلامان او وینځې، اوبنان او خره ورکړي دي. (۳۶) زما د بادار د ښځې ساره څخه په زوړ عمر کې زوی پیدا شو او هرڅه چې زما بادار درلودل هغه ته یې ورکرل. (۳۷) زما بادار ماته قسم راکړ او ویې ویل چې زما زوی ته به د کنعانیانو د لورگانو څخه چې زه د هغو په منځ کې اوسېرم، ښځه نه کوي. (۳۸) بلکې زما د پلار کورنۍ او زما خپلې قبیلې ته لار شه او زما زوی ته ښځه وکړه. (۳۹) بیا ما د خپل بادار څخه پوښتنه وکړه: «که چېرې انجلی زما سره رانه شي، نو بیا څه وکړم؟» (۴۰) هغه ځواب راکړ: «هغه څښتن چې زه یې پیروي کوم هغه به خپله فرښته ستا سره ولپري او ستا سفر به بریالی کړي، ترڅو ته وکولای شي چې زما زوی ته زما د خپلې قبیلې او زما د پلار د کورنۍ څخه ښځه وکړي. (۴۱) کله چې ته زما قبیلې ته ورشي، نو زما د قسم

څخه به خلاص شي، حتی که هغوی د انجلی د درکولو څخه انکار هم وکړي، ته به زما د قسم څخه خلاص یې.

٤٢ کله چې نن زه څاه ته راغلم، ما وویل: «ای خښتنه، زما د بادار ابراهیم خدایه! که ستا رضا وي، نو ماته په دې سفر کې چې راغلی یم بری راکړه. ٤٣ دا دی زه دلته د دې څاه په غاړه ولاړ یم. نو داسې دې وشي چې کومه انجلی چې د اوبو د وړلو دپاره راځي، نو زه به د هغې څخه وغواړم چې د خپل منگي څخه ماته لږې اوبه راکړي. ٤٤ که چېرې هغه راته ووايي چې وڅښه او زه به ستا د اوبانو دپاره هم اوبه راوباسم، نو دا دې هماغه انجلی وي چې خښتن زما د بادار د زوی دپاره غوره کړې ده. ٤٥ مخکې له دې چې زما دعا خلاصه شي، ربکا د خپل منگي سره چې په اوږو یې ایښی ؤ، راغله. هغه څاه ته ښکته شوه او اوبه یې راوویستلې او ما هغې ته وویل: «لږې اوبه راکړه چې زه یې وڅښم.» ٤٦ هغې زر خپل منگی د اوږو څخه راښکته کړ او ویې ویل: «وڅښه. زه به ستا اوبانو ته هم اوبه ورکړم.» نو بیا ما وڅښلې او هغې اوبانو ته هم اوبه ورکړې. ٤٧ د هغې څخه مې پوښتنه وکړه: «ته د چا لور یې؟» نو هغې وویل: «زه د بتوییل لور یم او د ناحور او میلکه لمسی یم.» نو د هغې په پوزه کې مې پېژوان واچاوه او په لاسونو کې مې ورته کړی گانې واچولې. ٤٨ ما سجده وکړه او د خښتن عبادت مې وکړ او

د خپل بادار ابراهيم څښتن خدای مې وستايه چې ماته يې سمه لاره وښودله چې د خپل بادار د ورور لمسی د هغه زوی ته وکړم. (٤٩) نو اوس که چېرې زما د بادار سره وفاداري او تلپاتې مينه کوي هم راته ووايه او که نه يې کوي هم ماته ووايه، ترڅو زه پرېکړه وکړم چې بل چيرته لاړ شم.»

(٥٠) لابان او بتوييل ځواب ورکړ: «څرنګه چې دا خبره د څښتن له خوا ده، نو مونږ په دې هکله پرېکړه نه شو کولای. (٥١) دا دی ربکا حاضره ده هغه درسره واخله او څه. لکه څنګه چې څښتن په خپله ويلي دي، هغه دې ستا د بادار د زوی ښځه شي.» (٥٢) څنګه چې د ابراهيم ناظر دا خبره واورېدله، نو سجده يې وکړه او د څښتن عبادت يې وکړ. (٥٣) بيا ناظر کالي، د سپينو زرو او سرو زرو ګانې راوويستل او ربکا ته يې ورکړل او د هغې ورور او مور ته يې هم قيمتي سوغاتونه ورکړل.

(٥٤) بيا د ابراهيم ناظر او د هغه کسانو وخورل او وڅښل او شپه يې هلته تېره کړه. کله چې هغوی سهار پاڅېدل، ناظر وويل: «ما رخصت کړه چې بېرته خپل بادار ته لاړ شم.» (٥٥) خو د ربکا ورور او مور وويل: «انجلی دې يوه هفته يا لس ورځې زمونږ سره پاتې شي، بيا تاسو کولای شئ چې لاړ شئ.» (٥٦) خو هغه وويل: «مونږ مه ايساروی. څښتن زما سفر بريالی کړی دی، پرېږدئ چې بېرته

خپل بادار ته لار شم.» ٥٧ هغوی وویل: «راځئ چې انجلی راوغواړو او په دې هکله د هغې څخه پوښتنه وکړو.» ٥٨ نو هغوی ربکا راوغوښتله او پوښتنه یې ترې وکړه: «ایا د دې سپرې سره ځې؟» هغې وویل: «هو، ځم.»

٥٩ نو هغوی خپله خور ربکا او د هغې زړه نوکره د ابراهیم د ناظر او د هغه د کسانو سره ولېږلې. ٦٠ هغوی د ربکا دپاره برکت وغوښت او ورته یې وویل:

ای زموږ خورې! ته دې شې مور د میلیونونو اولادونو

فتح دې کړي ښارونه ستا اولاده د دښمنانو خپلو

٦١ بیا ربکا او د هغې وینځې تیارې شوې او په اوبنانو باندې سپرې شوې او د سپرې سره روانې شوې. نو ناظر ربکا د ځان سره واخیستله او لاړ.

٦٢ په دې وخت کې اسحاق د بئرلحي ربي څخه راغلی ؤ او د کنعان په جنوب کې اوسېده. ٦٣ یو ماښام اسحاق په پټیو کې چکر واهه. څنگه چې هغه خپلې سترگې پورته کړې وې لیدل چې اوبنان راروان دي. ٦٤ ربکا هم خپلې سترگې پورته کړې او اسحاق یې ولیده، نو د اوبن څخه رانښکته شوه ٦٥ او د ناظر څخه یې

پوښتنه وکړه: «هغه سړی څوک دی چې په پټي کې زمونږ خوا ته راروان دی؟» ناظر ځواب ورکړ: «هغه زما بادار دی.» نو هغې خپل څادر راواخیست او خپل ځان یې ورباندې پټ کړ.

⑥۶ کوم کارونه چې ناظر کړي وو، هغه ټول یې اسحاق ته بیان کړل. ⑥۷ اسحاق ربکا د خپلې مور ساره خېمې ته راوستله او د هغې سره یې واده وکړ. نو ربکا د هغه ښځه شوه او د هغې سره یې مینه کوله او اسحاق د خپلې مور د مړینې څخه وروسته تسلي وموندله.

د ابراهیم نور اولادونه

(لومړی تواریخ ۱: ۳۲-۳۳)

① ابراهیم بله ښځه وکړه چې نوم یې قطوره ؤ. ② د هغې څخه د ابراهیم زامن زمران، یقشان، مدان، مدیان، یشباق او شوها پیدا شول. ③ یقشان د شيبا او ددان پلار ؤ او آشوریم، لطوشیم او لیومیم د ددان اولاده وه. ④ عیغه، عیفر، حنوک، ابیداع او الداعه د مدیان زامن وو. دا ټول د قطورې اولاده وه.

⑤ ابراهیم خپله ټوله شتمني اسحاق ته پرېښودله. ⑥ خو هغه لا ژوندی ؤ چې د خپلو وینځو زامنو ته یې سوغاتونه ورکړل او

هغوی یې د خپل زوی اسحاق څخه د ختیځ خواته لېرې ولېرل.

د ابراهیم مړینه

۷) ابراهیم پوره یوسلو پنځه او یا کاله ژوند وکړ. ۸) هغه په پاڅه عمر کې مړ شو او د خپلو نیکونو سره یوځای شو. ۹) د هغه زامنو اسحاق او اسماعیل هغه ممرې ته نژدې د حیثي صوچار د زوی عفرون په پټي کې د مکفيله په سمخه کې بنځ کړ. ۱۰) دا هغه پټی ؤ چې ابراهیم د حیثیانو څخه په بیه اخیستی ؤ. ابراهیم او د هغه بنځه ساره دواړه په هغه کې بنځ کړای شول. ۱۱) د ابراهیم د مرگ څخه وروسته خدای د هغه زوی اسحاق ته برکت ورکړ او اسحاق بئرلحي ربي ته نژدې اوسېده.

د اسماعیل اولاده

(لومړی تواریخ ۱: ۲۸-۳۱)

۱۲) دا د ابراهیم د زوی اسماعیل اولاده ده. دا هغه اسماعیل ؤ چې د ساره د مصری وینځي هاجرې څخه پیدا شوی ؤ. ۱۳) د اسماعیل د زامنو نومونه د هغوی د زېږېدلو د ترتیب له مخې چې په لست کې لیکل شوي دي دا دي: د اسماعیل مشر زوی نبایوت، قیدار، ادبیل، مبسام، ۱۴) مشماع، دومه، مسا، ۱۵) حداد، تیما، یطور،

نافيش او قدمه. (۱۶) دا د اسماعيل زامن وو او دا د دولسو قبيلو د مشرانو نومونه وو چې د هغوی د کليو او کمپونو له مخې وو. (۱۷) اسماعيل پوره د يوسلو اووه دپرشو کالو په عمر مړ شو او د خپلو نيکونو سره يوځای شو. (۱۸) د هغه اولاده د شور او حويلې ترمنځ سيمه کې اوسېدله چې د مصر پولې ته نژدې د آشور په لاره پرته ده. هغوی د خپلو ټولو ورونو سره په دبنمنی کې ژوند کاوه.

يعقوب او عيسو

(۱۹) دا د ابراهيم د زوی اسحاق اولاده ده: د ابراهيم څخه اسحاق پيدا شو. (۲۰) اسحاق د څلوېښتو کالو په عمر و چې د ربکا سره يې واده وکړ. هغه د آرامي بتوييل چې د بين النهرين څخه و، لور او د لابان خور وه. (۲۱) اسحاق د خپلې ښځې په خاطر چې شنډه وه، څښتن ته دعا وکړه. څښتن د هغه دعا قبوله کړه او د هغه ښځه ربکا اميدواره شوه. (۲۲) مخکې له دې چې ربکا اولاد وزېږوي، هغه پوه شوه چې هغه به غبرگوني وزېږوي، ځکه چې هغې دا احساس کړه چې هغوی د مور په نس کې يو د بل سره جگړه کوي. هغې وويل: «زما سره ولې داسې کيږي؟» نو هغې د څښتن څخه پوښتنه وکړه.

(۲۳) څښتن هغې ته وويل:

ستا دواړو زامنو څخه

جوړ به شي دوه رقيب قومونه

هغو دواړو کې به کشر وي قوي

او مشر به وي غلام د هغه

٢٤ کله چې د هغې د اولاد د زېږولو وخت راوړسېد، د هغې څخه غبرگوني پيدا شول. ٢٥ لومړنی زوی چې پيدا شو، هغه سور ؤ او د هغه ټول بدن لکه د بېرې چپنې په شان ؤ، نو د هغه نوم يې عيسو کېښود. ٢٦ د هغه څخه وروسته د هغه ورور پيدا شو او هغه د عيسو پونده په خپل لاس کې کلکه نيولې وه، نو ځکه د هغه نوم يعقوب شو. اسحاق د شپېتو کالو په عمر ؤ چې دوی پيدا شول.

عيسو خپل د مشرتوب حق خرڅوي

٢٧ هلکان لوی شول. عيسو يو تکړه ښکاري او داسې سپری ؤ چې صحرا يې خوښېدله، خو يعقوب يو آرام سپری ؤ او د کور څخه به نه وت. ٢٨ اسحاق د عيسو سره مينه کوله، ځکه چې هغه د هغو حيواناتو غوښه خوړله چې عيسو به ښکار کول. خو په ربکا باندې يعقوب گران ؤ.

٢٩ يوه ورځ يعقوب د قورمې په پخولو باندې بوخت ؤ. عيسو د
بنكار څخه راغی او ډېر وېرې ؤ (٣٠) او يعقوب ته يې وويل: «زه د
لوړې له لاسه مړ كېږم، د دې لوبيا له قورمې څخه لږه راكړه!» (په
دې خاطر يې په هغه باندې د ادوم نوم هم كېښود.) (٣١) يعقوب
ځواب وركړ: «لومړی په ما باندې خپل د مشرتوب حق خرڅ
كړه.»

٣٢ عيسو وويل: «گوره، زه مړ كېږم. دا مشرتوب ماته څه گټه
رسوي؟» (٣٣) خو يعقوب وويل: «لومړی ماته قسم وخوره.» نو هغه
قسم وخور او خپل د مشرتوب حق يې په يعقوب باندې خرڅ كړ.
٣٤ بيا يعقوب عيسو ته لږه ډوډۍ او قورمه وركړه. هغه خوراك او
څښاك وكړ، بيا پاڅېده او لاړ. نو عيسو د خپل مشرتوب حق ته په
سپكه سترگه وكتل.

اسحاق او ابي ملك

١ په هغه وطن كې برسېره په هغې قحطۍ باندې چې پخوا د
ابراهيم په وخت كې راغلې وه، بله قحطۍ هم راغله. اسحاق د
فلسطينيانو پاچا ابي ملك ته چې په جرار كې ؤ، ورغی. (٢) څښتن
اسحاق ته بنكاره شو او ويې ويل: «مصر ته مه ځه. په همدې وطن
كې په هغه ځای كې چې زه يې درته وايم، اوسېره. (٣) همدلته

اوسپره. زه به ستا سره مل يم او برکت به درکړم. زه به تا او ستا اولادې ته دا ټوله سيمه درکړم او په هغې وعدې باندې به ټينګ ولاړ يم چې ستا د پلار ابراهيم سره مې کړې وه. ④ ستا اولاده به د اسمان د ستورو په شان زياته کړم او هغوی ته به دا ټوله سيمه ورکړم. ستا د اولادې په وسيله به د ځمکې په مخ ټول قومونه برکت ومومي، ⑤ ځکه چې ابراهيم زما اطاعت کړی دی او زما په ټولو حکمونو او قوانينو باندې يې عمل کړی دی.»

⑥ نو اسحاق په جرار کې پاتې شو. ⑦ کله چې د هغه ځای خلکو د اسحاق څخه د ربکا په اړه پوښتنه وکړه، هغه وويل: «هغه زما خور ده.» ځکه هغه وپېرېده چې داسې ووايي چې هغه زما بنځه ده. هغه فکر کاوه چې د هغه ځای خلک به هغه د ربکا په خاطر ووژني، ځکه چې هغه ډېره ښکلې وه. ⑧ څرنګه چې اسحاق هلته زيات وخت تېر کړ، نو ابي ملک د فلسطينيانو پاچا د کړکې څخه لاندې وکتل او ويې ليدل چې اسحاق خپله بنځه ربکا په غېږ کې نيولې وه او هغه يې ښکلوله. ⑨ نو ابي ملک اسحاق راوغوښت او ورته ويې ويل: «هغه په رښتيا سره ستا بنځه ده! نو ولې دې وويل چې هغه ستا خور ده؟» اسحاق ځواب ورکړ: «ما فکر وکړ چې کېدای شي د هغې په خاطر ووژل شم.» ⑩ ابي ملک وويل: «تا زمونږ سره څه وکړل؟ کېدای شو چې زما د کسانو څخه

کوم یو ستا د بنځې سره څملاستلی وای او مونږ به دې گناهکار کړي وای.» (۱۱) ابي ملک ټولو خلکو ته خبرداری ورکړ: «که هرڅوک د دې سړي یا دې بنځې سره بد چلند وکړي هغه به ووژل شي.»

(۱۲) اسحاق په هغې ځمکې کې فصل وکاره او په هغه کال یې چې څه کرلي وو د هغې څخه یې یو په سل حاصل واخیست، ځکه چې څښتن هغه ته برکت ورکړ. (۱۳) اسحاق ورځ په ورځ نېکمرغه کېده او هغه ډېر شتمن سړی شو. (۱۴) هغه دومره زیاتې رمې، پادې او غلامان درلودل چې فلسطینیانو ورباندې بخیلې کوله. (۱۵) نو هغه ټولې څاگانې چې د هغه د پلار ابراهیم غلامانو د هغه د پلار په وخت کې کیندلې وې، فلسطینیانو هغه د خاورو څخه ډکې کړلې.

(۱۶) نو بیا ابي ملک اسحاق ته وویل: «ته زمونږ څخه ډېر قوي شوی یې، نو زمونږ د وطن څخه لاړ شه.» (۱۷) نو اسحاق د هغه ځای څخه لاړ او د جرار په دره کې یې خپمې ودرولې او هلته پاتې شو. (۱۸) اسحاق هغه څاگانې چې د هغه د پلار ابراهیم په وخت کې کیندل شوې وې او فلسطینیانو هغه د ابراهیم د مرگ څخه وروسته بندې کړې وې، بېرته وکیندلې او هماغه نومونه یې ورباندې کېښودل چې پلار یې ورباندې ایښي وو.

١٩) د اسحاق غلامانو په دې دره کې يوه شاه وکيندله چې تازه اوبه يې درلودلې. ٢٠) خو د جرار شپنو د اسحاق د شپنو سره دعوه پيل کړه او ويې ويل: «دا زمونږ اوبه دي!» نو اسحاق هغه شاه د عسق يعنې دعوي په نوم ياده کړه.

٢١) د اسحاق غلامانو بله شاه وکيندله او په هغې باندي يې هم دعوه وکړه او هغه يې د سيتنه په نوم ياده کړه. ٢٢) او له هغه ځای څخه يې کډه وکړه او بله شاه يې وکيندله، خو په هغې باندي چا دعوه ونه کړه او هغه يې د رحوبوت په نوم ياده کړه او ويې ويل: «اوس څښتن مونږ ته ځای راکړی دی او په دې خاوره کې به نېکمرغه شو.»

٢٣) اسحاق له هغه ځای څخه بيرشبع ته لاړ. ٢٤) په هماغه شپه څښتن هغه ته ښکاره شو او ورته ويې ويل: «زه ستا د پلار ابراهيم خداى يم. مه وپرېره، ځکه چې زه ستا سره مل يم او برکت به درکړم او ستا اولاده به د خپل خدمتگار ابراهيم په خاطر زياته کړم.» ٢٥) اسحاق هلته د قرباني ځای جوړ کړ او د څښتن عبادت يې وکړ. بيا يې په هغه ځای کې خپلې خېمې ودرولې او د هغه غلامانو هلته يوه بله شاه وکيندله.

د اسحاق او ابې ملک ترمنځ د روغې جوړې تړون

۲۶ یوه ورځ ابي ملک د خپل مشاور احوزات او د خپلو لښکرو
 د مشر فيکول سره د جرار څخه د اسحاق د ليدلو دپاره راغی. ۲۷
 اسحاق د هغوی څخه پوښتنه وکړه: «تاسو خو زما سره دښمني
 کوله او زه مو د خپل وطن څخه وشړلم. نو اوس ولې زما د ليدلو
 دپاره راغلي یی؟» ۲۸ هغوی ځواب ورکړ: «مونږ ولیدل چې څښتن
 په رښتیا ستا سره مل دی، نو مونږ وویل چې زمونږ او ستاسو
 ترمنځ دې داسې یو قوي تړون وي ۲۹ چې مونږ ته زیان راونه
 رسوی، لکه څنگه چې مونږ زیان نه دی دررسولی، بلکې ستا سره
 مو ښه چلند کړی دی او ته مو په سلامتۍ سره لېږلی یی. اوس
 څښتن برکت درکړی دی.» ۳۰ اسحاق د هغوی دپاره مېلمستیا
 تیاره کړه او هغوی وخورل او وڅښل. ۳۱ سهار وختي هغوی
 پاڅېدل او یو بل ته یې قسم ورکړ. اسحاق هغوی رخصت کړل او
 په سلامتۍ سره د هغه څخه لاړل.

۳۲ په هماغه ورځ د اسحاق غلامان راغلل او هغه ته یې د هغې
 شاه په اړه خبر ورکړ چې دوی کیندلې وه. هغوی وویل: «مونږ اوبه
 وموندلې.» ۳۳ نو هغه یې د شبع په نوم یاده کړه. تر نن ورځې
 پورې هغه ښار د بیرشبع په نوم یادېږي.

د عیسو ښځې

٣٤) کله چې عيسو خلوپښت کلن شو، د بيري حيتي د لور يوديه او د ايلون حيتي لور بسمې سره يې واده وکړ. ٣٥) خو هغوی د اسحاق او ربکا ژوند تريخ کړ.

يعقوب د اسحاق څخه برکت اخلي

١) کله چې اسحاق زور شو، نو د هغه سترگې دومره کمزورې شوې چې نور يې څه شي نه شو ليدلی. هغه خپل مشر زوی عيسو راوغوښت او هغه ته يې وويل: «ای زما زويه!» هغه ځواب ورکړ: «څه وايي؟» ٢) اسحاق وويل: «زه اوس زور شوی يم او مرگ ته نژدې شوی يم.» ٣) نو اوس خپله لينده او غشي واخله، صحرا ته لاړ شه او زما دپاره ښکار وکړه. ٤) زما دپاره داسې خوندور خوراک چې زه يې خوښوم تيار کړه او ماته يې راوړه چې ويې خورم، ترڅو د خپل مرگ څخه مخکې برکت درکړم.»

٥) کله چې اسحاق د خپل زوی عيسو سره خبرې کولې، ربکا هغه واورېدلې. نو عيسو د ښکار دپاره صحرا ته لاړ. ٦) ربکا خپل زوی يعقوب ته وويل: «گوره، ما واورېدل چې ستا پلار ستا ورور عيسو ته وويل: ٧) زما دپاره د ښکار غوښه راوړه او خوندور خوراک ورڅخه تيار کړه چې ويې خورم او د خپل مرگ څخه مخکې د څښتن په حضور کې برکت درکړم.» ٨) نو اوس ای زما

زويه، په غور سره واوړه او څه چې درته وايم هماغسې وکړه. ⑨
رمې ته ورشه او دوه ډېر بڼه سپرلي راته راوله، ترڅو ستا د پلار
دپاره داسې خوندور خوراک تيار کړم چې هغه يې خوښوي. ⑩ بيا
هغه دې پلار ته يوسه چې ويې خوري، ترڅو د خپل مرگ څخه
مخکې برکت درکړي.»

⑪ يعقوب خپلې مور ربکا ته وويل: «خو زما ورور عيسو بېر
سړی دی او زه بڼويه پوستکي لرم. ⑫ که پلار مې په ما باندې
لاس ووهي، نو بيا به څه کيږي؟ دی به پوه شي چې زه هغه غولوم،
نو د برکت په ځای به په ځان باندې لعنت راولم.» ⑬ مور يې
ځواب ورکړ: «ای زما زويه! ستا لعنت دې په ما باندې وي، ته
يوازې هغه څه وکړه چې زه يې درته وايم. لاړ شه او ماته سپرلي
راوله.» ⑭ نو يعقوب لاړ او هغه يې خپلې مور ته راوستل او هغې
داسې خوندور خوراک تيار کړ چې د هغه د پلار خوښېده. ⑮ بيا
ربکا د خپل مشر زوی عيسو تر ټولو بڼه کالي چې د هغې سره په
کور کې وو، راواخيستل او خپل کشر زوی يعقوب ته يې واغوستل.
⑯ همدارنگه هغې د سپرلي په پوستکي باندې د هغه لاسونه او د
ورمپر هغه ځای پټ کړ چې وينتان يې نه درلودل. ⑰ هغې هغه
خوندور خوراک او ډوډی چې پخه کړې يې وه، خپل زوی يعقوب
ته ورکړل.

١٨ هغه خپل پلار ته ورغی او ویې ویل: «ای زما پلاره!» هغه
خواب ورکړ: «خه وایې، ای زما زویه؟ ته څوک یې؟» ١٩ یعقوب
خپل پلار ته وویل: «زه ستا مشر زوی عیسو یم، تا چې څنگه راته
ویلي وو، ما هماغسې وکړل. کښپنه او زما د ښکار غوښه وخوره،
ترڅو ماته خپل برکت راکړې.» ٢٠ اسحاق د خپل زوی څخه
پوښتنه وکړه: «ای زما زویه، دومره زر دې څنگه پیدا کړه؟» یعقوب
خواب ورکړ: «ستا څښتن خدای زما سره مرسته وکړه او هغه مې
پیدا کړه.»

٢١ بیا اسحاق یعقوب ته وویل: «ای زما زویه، رانژدې شه چې
لاس درباندي ووهم، ترڅو پوه شم چې ته رښتیا زما زوی عیسو
یې که نه.» ٢٢ یعقوب خپل پلار اسحاق ته ورنژدې شو او پلار یې
په هغه باندي لاس وواهه او ویې ویل: «اواز دې د یعقوب د اواز په
شان دی، خو لاسونه دې د عیسو د لاسونو په شان دي.» ٢٣
اسحاق هغه ونه پېژانده، ځکه چې د هغه لاسونه د عیسو د لاسونو
په شان بېر وو، نو ورنژدې شو چې هغه ته برکت ورکړي. ٢٤ هغه
پوښتنه وکړه: «ایا ته په رښتیا سره زما زوی عیسو یې؟» یعقوب
خواب ورکړ: «هو، زه یم.»

٢٥ اسحاق وویل: «ماته ستا د ښکار غوښه راوړه چې ویې
خورم، ترڅو خپل برکت درکړم.» یعقوب هغه اسحاق ته راوړله او

هغه وخورله او يو څه شراب يې هم راوړل او هغه وڅښل. ^(۲۶) بيا د هغه پلار اسحاق ورته وويل: «ای زما زويه، رانژدې شه او ما ښکل کړه.» ^(۲۷) نو يعقوب ورنژدې شو او هغه يې ښکل کړ. نو کله چې اسحاق د هغه کالي بوی کړل، نو ده ته يې برکت ورکړ او ويې ويل: «زما د زوی خوږ بوی د هغې صحرا د بوی په شان دی چې څښتن هغې ته برکت ورکړی دی.» ^(۲۸) خدای دې تاته د اسمان نه پرڅه درکړي او ستا ځمکه دې حاصلخېزه کړي! او پرېمانه غلې دانې او شراب دې درکړي. ^(۲۹) قومونه دې ستا غلامان شي او تاته دې د درناوي په خاطر سر ټيټوي او ته دې په خپلو خپلوانو باندې حکم چلوې او ستا د مور اولاده دې تاته سر ټيټوي. څوک چې په تا باندې لعنت ووايي، په هغه باندې دې لعنت وي او څوک چې برکت درکوي، په هغه دې برکت وي.»

عیسو د اسحاق څخه برکت غواړي

^(۳۰) سمدلاسه وروسته له دې چې هغه له برکت ورکولو څخه وزگار شو او يعقوب لاړ، د يعقوب ورور عيسو د ښکار څخه راغی. ^(۳۱) هغه هم خوندور خوراک تيار کړ او خپل پلار ته يې راوړ او ويې ويل: «ای پلاره، راپاخېره او زما د ښکار لږه غوښه وخوره، ترڅو ماته برکت راکړي.»

٣٢ اسحاق د هغه څخه پوښتنه وکړه: «ته څوک یې؟» هغه ځواب ورکړ: «زه ستا زوی یم، ستا مشر زوی عیسو.» ٣٣ اسحاق سخت ولرزېده او ویې ویل: «نو بیا هغه څوک و چې ښکار یې کړی و او غوښه یې ماته راوړې وه؟ او همداوس ستا د راتللو څخه مخکې مې هغه وخورله او هغه ته مې برکت ورکړ او هغه بېرته نه اخیستل کيږي.»

٣٤ کله چې عیسو د خپل پلار خبرې واورېدلې، هغه په لوړ او سخت اواز سره چیغې ووهلې او خپل پلار ته یې وویل: «ای زما پلاره، ماته هم برکت راکړه.» ٣٥ اسحاق ځواب ورکړ: «ستا ورور دلته راغی، زه یې وغولولم او ستا برکت یې واخیست.»

٣٦ عیسو وویل: «ایا په هغه باندې یې د یعقوب نوم په حقه نه دی ایښی؟ ځکه چې هغه زه دوه وارې وغولولم. لومړی یې زما څخه د مشرتوب حق واخیست او اوس یې زما برکت واخیست.» نو هغه پوښتنه وکړه: «ایا ماته دې کوم برکت نه دی ساتلی؟»

٣٧ اسحاق عیسو ته په ځواب کې وویل: «هغه مې په تا باندې بدار کړی دی او د هغه ټول خپلوان مې د هغه غلامان کړل او هغه ته مې غلې دانې او شراب ورکړي دي. نو ای زویه! اوس زه ستا دپاره څه وکړم؟»

٣٨ عيسو بيا خپل پلار ته وويل: «ای زما پلاره، ايا ستا سره
يوازي يو برکت و؟ ماته هم برکت راکړه!» بيا عيسو په لوړ اواز سره
وژړل.

٣٩ اسحاق هغه ته وويل:

پرخه به نه وي له اسمانه ستا دپاره

نه به ځمکه حاصلخېزه وي د ستا

٤٠ ژوند به کړي په خپله توره

بي غلام به د خپل ورور

خو چې ته کله ياغي شي

کړي به مات د هغه جغ

له خپلي غاړې څخه

يعقوب لابان ته تښتي

٤١ عيسو د يعقوب سره د هغه برکت له امله چې پلار يې

يعقوب ته ورکړی ؤ، کينه پيدا کړه. هغه د خپل ځان سره وويل:
«زما پلار مرگ ته نژدې دی او هغه به مړ شي، بيا به خپل ورور
يعقوب ووژنم.»

٤٢) کله چې ربکا د خپل مشر زوی عيسو د پلان څخه خبره
شوه، هغې خپل کشر زوی يعقوب راوغوښت او ورته وپې ويل:
«غوږ ونيسه، ستا ورور عيسو تاته دسيسه جوړوي چې ستا څخه د
هغو کارونو بدل واخلي چې تا کړي دي او تا ووژني. (٤٣) نو اوس
ای زما زويه، هغه کار وکړه چې زه يې درته واييم. سمدلاسه زما
ورور لابان ته چې په حران کې دی، وتښته. (٤٤) د هغه سره د لږ
وخت دپاره پاتې شه، ترڅو ستا د ورور قهر سوړ شي (٤٥) او هغه
څه چې تا ورسره کړي دي، هغه هېر کړي. نو بيا به خبر درولېږم
چې له هغه ځای څخه بېرته راشې. تاسو دواړه ولې په يوه ورځ کې
له لاسه ورکړم؟»

اسحاق يعقوب لابان ته ورلېږي

٤٦) ربکا اسحاق ته وويل: «د دې حيتي ښځو له لاسه د خپل
ژوند څخه بېزاره شوې يم. که چېرې يعقوب د دې حيتي ښځو
څخه د کوي حيتي انجلۍ سره واده وکړي، نو د دې ژوند څخه به
ماته مرگ ښه وي.»

① اسحاق يعقوب راوغونبت، هغه ته يې برکت ورکړ او حکم يې ورته وکړ: «د کنعانی انجلی سره واده ونه کړې. ② همداوس بينالنهرين ته د خپل نيکه بتوييل کور ته لاړ شه او هلته د خپل ماما لابان د لورگانو خڅه خپل ځان ته بنځه وکړه. ③ مطلق قادر خدای دې برکت درکړي او ډېر اولادونه دې درکړي، ترڅو ستا خڅه ډېر قومونه پيدا شي. ④ هغه دې تا او ستا اولادې ته د ابراهيم په شان برکت درکړي او د هغې ځمکې خاوند شي چې خدای ابراهيم ته ورکړې ده او ته په کې اوس د يو پردي په شان اوسېږې.» ⑤ نو اسحاق يعقوب ولېږه او هغه بينالنهرين ته د بتوييل آرامي زوی د يعقوب او عيسو د مور ربکا ورور لابان ته ورغی.

عيسو بله بنځه کوي

⑥ عيسو پوه شو چې اسحاق يعقوب ته برکت ورکړ او هغه يې بينالنهرين ته ولېږه چې په هغه ځای کې ځان ته بنځه وکړي. هغه په دې هم پوه شو چې کله اسحاق هغه ته برکت ورکاوه، هغه ته يې حکم وکړ چې د کنعانی انجلی سره به واده نه کوي. ⑦ هغه خبر شو چې يعقوب د خپل مور او پلار اطاعت وکړ او بينالنهرين ته لاړ. ⑧ عيسو په دې پوهېده چې د هغه پلار اسحاق کنعانی بنځې

نه خونبوي. ٩ نو هغه د ابراهيم زوی اسماعيل ته لار او سره له دې چې نورې بنځې يې هم درلودلې، د اسماعيل د لور محلت سره يې چې د نبايوت خور وه، واده وکړ.

په بيت ييل کې د يعقوب خوب ليدل

١٠ يعقوب د بيرشبع څخه حران ته روان شو. ١١ کله چې نوموړی يو ځای ته ورسېده، لمر پرپوتی ؤ. هغه د شپې هلته پاتې شو او يوه تيره يې راواخيستله، د خپل سر لاندې يې کېښودله او په هغه ځای کې ویده شو. ١٢ هغه په خوب کې يوه زينه وليدله چې په ځمکه باندې ولاړه وه او سر يې اسمان ته رسېده او د خدای فرښتې په هغې باندې ښکته او پورته تللې. ١٣ څښتن د يعقوب په څنگ کې ولاړ ؤ او ويې ويل: «زه څښتن يم، ستا د نيکه ابراهيم خدای او د اسحاق خدای يم. دغه ځمکه چې ته ورباندې پروت يې، تا او ستا اولادې ته به يې ورکړم. ١٤ ستا اولاده به د دښتې د شگو په شان زياته کړم او تاسو به د خپل هېواد لمرپرپواته، لمرخاته، شمال او جنوب خواته خپاره شئ او د دنيا ټول قومونه به ستا او ستا د اولادې په وسيله برکت مومي. ١٥ زه به ستا سره مل يم او هرچېرته چې ځي، زه به تا ساتم او بېرته به دې دې وطن ته راولم. تر هغې پورې به زه تا پرېږدم، ترڅو مې هغه ټول کارونه نه

وي کړي چې ستا سره مې وعده کړې وه.»

١٦ کله چې يعقوب له خوبه راويښ شو، ويې ويل: «څښتن په دې ځای کې دی، خو زه په دې پوه نه وم.» ١٧ هغه ووپرېده او ويې ويل: «دا څومره وپروونکي ځای دی. په رښتيا سره دا د خدای کور دی او دا د اسمان دروازه ده.»

١٨ سهار وختي يعقوب هغه تيره چې هغه د خپل سر لاندې ايښې وه، راواخيستله او د يادگار په توگه يې ودروله او د هغې په سر يې د زيتونو تېل واچول. ١٩ هغه دا ځای د بيت ييل په نوم ياد کړ. خو پخوا د هغه ښار نوم لوز ؤ. ٢٠ بيا يعقوب نذر کېښود، ويې ويل: «که چېرې خدای زما سره مل وي او په دې سفر کې چې زه روان يم ما وساتي او ډوډی او کالي راته راکړي، ٢١ ترڅو په خیر سره بېرته د خپل پلار کور ته ورستون شم، نو بيا به ته زما خدای يې. ٢٢ او دغه تيره چې ما د يادگار په توگه ودرولې ده، هغه به د خدای کور شي او هرڅه چې ماته يې راکوې، د هغو لسمه برخه به تاته درکوم.»

يعقوب د لابان کور ته رسېږي

١ نو يعقوب خپل سفر ته دوام ورکړ او د مشرق د خلکو

خاورې ته راغی. ② هغه په صحرا کې یوه شاه ولیدله چې د پسونو درې رمې یې په څنگ کې پندې وې. له دې شاه څخه به رمو اوبه خښلې او د شاه خولې ته یوه لویه تیره ایښې وه. ③ کله چې به ټولې رمې هلته راټولې شوې، نو شپږو به دغه تیره د شاه د خولې څخه لږې کوله او رمو ته به یې اوبه ورکولې. بیا به یې تیره بېرته د شاه خولې ته ایښودله.

④ یعقوب د شپږو څخه پوښتنه وکړه: «ای زما ورونو، تاسو د کوم ځای یی؟» هغوی ځواب ورکړ: «مونږ د حران یو.» ⑤ هغه پوښتنه وکړه: «تاسو د ناحور لمسی لابان پېژنئ؟» هغوی ځواب ورکړ: «هو، مونږ هغه پېژنو.» ⑥ هغه پوښتنه وکړه: «هغه ښه دی؟» هغوی ځواب ورکړ: «هغه ښه دی. وگوره، دا د هغه لور راحیل ده چې د خپلې رمې سره راروانه ده.»

⑦ یعقوب وویل: «تراوسه پورې لا لمر جگ ولاړ دی او د رمو د راټولېدلو وخت نه دی. پسونو ته اوبه ورکړئ او هغه بېرته څرخای ته بوځئ.» ⑧ هغوی وویل: «دا کار مونږ نه شو کولای. کله چې ټولې رمې راټولې شي او د شاه د خولې څخه تیره لږې کړای شي، بیا به پسونو ته اوبه ورکړو.»

⑨ یعقوب لا د هغوی سره خبرې کولې چې راحیل د رمې سره

راغله، حُكه چې هغه شپونكى وه. ⑩ كله چې يعقوب راحيل وليدله چې د هغه د ماما لابان رمه ورسره وه، هغه شاه ته ورغى او تيره يې د شاه د خولې څخه لپرې كړه او د لابان پسونو ته يې اوبه وركړې. ⑪ بيا يعقوب راحيل بنكل كړه او په لوړ اواز سره يې وژړل. ⑫ يعقوب راحيل ته وويل: «زه ستا د پلار د خپلوانو څخه يم او د ربكا زوى يم.»

هغه په منډه لاره او خپل پلار يې خبر كړ. ⑬ څنگه چې لابان د خپل خوري يعقوب خبر واوړېد، نو په منډه د هغه ليدلو ته ورغى. هغه يې په غېږ كې ونيوه، بنكل يې كړ او خپل كور ته يې راوست. بيا هرڅه چې پېښ شوي وو، يعقوب لابان ته بيان كړل. ⑭ لابان هغه ته وويل: «په رښتيا سره ته زما خپله وينه او خپل هډوكى يې.» يعقوب پوره يوه مياشت د هغه سره پاتې شو.

يعقوب د ليه او راحيل سره واده كوي

⑮ لابان يعقوب ته وويل: «ايا په دې خاطر چې ته زما خپل يې، نو ماته به وړيا خدمت كوي؟ ووايه چې ته څومره مزدوري غواړې؟» ⑯ لابان دوه لورگانې درلودلې، د مشرې نوم ليه او د كشرې نوم راحيل ؤ. ⑰ د ليه سترگې بنكلې وې، خو راحيل بڼايسته وه او بنكلې اندام يې درلود. ⑱ يعقوب په راحيل باندې

مین شوی و او ویې ویل: «که چپرې خپله کشره لور ماته راکړې،
نو زه به اووه کاله ستا خدمت وکړم.»

۱۹) لابان وویل: «دا به ښه وي چې هغه تاته درکړم، نه کوم بل
چاته. زما سره دلته پاتې شه.» ۲۰) نو یعقوب د راحیل دپاره اووه
کاله خدمت وکړ، خو دا کلونه هغه ته لکه د ډېرو لږو ورځو په شان
ښکاره شول، ځکه چې هغه د راحیل سره ډېره مینه درلودله.

۲۱) نو یعقوب لابان ته وویل: «هغه موده پوره شوې ده، نو
اجازه راکړه چې ستا د لور سره واده وکړم.» ۲۲) نو لابان د هغه
ځای ټول خلک راتول کړل او مېلمستیا یې ورکړه. ۲۳) خو کله چې
شپه شوه، هغه د راحیل په ځای لیه یعقوب ته وروستله او یعقوب د
هغې سره یوځای شو. ۲۴) لابان خپله وینځه زلفه خپلې لور لیه ته د
نوکرې په توګه ورکړه. ۲۵) کله چې سهار شو، یعقوب ته معلومه
شوه چې هغه لیه وه. هغه لابان ته ورغی او ورته ویې ویل: «زما
سره دې ولې داسې وکړل؟ ما د دې دپاره کار کاوه چې راحیل ماته
راکړې، زه دې ولې وغولولم؟» ۲۶) لابان ځواب ورکړ: «دلته زموږ
په ځای کې داسې رواج نه دی چې کشره لور دې د مشرې څخه
مخکې واده کړي. ۲۷) صبر وکړه چې د لیه د واده اوومه ورځ پوره
شي بیا به راحیل هم درکړم، خو ته به اووه کاله نور هم زما خدمت
کوې.»

٢٨) يعقوب قبوله كړه او د ليه سره يې د واده اوومه ورځ پوره كړه او لابان خپله لور راحيل هم هغه ته وركړه. ٢٩) لابان خپله وينځه بلهه خپلې لور راحيل ته د نوكرې په توگه وركړه. ٣٠) يعقوب د راحيل سره هم يوځای شو. په هغه باندې د ليه څخه راحيل ډېره گرانه وه. هغه لابان ته اووه كاله نور خدمت وكړ.

د يعقوب اولادونه

٣١) كله چې څښتن وليدل چې يعقوب د ليه سره ډېره مينه نه كوي، خداى هغې ته اولادونه وركړل، خو راحيل شنه وه. ٣٢) ليه اميدواره شوه او زوى يې وزېراوه او په هغه باندې يې روښن نوم كېښود، ځكه هغې وويل: «څښتن زما سختي ليدلې ده. اوس به مې مېړه راسره مينه كوي.» ٣٣) هغه بيا اميدواره شوه، زوى يې وزېراوه او ويې ويل: «دا ځكه چې څښتن پوهيږي چې يعقوب زما سره مينه نه كوي، نو دا يې هم راكړ.» نو په هغه باندې يې شمعون نوم كېښود. ٣٤) هغه بيا اميدواره شوه او زوى يې وزېراوه، ويې ويل: «اوس به د خپل مېړه زړه ته ورنژدې شم، ځكه چې درې زامن مې ورته وزېرول.» نو په دې خاطر يې په هغه باندې لاوي نوم كېښود. ٣٥) هغه بيا اميدواره شوه او كله چې د هغې زوى پيدا شو، هغې وويل: «دا ځل به زه د څښتن ستاينه وكړم.» نو هغې په هغه باندې

يهودا نوم كېښود. وروسته له هغې څخه ليه د اولاد د زېږولو څخه ولوېدله.

① كله چې راحيل وليدل چې د هغې څخه د يعقوب هېڅ اولاد پيدا نه شو، نو په خپلې خور باندې يې بخيلي وکړه او يعقوب ته يې وويل: «ماته اولاد راکړه او که نه، نو زه به مړه شم.»

② يعقوب په راحيل باندې په قهر شو او ويې ويل: «زه خو خدای نه يم چې ته يې د اولاد راوړلو څخه بې برخې کړې يې.»

③ نو هغې وويل: «دا زما وينځه بله ده. د هغې سره يوځای شه، ترڅو هغه زما دپاره اولاد وزېږوي. په دې ډول به زه هم وکولای شم چې د هغې په وسيله مور شم.» ④ نو خپله وينځه بله يې ورکړه چې د هغه بنځه شي او يعقوب د هغې سره يوځای شو. ⑤ بله اميدواره شوه او يعقوب ته يې زوی وزېږاوه. ⑥ نو راحيل وويل: «خدای زما په حق کې انصاف وکړ، هغه زما دعا قبوله کړه او ماته يې زوی راکړ.» په دې خاطر يې په هغه باندې دان نوم كېښود. ⑦ بله د راحيل وينځه بيا اميدواره شوه او د هغې څخه د يعقوب دوهم زوی پيدا شو. ⑧ راحيل وويل: «د خپلې خور سره مې سخته شخړه وکړه او زه بريالی شوې يم.» نو ځکه يې په هغه باندې نفتالي نوم كېښود.

٩) کله چې لیه پوه شوه چې د اولاد راوړلو څخه ولوېدل، نو خپله وینځه زلفه یې یعقوب ته ورکړه چې د هغه بڼځه شي. ١٠) د لیه د وینځې زلفې څخه د یعقوب زوی پیدا شو. ١١) لیه وویل: «زه بختوره یم.» نو ځکه یې په هغه باندي جاد نوم کېښود. ١٢) د لیه د وینځې زلفې څخه د یعقوب بل زوی پیدا شو. ١٣) لیه وویل: «زه څومره خوشحاله یم! ټولې بڼځې به ماته خوشحاله وایي.» نو په هغه باندي یې اشیر نوم کېښود.

١٤) د غنمو د لو کولو په وخت کې روښین پتیو ته لار او هلته یې مړه غونې یې وموندلې. هغه یې خپلې مور لیه ته راوړلې. راحیل لیه ته وویل: «د خپل زوی د مړه غونو څخه یو څه ماته راکړه.»

١٥) خو لیه هغې ته ځواب ورکړ: «ایا دا دې بس نه دی چې مېره دې راڅخه واخیست؟ اوس غواړې چې زما د زوی مړه غونې هم راڅخه واخلي؟»

راحیل وویل: «ډېر بڼه، هغه به نن شپه ستا د زوی د مړه غونو په بدل کې ستا سره ځملي.»

١٦) نو کله چې ماښام یعقوب د پتیو څخه راغی، لیه د هغه مخې ته ورووتله. هغه ته یې وویل: «ته باید نن شپه زما سره ځملي،

حُكّه چې د خپل زوی د مړه غونو په بدل کې مې اخیستی یې.» نو یعقوب په هغه شپه له لیه سره ځملاست.

۱۷) خدای د لیه دعا قبوله کړه او هغه امیدواره شوه او د هغې څخه د یعقوب پنځم زوی پیدا شو. ۱۸) لیه وویل: «په دې خاطر چې ما خپله وینځه خپل مېړه ته ورکړه، خدای ماته اجر راکړ.» نو په هغه باندې یې یساکار نوم کېښود. ۱۹) لیه بیا امیدواره شوه او یعقوب ته یې شپږم زوی وزېراوه. ۲۰) هغې وویل: «خدای ماته ښه قیمتي سوغات راکړ. اوس به مې مېړه عزت کوي، حُكّه چې شپږ زامن مې ورته زېږولي دي.» نو په هغه باندې یې زبولون نوم کېښود. ۲۱) وروسته له هغه یې لور پیدا شوه او په هغې یې دینه نوم کېښود.

۲۲) بیا خدای راحیل رایاده کړه، د هغې دعا یې قبوله کړه او هغې ته یې اولاد ورکړ. ۲۳) هغه امیدواره شوه او زوی یې وزېراوه. هغې وویل: «خدای زما رسوایي لپړې کړه.» ۲۴) نو په هغه باندې یې یوسف نوم کېښود او ویې ویل: «څښتن دې بل زوی راته راکړي.»

د یعقوب رمې زیاتیري

٢٥) وروسته له هغې چې راحیل یوسف وزېراوه، یعقوب لابان ته وویل: «ما رخصت کړه چې بېرته خپل وطن ته لاړ شم. ٢٦) زما ښځې او زما اولادونه چې د هغوی دپاره مې ستا خدمت کړی دی ماته راکړه چې لاړ شم، ځکه ته پوهېږې چې خومره کار مې درته کړی دی.»

٢٧) خو لابان هغه ته وویل: «که ته زما څخه خوشحاله یې، مهرباني وکړه پاتې شه. زه د فال په وسیله پوه شوم چې څښتن ستا په خاطر ماته برکت راکړی دی. ٢٨) خپله مزدوري دې ووايه، زه به یې درکړم.»

٢٩) یعقوب هغه ته وویل: «ته پوهېږې چې څنگه مې درته کار کړی دی او څنگه مې ستا رمې او پادې ساتلې دي. ٣٠) زما د راتللو څخه مخکې تا لږ څه درلودل، خو کوم کارونه چې ما ستا دپاره کړي دي څښتن په هغو کې برکت اچولی دی او ستا شتمني ډېره زیاته شوې ده. اوس د دې وخت رارسېدلی چې د خپلې کورنۍ دپاره یو څه وکړم.»

٣١) لابان پوښتنه وکړه: «څه درکړم؟»

یعقوب ځواب ورکړ: «ماته هېڅ شی مه راکوه. که دا کار زما

دپاره وکړې زه به ستا د رمو ساتلو او روزلو ته دوام ورکړم. (۳۲)
اجازه راکړه چې نن ستا د ټولو رمو په منځ کې وگرځم او د مېړو
خخه هره یوه خالداره مېړه او هر توربخن وری او د وزو خخه هره
خالداره وزه بېله کړم، نو دا به زما مزدوري وي. (۳۳) کله چې راشې
او هغه مزدوري چې ماته یې راکوې وگورې، نو په اسانۍ سره به
درته معلومه شي چې زه صادق یم. که چېرې زما سره کومه وزه
چې خالداره نه وي یا یو وری چې توربخن نه وي، نو ته به پوه
شي چې هغه غلا شوی دی.»

(۳۴) لابان وویل: «زما خوښه ده، لکه څنګه چې تا وویل
همداسې دې وي.» (۳۵) په هماغه ورځ لابان ټول خطداره او
خالداره سپرلي او ټولې برگې او خالداره وزې یا هغه وزې چې
سپین رنگ یې درلود او ټول توربخن وری بېل کړل او هغه یې
خپلو زامنو ته وسپارل. (۳۶) بیا لابان د خپلې رمې سره د یعقوب
خخه د درې ورځو په فاصله لېرې لاړ او یعقوب د لابان پاتې رمې
ساتلې.

(۳۷) یعقوب د چنار، بادام او سپېدار شني څانګې راواخیستلې او
د هغوی خخه یې پوستکي لېرې کړل او سپینې سپینې لیکې په کې
رانبکاره شوې. (۳۸) نو هغه دا سپینې شوې څانګې د رمو په مخامخ
د هغوی د اوبو په لګنونو کې کېښودلې، ځکه چې کله به رمې د

اوبو څښلو دپاره راتللي، نو يو د بل سره به جوړه كېدلې. (۳۹) او د څانگو په مخكې به يو د بله سره يوځای كېدلې او خطداره يا برگ او خالداره بچي به يې زېږول.

(۴۰) يعقوب پسونه او مېرې د وزو څخه بېل كړل او د هغو مخونه يې د لابان د رمو خطدارو او توربخنو حيواناتو خواته كړل. نو په دې ډول هغه د خپلو رمو خاوند شو او هغه يې د لابان د رمو څخه بېل كړلې.

(۴۱) كله به چې قوي بنځينه حيوانات د نرو حيواناتو سره يوځای كېدل، نو يعقوب به د اوبو په لگنونو كې د حيواناتو مخې ته هغه څانگې اېښودلې چې د څانگو په منځ كې يو د بله سره يوځای شي. (۴۲) خو كه حيوانات به كمزوري وو، نو څانگې به يې هلته نه اېښودلې. نو كمزوري به د لابان او قوي به د يعقوب شول. (۴۳) په دې ډول يعقوب ډېر شتمن شو او د ډېرو رمو، وينځو، غلامانو، اوبنانو او خرو خاوند شو.

يعقوب د لابان څخه تښتي

(۱) يعقوب واورېدل چې د لابان زامنو ويلي دي چې «هرڅه چې زموږ د پلار سره وو، هغه يعقوب واخيستل او دا ټوله شتمني

یې زمونږ د پلار د شتمنی څخه لاسته راوړه.» (۲) هغه ولیدل چې د لابان چلند د هغه سره د پخوا په شان دوستانه نه دی. (۳) بیا خښتن یعقوب ته وویل: «بېرته خپل پلرني وطن او خپلو خپلوانو ته لاړ شه. زه به ستا سره مل یم.»

(۴) نو یعقوب راحیل او لیبې ته خبر ولېږه چې صحرا ته یغني هغه ځای ته راشي چې د هغه رمې په کې وي. (۵) یعقوب هغوی ته وویل: «زه وینم چې ستاسو د پلار چلند زما سره د پخوا په شان دوستانه نه دی، خو زما د پلار خدای زما سره مل دی. (۶) تاسې دواړه پوهېږئ چې ما په خپل ټول قوت سره ستاسو د پلار خدمت کړی دی. (۷) سره له دې چې ستاسو پلار زما سره ټکي کړې ده او لس ځله یې زما مزدوري بدله کړه، خو خدای هغه پرېښود چې ماته زیان راوړسوي. (۸) کله چې به لابان وویل: «خالداره وزې دې ستا مزدوري وي، نو ټولو رمو به خالداره بچي زېږول او چې کله به یې وویل: «خطداره دې ستا وي، نو ټولو رمو به خطداره بچي زېږول. (۹) نو خدای ستاسو د پلار څخه رمې واخیستلې او ماته یې راکړې.»

(۱۰) د بچیو د زېږولو په موسم کې ما یو خوب ولیده. سترگې مې پورته کړې او ومې لیدل هغه سپرلي چې د وزو سره جوړه کېدل خطداره او خالداره وو. (۱۱) د خدای فرښتې په خوب کې راته

وويل: «ای یعقوبه!» ما حواب ورکړ: «زه حاضر یم.» ١٢ هغه وويل: «سترگې پورته کړه او وگوره. هغه ټول سپرلي چې د وزو سره جوړه کيږي ټول خالداره او خطداره دي، ځکه هرڅه چې لابان ستا سره کړي دي، هغه مې ليدلي دي.» ١٣ زه هماغه خدای یم چې په بيت ييل کې دربنکاره شوم. په هغه ځای کې چې تا په هغې تيرې باندي د زيتونو تېل واچول او زما دپاره دې نذر ورکړ. اوس دا خاوره پرېږده او هغه وطن ته لاړ شه چې ته په کې پيدا شوی يې.»

١٤ راحيل او لیه يعقوب ته په حواب کې وويل: «مونږ ته د خپل پلار څخه هېڅ شی په ميراث کې راپاتې نه دی.» ١٥ هغه زمونږ سره د پرديو په شان چلند کوي. هغه مونږ خرڅې کړې يو او هغه پيسې چې زمونږ دپاره هغه ته ورکړل شوې وې، ټولې يې مصرف کړي دي.» ١٦ هغه ټول مال او دولت چې خدای زمونږ د پلار څخه اخيستی دی، هغه زمونږ او زمونږ د اولادونو دی. نو هرڅه چې خدای درته ويلي دي، هماغسې وکړه.»

١٧ نو يعقوب خپل اولادونه او خپلې بنځې په اوبنانو باندي سپرې کړې. ١٨ هغه خپل ټول حيوانات مخکې کړل او هغه څه چې په بين النهرين کې يې گټلي وو ټول واخيستل، ترڅو خپل پلار اسحاق ته چې په کنعان کې ؤ، لاړ شي. ١٩ په هغه وخت کې چې

لابان د خپلو پسونو د سکولولو دپاره تللی ؤ، راحیل د خپل پلار د کورنۍ بتان غلا کړل. (۲۰) یعقوب لابان وغولاوله، ځکه چې هغه یې په دې باندې خبر نه کړ چې دی د تللو نیت لري. (۲۱) هرڅه چې هغه درلودل هغه یې واخیستل او وتښتېده. هغوی د فرات د سیند څخه تېر شول او د جلعاد د غرنۍ سیمې په لور روان شول.

لابان یعقوب تعقیبوي

(۲۲) په درېمه ورځ لابان ته خبر ورسېده چې یعقوب تښتېدلی دی. (۲۳) هغه خپل خپلوان د ځان سره واخیستل او اووه ورځې یې په هغه پسې لاره ووهله او د جلعاد په غرنۍ سیمه کې هغه ته ورورسېد. (۲۴) خو خدای د شپې په خوب کې لابان ته ښکاره شو او هغه ته یې وویل: «پام کوه چې یعقوب ته هېڅ ونه وایې. نه ورته ښه ووايي او نه بد.» (۲۵) یعقوب د جلعاد په غرنۍ سیمه کې خپلې خپمې ودرولې وې چې لابان ورورسېد او هغه هم د خپلو خپلوانو سره په هغه ځای کې خپمې ودرولې.

(۲۶) لابان یعقوب ته وویل: «څه دې وکړل؟ زه دې وغولولم او زما لورگانې دې د جنگي اسیرانو په شان بوتللي. (۲۷) ولې دې زه وغولولم او په پټه وتښتېدلې؟ ولې دې زه خبر نه کړم چې تاسو مې په خوشحالی، په سندرو او د چمبو او رباب په ساز سره رخصت

کړي وای. (۲۸) زه دې پرېښودم چې خپل لمسیان او لورگانې ښکل کړم او خدای پاماني ورسره وکړم. بې عقله کار دې وکړ. (۲۹) زه دا توان لرم چې زیان درورسوم، خو ستا د پلار خدای تېره شپه ماته وویل چې پام کوه چې یعقوب ته هېڅ ونه وایې. نه ورته ښه ووايي او نه بد. (۳۰) اوس ته روان یې، ځکه چې تا دا ارمان درلود چې بېرته د خپل پلار کور ته لاړ شې، نو زما بتان دې ولې غلا کړي دي؟»

(۳۱) یعقوب لابان ته په ځواب کې وویل: «زه ووپرېدم، ځکه چې ما فکر وکړ چې خپلې لورگانې به په زور زما څخه واخلي. (۳۲) خو که د هرچا سره دې خپل بتان پیدا کړل، هغه دې ووژل شي. زموږ د خپلوانو په مخکې یې وگوره. که چېرې ستا کوم شی زموږ سره وي، خپل ځان ته یې واخله.» خو یعقوب په دې باندې نه پوهېده چې راحیل هغه بتان غلا کړي وو.

(۳۳) نو لابان د یعقوب خپمې ته ننوت او هغه یې ولټوله. بیا د لیه خپمې ته او د دواړو وینځو خپمو ته ننوت او هېڅ یې پیدا نه کړل. بیا هغه د راحیل خپمې ته ننوت. (۳۴) راحیل بتان د اوبن د زین لاندې ایښي وو او ورباندې ناسته وه. لابان ټوله خپمه ولټوله، هېڅ یې ونه موندل. (۳۵) راحیل خپل پلار ته وویل: «پلاره، خفه نه شي. زه ستا په مخکې نه شم پاڅېدلی، ځکه چې په ما باندې میاشتینی

ناروغي راغلي ده.» لابان خپمه ولټوله، خو بتان يې پيدا نه کړل.

٣٦ يعقوب په قهر شو او د لابان سره يې شخړه وکړه او د هغه

خخه يې پوښتنه وکړه: «ما خه جرم کړی دی؟ او کومه خطا مې کړې ده چې راپسې يې؟» ٣٧ اوس چې تا زما ټول سامان ولټاوه که د خپل کور سامان دې موندلی وي، دلته يې زما د خپلوانو او ستا د خپلوانو په مخکې کېږده او پرېږده چې هغوی دا پرېکړه وکړي چې زمونږ دواړو خخه کوم يو په حقه دی. ٣٨ شل کاله کېږي چې زه

ستا سره وم. ستا مېږو او وزو بچي زيان نه کړل او ستا د رمو خخه مې يو پسه هم نه دی خوړلی. ٣٩ هغه حيوانات چې وحشي

خناورو به داړلي وو، هغه مې نه دي راوړي. د هغوی تاوان مې په خپل خان منلی دی او هغه چې د ورځې يا به د شپې غلا شوي وو، د هغو بيه به دې زما خخه غوښتله. ٤٠ دا زما حال ؤ چې د ورځې

په گرمۍ او د شپې په يخنۍ کې به خورېدلې او خوب مې نه شو کولای. ٤١ په دې ډول زه شل کاله ستا په کور کې وم. خوارلس کاله مې ستا د لورگانو په خاطر ستا خدمت وکړ او شپږ کاله مې ستا د رمو دپاره. لس ځلې دې زما مزدوري بدله کړه. ٤٢ که چېرې

زما د نيکونو خدای، د ابراهيم او د اسحاق خدای زما سره مل نه وای، نو زه به دې په يقين سره تش لاس لېږلی وای. خو خدای زما سختی او د لاسونو خواري وليدله او تېره شپه يې ملامته کړې.»

د یعقوب او لابان ترمنځ تړون

٤٣) لابان یعقوب ته ځواب ورکړ: «دا بڼځې زما لورگاني دي. د هغوی اولادونه زما اولادونه دي او دا رمې زما رمې دي او دا هرڅه چې دلته وینې زما دي. خو زه ستا څخه خپلې لورگاني او د هغوی اولادونه نه شم اخیستلی. ٤٤) زه تیار یم چې ستا سره یو تړون وکړم. راحی چې د تیرو یوه ډېری جوړه کړو چې مونږ ته به زمونږ تړون ریاډوي.»

٤٥) نو یعقوب تیره راواخیستله او هغه یې د یادگار په توګه ودروله. ٤٦) هغه خپلو خپلوانو ته وویل چې تیرې راتولې کړي. نو هغوی تیرې راواخیستلې او ډېری یې کړې. بیا یعقوب او لابان د هغې ډېری په څنګ کې سره ډوډی وخورله. ٤٧) لابان په هغه باندې یجر سهدوتا نوم کېښود. خو یعقوب هغه د جلعید په نوم یاد کړ. ٤٨) لابان وویل: «دا د تیرو ډېری به زمونږ دواړو دپاره یو یادگار وي.» په دې خاطر هغه د جلعید په نوم یاده شوه. ٤٩) همدارنګه هغه د مصفه په نوم هم یاده شوه، ځکه چې لابان وویل: «کله چې مونږ یو د بل څخه بېل شو، نو څښتن دې زمونږ دواړو ناظر اوسي. ٥٠) که ته زما د لورگانو سره بد چلند وکړې او یا نورې بڼځې وکړې، حتی که زه له دې څخه خبر هم نه شم، نو یاد ساته

چې خدای زما او ستا ترمنځ شاهد دی.»

٥١ همدارنگه لابان یعقوب ته وویل: «دا هغه ډېری او هغه یادگاري تیره ده چې زما او ستا ترمنځ مې ودرولې ده. ٥٢ دا ډېری او دا تیره دواړه زمونږ دپاره د یادگار په توګه دي. زه به د دې ډېری څخه ستا خواته نه درتېرېرم چې حمله درباندي وکړم او ته به د دې ډېری او د دې تیرې څخه نه راتېرېږې چې حمله راباندي وکړې. ٥٣ د ابراهیم او د ناحور خدای به زمونږ ترمنځ قضاوت کوي.» بیا یعقوب د هغه خدای په نوم چې د هغه پلار اسحاق ورته عبادت کاوه، سخت قسم وخور چې په دې وعدي باندي به ودرېږي. ٥٤ یعقوب هلته په هغې غرنۍ سیمه کې قرباني وکړه او خپل خپلوان یې ډوډۍ خوړلو ته راوبلل. د ډوډۍ خوړلو څخه وروسته هغوی هلته شپه تېره کړه. ٥٥ لابان سهار وختي پاڅېد، خپل لمسیان او لورګانې یې ښکل کړل، خدای پاماني یې ورسره وکړه او بېرته خپل کور ته روان شو.

یعقوب د عیسو سره د مخامخ کېدلو دپاره تیاری نیسي

١ یعقوب هم په خپله مخه لاړ او د خدای فرښتې ورسره مخامخ شوې. ٢ کله چې یعقوب هغوی ولیدلې، ویې ویل: «دا د خدای کمپ دی.» نو د هغه ځای نوم یې محنايم کېښود.

٣) يعقوب د ځان څخه مخکې خپل ورور عيسو ته چې د ادوم په خاوره کې اوسېده، استازي ولېږل. ٤) هغوی ته يې وويل: «زما بادار عيسو ته ووايئ چې ستا غلام يعقوب داسې وايي: زه د لابان سره اوسېدم او تراوسه پورې هلته پاتې وم. ٥) زه د يادو، خرو، پسونو، وزو، غلامانو او وينځو خاوند شوی يم. اوس مې خپل بادار ته دغه پيغام ولېږه چې په ما باندې مهرباني وکړي.»

٦) کله چې استازي بېرته يعقوب ته راستانه شول، هغوی وويل: «مونږ ستا ورور عيسو ته لارو او هغه د څلور سوه کسانو سره ستا د ليدلو دپاره راروان دی.» ٧) نو يعقوب ډېر ووېرېد او پرېشانه شو. هغه خپل خلک او رمې، پادې او اوبنان په دوه ډلو باندې ووېشل. ٨) هغه فکر وکړ: «که چېرې عيسو په لومړنۍ ډلې باندې حمله وکړي، نو بله ډله به وکولای شي چې وتښتي.»

٩) بيا يعقوب دعا وکړه: «ای زما د پلار ابراهيم خدايه او زما د پلار اسحاق خدايه، ای څښتنه چې ماته دې وويل خپل وطن او خپلو خپلوانو ته بېرته لار شه، زه به تا نېکمرغه کړم. ١٠) زه د هغو ټولو مهربانيو او وفاداريو وړ نه يم چې د خپل غلام سره دې کړي دي. کله چې زه د اردن د سيند څخه تېرېدم، نو زما سره يوازې يوه امسا وه. او اوس زه د دوو لويو ډلو خاوند يم. ١١) اوس سوال کوم چې ما د خپل ورور عيسو له لاسه وژغوره، ځکه زه وپېرېم چې

هغه به راشي او په مونږ به حمله وکړي او مونږ به د بنځو او ماشومانو سره له منځه یوسي. (۱۲) بلکې هغه وعده رایاده کړه چې تا زما سره کړې وه چې ما سره به ښه کوي او زما اولاده به د بحیرې د شگو په شان دومره زیاتوي چې ونه شمېرل شي.»

(۱۳) هغه هلته شپه تېره کړه او هرڅه چې یې درلودل د هغو څخه یې د خپل ورور عیسو دپاره سوغات غوره کړ: (۱۴) دوه سوه وزې او شل سپرلي، دوه سوه مېرې او شل پسونه، (۱۵) دېرش اوبنې د هغو د بچيو سره، څلوېښت غواگانې او لس غویان، شل خړې او لس خره. (۱۶) هغوی یې په دوه ډلو ووېشل او خپلو غلامانو ته یې وسپارل او هغوی ته یې وویل: «زما څخه مخکې ځئ او د ډلو ترمنځ فاصله پرېږدئ.» (۱۷) یعقوب هغه غلام ته چې مخکې روان ؤ، حکم وکړ: «کله چې زما ورور عیسو ستا سره مخامخ شي او پوښتنه وکړي چې ستاسو بادار څوک دی؟ تاسو چېرې ځئ؟ او ستاسو په مخکې دا حیوانات د چا دي؟» (۱۸) باید ووايي: «دا ستا د غلام یعقوب دي او هغه یې د سوغات په توګه خپل بادار عیسو دپاره لېږلي دي او په خپله یعقوب هم مونږ پسې راروان دی.» (۱۹) همدارنګه هغه دوهم، درېم او ټولو پادوانانو ته امر وکړ: «کله چې د عیسو سره مخامخ شئ، نو همداسې به ورته وایئ. (۲۰) خامخا ووايي چې ستا غلام یعقوب مونږ پسې راروان دی.» ځکه هغه فکر

کاوه چې د دې سوغاتونو په وسیله به چې مخکې مې لېرلي دي د هغه قهر سور کړم او چې کله د هغه سره مخامخ شم، کېدای شي چې هغه ما وبخښي. (۲۱) نو د یعقوب سوغاتونه له هغه څخه مخکې لارل، خو هغه شپه په کمپ کې تېره کړه.

یعقوب په فنییل کې غېره نیسي

(۲۲) په هماغه شپه یعقوب پاڅېد او خپلې دوه ښځې، دوه وینځې او خپل یوولس زامن یې واخیستل او د یبوق د سیند په ګودر باندې پورې وتل. (۲۳) وروسته له دې چې هغوی یې د سیند څخه پورې ویستل، هغه خپل مال او شتمني هم ولېرله. (۲۴) نو یعقوب یوازې پاتې شو او یو کس راغی او د هغه سره یې د سهار تر رڼایې پورې غېره ونيوله. (۲۵) نو کله چې هغه کس ولیدل چې په یعقوب باندې بری نه شي موندلی، نو د یعقوب په ورون باندې یې ګوزار وکړ او د هغه ورون له بنده وخوت. (۲۶) نو بیا هغه سړي وویل: «ما پرېږده چې لار شم، ځکه چې لمر په راختلو دی.» خو یعقوب ځواب ورکړ: «ترڅو چې ماته برکت رانه کړې، تا نه پرېږدم چې لار شي.» (۲۷) هغه کس د هغه څخه پوښتنه وکړه: «ستا نوم څه دی؟» هغه ځواب ورکړ: «یعقوب.» (۲۸) هغه کس وویل: «له دې وروسته به نور ستا نوم یعقوب نه وي، بلکې اسراییل به وي، ځکه

چې تا د خدای او انسان سره غېږه ونيوله او بريالی شوي.» (۲۹)
يعقوب وويل: «خپل نوم دې ماته ووايه.» خو هغه ځواب ورکړ:
«ولې زما د نوم پوښتنه کوي؟» نو په هغه ځای کې يې يعقوب ته
برکت ورکړ.

(۳۰) نو يعقوب وويل: «خدای مې مخامخ وليده او لا تراوسه هم
ژوندی پاتې يم.» نو يعقوب هغه ځای د فنييل په نوم ياد کړ. (۳۱) د
لمر خاته په وخت کې هغه د فنييل څخه تېر شو او د خپل ورون په
سبب يې ګوډ، ګوډ تګ کاوه. (۳۲) په همدې خاطر اسراييليان تر نن
ورځې پورې هغه پله چې د ورون د بنده پورې نښتې ده نه خوري،
ځکه چې د يعقوب د ورون همدې برخې ګوزار خوړلی ؤ.

يعقوب د عيسو سره مخامخ کيږي

(۱) يعقوب وليدل چې عيسو د خپلو څلور سوه کسانو سره
راروان دی. نو هغه خپل اولادونه په راحيل او ليه او دوه وينځو
باندي ووېشل. (۲) وينځې او د هغوی اولادونه يې مخکې کړل. ليه
او د هغې اولادونه يې ورپسې کړل او راحيل او يوسف يې شاته
کړل. (۳) په خپله يعقوب د هغوی څخه مخکې روان ؤ. څنگه چې
خپل ورور ته ورنژدې شو، اووه ځلې هغه ته د درناوي په خاطر په
ځمکه باندي پرمخې پرېوت. (۴) خو عيسو په منډه د يعقوب

هرکلي ته ورغی او هغه یې په غېږ کې ونيوه. خپل لاسونه یې د هغه د غاړې څخه راتاو کړل او ښکل یې کړ او دواړو وژړل. ^٥ بیا عیسو شاوخوا وکتل او ښځې او ماشومان یې ولیدل. هغه پوښتنه وکړه: «دا درسره څوک دي؟» یعقوب ځواب ورکړ: «دا زما اولادونه دي چې خدای په خپل فضل ماته راکړي دي.» ^٦ بیا وینځې د خپلو اولادونو سره راغلې او د درناوي په خاطر یې خپل سرونه ټیټ کړل. ^٧ بیا لیه او د هغې اولادونه راغلل او د ټولو څخه وروسته یوسف او راحیل راغلل او ټولو خپل سرونه د درناوي په خاطر ټیټ کړل.

^٨ عیسو پوښتنه وکړه: «دا ټول حیوانات چې ماته دې رالېږلي دي، د هغو څخه ستا مقصد څه دی؟» یعقوب ځواب ورکړ: «ای باداره، دا د دې دپاره دي چې تاسو راباندې مهرباني وکړئ.» ^٩ خو عیسو وویل: «ای زما وروره، زما سره هرڅه ډېر دي. ستا سره چې هرڅه دي، خپل ځان ته یې وساته.»

^{١٠} یعقوب ځواب ورکړ: «نه! که په ما باندې مهربانه شوی یې، نو زما سوغات قبول کړه. ځکه چې ستا د مخ لیدل زما دپاره لکه د خدای د مخ د لیدلو په شان دي، په دې خاطر چې زه دې په مهرباني سره قبول کړم. ^{١١} نو د مهرباني له مخې دا سوغاتونه چې ستا دپاره مې راوړي دي قبول کړه، ځکه چې خدای په ما باندې

فضل کړی دی او هرڅه ته چې زه اړتیا لرم، هغه ټول یې ماته راکړي دي.» یعقوب دومره ټینګار وکړ، تر هغې چې عیسو هغه قبول کړل.

⑫ عیسو وویل: «راځئ چې لاړ شو. زه به تاسو بدرګه کړم.»

⑬ خو یعقوب هغه ته وویل: «زما بادار پوهیږي چې اولادونه مې

کمزوري دي او زه باید په دې مېړو او غواګانو باندې چې لنګې دي، پام وکړم. که چېرې هغه په یوه ورځ کې سختې وځغلولې شي، نو ټول به مړه شي. ⑭ نو زما بادار دې زما څخه مخکې لاړ شي او زه به ورو، ورو د اولادونو او حیواناتو په قدم درځم، ترڅو د خپل بادار سره په ادوم کې یوځای شم.»

⑮ عیسو وویل: «نو بیا اجازه راکړه چې د خپلو کسانو څخه یو

څو تنه ستا سره پرېږدم.» یعقوب ځواب ورکړ: «د دې اړتیا نشته،

ځکه زه یوازې دا غواړم چې خپل بادار راباندې مهرباني وکړي.»

⑯ په هماغه ورځ عیسو په خپله لاره روان شو او بېرته ادوم ته

ستون شو. ⑰ خو یعقوب سوکوت ته لاړ او هلته یې د خپل ځان

دپاره کور جوړ کړ او د خپلو حیواناتو دپاره یې خپرې جوړې

کړې. نو ځکه هغه ځای د سوکوت په نوم یاد کړای شو.

⑱ نو یعقوب د بین النهرین څخه په سلامتۍ سره د شکیم ښار ته

چې په کنعان کې دی، راغی او بنار ته نژدې یې په یو ځای کې خپمې ودرولې. (۱۹) هغه ځمکه چې په هغې کې یې خپمې ودرولې وې، هغه یې د شکیم د پلار حمور د اولادونو څخه د سپینو زرو په سلو سکو واخیستله. (۲۰) هلته هغه د قربانی ځای جوړ کړ او هغه یې د ایل الوهي اسراییل په نوم یاد کړ.

د دینه بې عزته کېدل

(۱) یوه ورځ د یعقوب او لیه لور دینه د ځینو کنعاني بنځو د لیدلو دپاره لاړه. (۲) حمور حوی د هغې سیمې مشر ؤ. د هغه زوی شکیم دینه ولیدله، هغه یې راوښوله او بې عزته یې کړه. (۳) د هغه زړه د یعقوب لور دینه یووړ او په هغې باندې مین شو. هغه هڅه کوله چې د هغې زړه لاسته راوړي. (۴) شکیم خپل پلار حمور ته وویل: «دا انجلی ماته وکړه.»

(۵) یعقوب خبر شو چې د هغه لور دینه بې عزته شوې ده. خو څرنګه چې د هغه زامن د خپلو پادو سره په صحرا کې وو، نو د هغوی تر راتللو پورې یې هېڅ ونه کړل. (۶) د شکیم پلار حمور راغی چې د یعقوب سره خبرې وکړي. (۷) د یعقوب زامن له صحرا څخه راغلل او څنګه چې هغوی واورېدل چې څه پېښه شوې ده نو ډېر خواشیني او سخت په قهر شول، ځکه چې شکیم داسې کار

کړی ؤ چې د کولو نه ؤ. هغه د یعقوب د لور په بې عزته کولو سره د اسراییلو د قوم سپکاوی کړی ؤ. ⑧ حمور هغه ته وویل: «زما زوی شکیم ستا په لور باندې مین شوی دی. اجازه ورکړئ چې د هغې سره واده وکړي. ⑨ زمونږ سره خپلوي وکړئ. خپلې لورگانې مونږ ته راکړئ او زمونږ لورگانې خپلو ځانونو ته وکړئ. ⑩ تاسو کولای شئ چې دلته په دې وطن کې زمونږ سره واوسېږئ او په هرځای کې چې وغواړئ هلته اوسېدلی شئ. ازاد کاروبار په کې وکړئ او د جايداد خاوندان شئ.»

⑪ بیا شکیم د دینه پلار او ورونو ته وویل: «په ما باندې دا مهرباني وکړئ او تاسو چې هرڅه وغواړئ زه به یې درکړم. ⑫ ماته ووايئ چې کوم سوغاتونه تاسو غواړئ او هرڅومره زیات مهر چې غواړئ هماغه شان یې وټاکئ او تاسو چې هرڅه زما څخه وغواړئ زه به یې درکړم. یوازې دا اجازه راکړئ چې د هغې سره واده وکړم.»

⑬ د یعقوب زامنو د شکیم او د هغه د پلار حمور په ځواب کې په مکر سره خبرې وکړې، ځکه چې د هغوی خور دینه یې بې عزته کړې وه. ⑭ هغوی ته یې وویل: «مونږ داسې کار نه شو کولای. مونږ نه شو کولای خپله خور هغه چاته ورکړو چې سنت شوی نه وي، ځکه چې دا زمونږ دپاره شرم دی. ⑮ مونږ په یو شرط تاسو

سره جوړه کوو چې ستاسو ټول نارینه دې زمونږ په شان سنت شي.
①۶ هغه وخت به خپلې لورگانې تاسو ته درکړو او ستاسو لورگانې
به خپلو ځانونو ته وکړو او تاسو سره به یوځای واوسېږو او یو قوم
به شو. ①۷ خو که چېرې زمونږ خبره قبوله نه کړئ او سنت نه شی،
مونږ به خپله خور واخلو او لار به شو.»

①۸ دا شرط حمور او د هغه زوی شکیم ته مناسب ښکاره شو.
①۹ هغه ځوان د دې کار په سرته رسولو کې ځنډ ونه کړ، ځکه چې
هغه د یعقوب په لور باندې مین ؤ. هغه د خپل پلار په کورنۍ کې تر
ټولو عزتمن سړی ؤ.

②۰ حمور او د هغه زوی شکیم د ښار دروازې ته چې د غونډې
ځای ؤ، لاړل او د ښار د خلکو سره یې خبرې وکړې. ②۱ هغوی
وویل: «دا خلک زمونږ دوستان دي. پرېږدئ چې زمونږ په خاوره
کې واوسېږي او کاروبار په کې وکړي. د هغوی دپاره ځمکه پراخه
ده. مونږ کولای شو چې د دوی د لورگانو سره ودونه وکړو او دوی
کولای شي چې زمونږ د لورگانو سره ودونه وکړي. ②۲ نو هغوی
زمونږ سره یوازې په دې شرط جوړه کوي چې زمونږ سره
واوسېږي او راسره یو قوم شي، چې زمونږ ټول نارینه د دوی په
شان سنت شي. ②۳ ایا د هغوی ټولې رمې او پادې او شتمني او د
هغوی نور شیان به زمونږ نه شي؟ نو راضی چې د دوی سره موافقه

وکړو چې زمونږ سره واوسېږي.» (۲۴) ټولو ښاريانو د حمور او د هغه د زوی شکیم وړاندیز قبول کړ او د ښار ټول نارینه سنت شول.

(۲۵) په درېمه ورځ چې ټول خلک لا د سنت کېدلو له امله په درد کې وو، د یعقوب دوه زامنو یعنې د دینه ورونو شمعون او لاوي خپلې تورې واخیستلې او بې له دې چې څوک ورباندې پوه شي، ښار ته ننوتل او ټول نارینه یې ووژل، (۲۶) چې په هغو کې حمور او د هغه زوی شکیم هم شامل وو. هغوی دینه د شکیم د کور څخه واخیستله او لاړل. (۲۷) د یعقوب نور زامن په مړو باندې راوختل او ښار یې لوټ کړ، ځکه چې د هغوی خور هلته بې عزته شوې وه. (۲۸) د هغوی رمې، پادې او خره او هرڅه چې په ښار او پټیو کې وو، هغه یې واخیستل. (۲۹) د هغوی ټوله شتمني یې واخیستله او اولادونه او ښځې یې اسیران کړل او هرڅه چې په کورونو کې وو هغه یې لوټ کړل.

(۳۰) یعقوب شمعون او لاوي ته وویل: «تاسو زه د تکلیف سره مخامخ کړم. اوس به کنعانیان، فرزبان او همدارنگه د دې خاورې نور اوسېدونکي زما څخه کرکه کوي. زه ډېر کسان نه لرم او که چېرې هغوی زما په ضد راټول شي او په ما باندې حمله وکړي، زمونږ ټوله کورنۍ به له منځه لاړه شي.»

٣١ خو هغوی ځواب ورکړ: «ایا دا لازمه وه چې هغه دې زمونږ د خور سره د یوې بدلمنې په شان چلند وکړي؟»

يعقوب بیت ییل ته راستنیري

١ خدای یعقوب ته وویل: «پاخه او بیت ییل ته لار شه او هلته اوسپره. ما یعنی خپل خدای ته چې په هغه وخت کې چې د خپل ورور عیسو څخه تښتېدلی درښکاره شو، د قربانی ځای جوړ کړه.»

٢ نو یعقوب خپلې کورنۍ او هغو ټولو خلکو ته چې د هغه سره وو، وویل: «هغه بتان چې تاسو سره دي، هغه لېرې وغورځوئ. خپل ځانونه پاک کړئ او پاک کالي واغونډئ.» ٣ راضی چې بیت ییل ته لار شو او هلته د هغه خدای دپاره د قربانی ځای جوړ کړو چې زما سره یې د سختۍ په وخت کې مرسته کړې وه او هرچېرته چې زه تللی یم زما سره مل و.» ٤ نو هغوی ټول بتان او همدارنگه هغه غوږوالی چې د هغوی په غوږونو کې وې یعقوب ته ورکړې او یعقوب هغه په شکیم کې د خپړۍ د ونې لاندې ښخ کړل.

٥ هغوی روان شول او په شاوخوا ښارونو باندې د خدای وپره راغله. نو ځکه هېڅوک په هغوی پسې نه شول. ٦ یعقوب د خپلو ټولو خلکو سره لوز ته چې د بیت ییل په نوم مشهور دی او د کنعان په خاوره کې دی، راغی. ٧ هلته هغه د قربانی ځای جوړ کړ او

هغه ځای يې د بيت ييل د خدای په نوم ياد کړ، ځکه په هغه ځای کې چې کله يعقوب د خپل ورور عيسو څخه تښتېده، خدای خپل ځان هغه ته ښکاره کړی و. ^(۸) د ربکا دايي د بوره مړه شوه او د بيت ييل څخه ښکته د څپرې د ونې لاندې يې ښخه کړه. نو هغه ونه د ژړا د څپرې د ونې په نوم ياده شوه.

^(۹) کله چې يعقوب د بين النهرين څخه بېرته راستون شو، نو خدای يوځل بيا هغه ته ښکاره شو او برکت يې ورته ورکړ. ^(۱۰) خدای هغه ته وويل: «ستا نوم يعقوب دی. خو له دې وروسته دې ستا نوم يعقوب نه وي، بلکې ستا نوم دې اسراييل وي.» نو د هغه نوم يې اسراييل کېښود. ^(۱۱) خدای هغه ته وويل: «زه مطلق قادر خدای يم. ته دې د زياتو اولادونو خاوند شي. ستا څخه به قومونه پيدا شي او ستا د نسل څخه به پاچاهان پيدا شي. ^(۱۲) هغه ځمکه چې ابراهيم او اسحاق ته مې ورکړې وه، هغه به تاته درکړم او ستا څخه وروسته به يې ستا اولادې ته ورکړم.» ^(۱۳) نو خدای له هغه ځای څخه چې د هغه سره يې خبرې وکړې، پورته وخوت. ^(۱۴) يعقوب په هغه ځای کې چې خدای ورسره خبرې کړې وې، يوه يادگاري تېره ودروله او په هغې باندې يې د څښلو نذرانه او د زيتونو تېل واچول. ^(۱۵) يعقوب د هغه ځای نوم چې هلته خدای ورسره خبرې کړې وې، بيت ييل کېښود.

د راحیل مړینه

۱۶ نو بیا هغوی د بیت ییل څخه کډه وکړه. افراتی ته یو څه فاصله پاتې وه چې د راحیل د ماشوم د زېږولو وخت راوړسېد او د هغې تکلیف زیات شو. ۱۷ څرنګه چې د ماشوم د زېږولو په وخت کې هغه په ډېر سخت تکلیف کې وه، نو د هغې دایې ورته وویل: «راحیل، مه وپرېره، دا دې بل زوی دی.» ۱۸ خو هغه د مړینې په حال کې وه او د ساه ورکولو په وخت کې یې د هغه نوم بن اوني کېښود، خو یعقوب هغه بنیامین وباله.

۱۹ نو راحیل مړه شوه او هغه یې د افراتی لارې ته نژدې چې اوس د بیت لحم په نوم یادېږي، ښخه کړه. ۲۰ یعقوب د هغې په قبر باندې یادګاري تېره ودروله او تر نن ورځې پورې هغه د راحیل د قبر نښه ده. ۲۱ نو یعقوب بیا کډه وکړه او د عیدر د برج بلې خواته یې خپلې خپمې ودرولې.

د یعقوب زامن

(لومړی تواریخ ۲: ۱-۲)

۲۲ هغه وخت چې یعقوب په هغې سیمه کې اوسېده، روبین لار او د خپل پلار د وینځې بلهې سره یې زنا وکړه او یعقوب د دې

څخه خبر شو.

يعقوب دولس زامن درلودل. (۲۳) د ليه زامن: روبين د يعقوب مشر زوی، شمعون، لاوي، يهودا، يساکار او زبولون. (۲۴) د راحيل زامن: يوسف او بنيامين. (۲۵) د راحيل د وينځې بلهه زامن: دان او نفتالي. (۲۶) د ليه د وينځې زلفه زامن: جاد او اشير. دا د يعقوب زامن وو چې په بين النهرين کې زېږېدلي وو.

د اسحاق مړينه

(۲۷) يعقوب خپل پلار اسحاق ته چې قریت اربع (حبرون) ته نژدې په ممري کې ؤ يعنې هغه ځای ته چې ابراهيم او اسحاق په کې اوسېدل، راغی. (۲۸) اسحاق يوسلو اتيا کاله ژوند وکړ. (۲۹) هغه په پاڅه عمر کې مړ شو او د خپلو نیکونو سره يوځای شو. د هغه زامنو عيسو او يعقوب هغه بنځ کړ.

د عيسو اولاده

(لومړی تواريخ ۱: ۳۴-۳۷)

(۱) دا د عيسو اولاده ده (عيسو د ادوم په نوم هم يادېده). (۲) عيسو د کنعاني بنځو سره ودونه وکړل: عاده د حيتي ايلون لور،

اهوليبامه چې د عنه لور او د حوي صبعون لمسی وه (۳) او بسمه چې د اسماعيل لور او د نبايوت خور وه. (۴) عادي اليفاز وزپراوه او بسمې رعوييل وزپراوه. (۵) اهوليبامه يعوش، يعلام او قورح وزپرول. دا د عيسو زامن وو چې په کنعان کې زپرېدلي وو.

(۶) عيسو خپلې بنځې، زامن، لورگانې او د خپلې کورنۍ ټول غړي او همدارنگه خپلې ټولې رمې او پادې او خپله ټوله شتمني چې په کنعان کې يې لاسته راوړي وو، واخيستل او د خپل ورور يعقوب څخه لږ څه لېرې يې بلې سيمې ته کډه وکړه. (۷) هغه لار، ځکه هغه ځمکه چې يعقوب او هغه په کې اوسېدل، دومره زياته نه وه چې دواړه سره يوځای واوسېږي، په دې خاطر چې هغوی زياتې رمې او پادې درلودلې. (۸) نو عيسو د ادوم په غرنۍ سيمه کې اوسېده.

(۹) دا د ادوم په غرنۍ سيمه کې د ادوميانو د نيکه عيسو اولاده ده. (۱۰) د عيسو د زامنو نومونه دا دي: اليفاز د عيسو د بنځې عاده زوی او رعوييل د عيسو د بنځې بسمې زوی. (۱۱) د اليفاز زامن: تيمان، اومار، صفو، جعتام او قناز. (۱۲) تمناع د عيسو د زوی اليفاز وينځه وه او د هغې څخه د هغه زوی عماليق پيدا شو. دا د عيسو د بنځې عادي لمسيان وو. (۱۳) د رعوييل زامن: نحت، زارح، شمه او مزه. دا د عيسو د بنځې بسمې لمسيان وو.

١٤) اهوښيامه د عنه لور او د صبعون لمسی وه چې د هغې څخه د عيسو زامن يعوش، يعلام او قورح پيدا شول.

١٥) د عيسو په اولادې کې دغه قبيلوي مشران وو: د عيسو د مشر زوی اليغاز زامن: تيمان، اومار، صفو، قناز، ١٦) قورح، جعتام او عماليق. دا په ادوم کې هغه قبيلوي مشران وو چې د اليغاز د اولادې څخه دي او دوی د عادي لمسيان وو.

١٧) د عيسو د زوی رعوييل زامن: نحت، زارح، شمه او مزه. دا په ادوم کې هغه قبيلوي مشران وو چې د رعوييل د اولادې څخه دي. دا د عيسو د بنځې بسمې لمسيان وو.

١٨) د عيسو د بنځې اهوښيامه زامن: يعوش، يعلام او قورح. دا هغه قبيلوي مشران وو چې د عنه د لور يعنې د عيسو د بنځې اهوښيامه د اولادې څخه دي. ١٩) دا ټولې قبيلې د عيسو د اولادې څخه وې.

د سعير اولاده

(لومړی تواريخ ١: ٣٨-٤٢)

٢٠) دا د سعير حوري زامن وو چې په هغې سيمه کې اوسېدل:

لوتان، شوبال، صبعون، عنه، ٢١ ديشون، ايصر او ديشان. دا په ادوم
کې د سعير زامن او د حوريانو مشران وو.

٢٢ د لوتان زامن: حوري او هومام. (تمناع د لوتان خور وه.)

٢٣ د شوبال زامن: علوان، مناحت، عيبال، شفو او اونام.

٢٤ د صبعون زامن: ايه او عنه. (دا هماغه عنه دی، کله چې هغه
د خپل پلار صبعون خره خرول، نو په دښته کې يې د تودو اوبو
چينې وموندلې.) ٢٥ د عنه اولادونه: ديشون او اهوليبامه د عنه لور.
٢٦ د ديشون زامن: حمدان، اشبان، يتران او کران.

٢٧ د ايصر زامن: بلهان، زعوان او عقان. ٢٨ د ديشان زامن:
عوص او اران.

٢٩ دا د حوريانو مشران وو: لوتان، شوبال، صبعون، عنه، ٣٠
ديشون، ايصر او ديشان. دا د حوريانو قبيلې وې چې د ادوم په
خاوره کې اوسېدلې.

د ادوم پاچاهان

(لومړی تواريخ ١: ٢٣-٥٤)

٣٩-٣١ له دې څخه مخکې چا په اسراييلو باندې پاچاهي نه وه کړې، لاندې ذکر شويو پاچاهانو په ترتيب سره د ادوم په هېواد باندې پاچاهي وکړه:

- بالغ د بعور زوی چې د دینهابه څخه ؤ،
- یوباب د زارح زوی چې د بزري څخه ؤ،
- حوشام چې د تیمان د سیمې څخه ؤ.
- حداد د بداد زوی چې د عویت څخه ؤ (هغه میانیانو ته د مواب په خاوره کې په جگره کې ماتې ورکړه).
- سمله چې د مسریقه څخه ؤ.
- شاوول چې د رحوبوت د بنار څخه ؤ او دا بنار د سیند په غاړه پروت دی.
- بلحانان چې د عکبور زوی ؤ.
- حداد چې د فاعو څخه ؤ. (د هغه د بنخي نوم مهیتبیل ؤ چې د مطرد لور وه او د میذاهب لمسی وه).

٤٠-٤٣ دا د هغو قبیلوي مشرانو نومونه دي چې د عیسو د اولادې څخه دي: تمناع، علوه، یتیت، اهو لیامه، ایله، فینون، قناز، تیمان، مبصار، مجدیل او عیرام. هغه سیمه چې دا هره قبيله په کې اوسېدله، د هماغې قبیلې په نوم یادېدل.

د يوسف خوبونه

① يعقوب په کنعان کې په هغه ځای کې ژوند کاوه چېرته چې د هغه پلار اوسېدلی ؤ. ② دا د يعقوب د کورنۍ کیسه ده.

يوسف اوولس کلن ځوان ؤ او د خپلو ناسکه ورونو سره يې چې د بلهې او زلفې زامن وو رمې ساتلې. يوسف به خپل پلار د خپلو ورونو د بدو کارونو څخه خبراوه. ③ يعقوب د يوسف سره د خپلو نورو ټولو زامنو څخه زياته مينه کوله، ځکه چې هغه ورته په زوروالي کې پيدا شوی ؤ. د هغه دپاره يې ښکلې چپنه جوړه کړه چې اوږده لستونې يې درلودل. ④ کله چې د هغه ورونه په دې پوه شول چې د هغوی پلار د يوسف سره د هغوی څخه زياته مينه کوي، نو د يوسف څخه يې ډېره کرکه کوله او په نرمه ژبه يې ورسره خبرې نه کولې.

⑤ يوه شپه يوسف خوب وليده او هغه يې خپلو ورونو ته بيان کړ، نو د يوسف سره د هغوی کينه نوره هم زياته شوه. ⑥ هغوی ته يې وويل: «ما چې کوم خوب ليدلی دی هغه ته غوږ ونيسئ. ⑦ مونږ په پټي کې د غلو دانو گېډې تړلې او ناڅاپه زما گېډې پورته شوه او نېغه ودرېدله او ستاسو گېډې زما د گېډې په شاوخوا باندې راټولې شوې او زما گېډې ته يې د درناوي په خاطر سرونه ټيټ

کړل.» ۸ د هغه ورونو پوښتنه وکړه: «ایا ته غواړې چې پاچا شي او په مونږ باندې حکومت وکړې؟» نو د یوسف د خوبونو په سبب او د هغو شيانو له امله چې د هغوی په اړه یې وویل د هغه د ورونو کینه نوره هم زیاته شوه.

۹ بیا یوسف بل خوب ولیده او خپلو ورونو ته یې بیان کړ: «ما بل خوب ولیده چې په هغه کې لمر، سپوږمۍ او یوولس ستورو د درناوي په خاطر ماته خپل سرونه ټیټ کړل.» ۱۰ هغه دا خوب خپل پلار ته هم بیان کړ. د هغه پلار هغه ورتلو او ویې ویل: «دا څه ډول خوب دی چې تا لیدلی دی؟ ایا په رښتیا سره به زه، ستا مور او ستا ورونه تاته راځو او تاته به د درناوي سرونه ټیټوو؟» ۱۱ د یوسف ورونو د هغه سره کینه درلودله، خو د هغه پلار دا موضوع په خپل ذهن کې وساتله.

یوسف د خپلو ورونو له خوا خرڅیږي

۱۲ یوه ورځ د یوسف ورونه د رمو د خرولو دپاره شکیم ته لاړل. ۱۳ یعقوب یوسف ته وویل: «ستا ورونه شکیم ته نژدې رمې خروري. زه غواړم چې تا هغوی ته ورولیږم.» هغه ځواب ورکړ: «ډېره بڼه ده.»

١٤ د هغه پلار وويل: «لار شه او وگوره چې ستا ورونه روغ رمت دي او رمې روغې جوړې دي كه نه، ماته بېرته خبر راوړه.»
 نو هغه يې د حبرون له درې څخه ولېږه. يوسف شكيم ته ورسېده
 ١٥ او په صحرا كې شاوخوا سرگردانه گرځېده. يو سړي هغه وليده او پوښتنه يې ترې وكړه: «څه شى لټوي؟» ١٦ هغه ځواب وركړ:
 «زه خپل ورونه لټوم. ايا ماته ويلى شې چې هغوى چيرته خپلې رمې خروي؟» ١٧ هغه سړي ځواب وركړ: «هغوى پخوا له دې ځاى نه تللي دي. د هغوى څخه مې واورېدل چې ويل يې، راځئ چې دوټان ته لار شو.» نو يوسف خپلو ورونو پسې لار او په دوټان كې يې هغوى پيدا كړل.

١٨ هغوى يوسف د لېرې نه وليده او مخكې له دې چې يوسف دوى ته ورورسېږي، هغوى ورته دسيسه جوړه كړه چې ويې وژني.
 ١٩ هغوى يو بل ته سره وويل: «هغه دى، خوب ليدونكى راروان دى.» ٢٠ راځئ چې هغه ووژنو او په يوې وچې شاه كې يې وغورځوو او وبه وايو چې هغه يو داپرونكى ځناور وخور. بيا به وگورو چې د هغه خوبونه څنگه كيږي.»

٢١ كله چې روبين دا خبره واورېدله، هڅه يې وكړه چې هغه د خپلو ورونو د لاسونو څخه خلاص كړي، نو هغه وويل: «هغه به نه وژنو.» ٢٢ روبين هغوى ته وويل: «وينه مه تويوى. هغه په دې شاه

کې چې دلته په دې دښته کې ده وغورځوی، خو لاس ورته مه اچوی.» هغه دا خبره د دې دپاره وکړه چې یوسف د دوی څخه خلاص کړي او بېرته یې خپل پلار ته بوځي. (۲۳) نو کله چې یوسف خپلو ورونو ته راغی، هغوی ورڅخه هغه ښکلې چینه چې اوردې لستونې یې درلودل، وویستله. (۲۴) هغه یې ونيوه او په څاه کې یې وغورځاوه. څاه وچه وه او اوبه په کې نه وې.

(۲۵) په هغه وخت کې چې دوی ډوډی خوړله، ناڅاپه یې ولیدل چې د اسماعیلیانو کاروان د جلعاد څخه راروان دی او د هغوی اوبنان په مسالو، ملهمو او د مر کنډ باندې بار وو چې هغه مصر ته یوسي. (۲۶) یهودا خپلو ورونو ته وویل: «د خپل ورور د وژلو او د هغه د قتل د پټولو څخه به مونږ ته څه گټه راورسېږي؟» (۲۷) راځئ چې هغه په اسماعیلیانو باندې خرڅ کړو. مونږ به هغه ته زیان نه رسوو، ځکه چې هغه زمونږ ورور او زمونږ خپله وینه او خپل هدوکی دی.» د هغه ورونه په دې رضا شول. (۲۸) نو کله چې سوداگران تېرېدل، د هغه ورونو یوسف له څاه څخه راوویست او هغه یې په اسماعیلیانو باندې سپینو زرو په شلو سکو خرڅ کړ. هغوی یوسف مصر ته یووړ.

(۲۹) کله چې روبین بېرته څاه ته راغی او ویې لیدل چې یوسف هلته نشته، نو له غمه یې خپل کالي وشکول. (۳۰) هغه بېرته خپلو

ورونو ته ورغی او ویې ویل: «هلک هلته نشته، څه وکړم؟»

۳۱) بیا هغوی یو سپرلی حلال کړ او د یوسف چپنه یې د هغه په وینه کې غوټه کړه. ۳۲) هغوی هغه چپنه بېرته خپل پلار ته یووړله او ویې ویل: «دا مونږ وموندله. وگوره چې دا ستا د زوی ده که نه؟» ۳۳) یعقوب هغه وپېژندله او ویې ویل: «دا زما د زوی چپنه ده! کوم دارونکي ځناور هغه خوړلی دی او په رښتیا سره یوسف ټوټې ټوټې شوی دی.» ۳۴) نو یعقوب له خفګانه خپل کالي وشکول. د ویر کالي یې واغوستل او ډېرې ورځې د خپل زوی دپاره غمجن ؤ. ۳۵) د هغه ټول زامن او لورګانې راغلې چې هغه ته تسلي ورکړي، خو هغه دا تسلي ونه منله او ویې ویل: «د خپل زوی دپاره به زه د دې غم سره قبر ته ځم.» نو پلار یې د هغه دپاره وژړل.

۳۶) په هغه وخت کې سوداګرانو یوسف په مصر کې په فوطیفار باندې چې د فرعون د درباریانو څخه ؤ او د دربار د ساتونکو قوماندان ؤ، خرڅ کړ.

یهودا او تامار

۱) داسې وشول چې په هغه وخت کې یهودا خپل وروڼه پرېښودل او د حیره په نوم یو سړي سره چې د عدولام د ښار څخه

۱، پاتې شو. ۲ هلته يهودا د شوعه په نوم د يو کنعاني د لور سره
مخامخ شو. يهودا د هغې سره واده وکړ او ورسره يوځای شو. ۳
هغه اميدواره شوه او زوی يې وزېراوه او په هغه باندې يې غير نوم
کېښود. ۴ هغه بيا اميدواره شوه او زوی يې وزېراوه. په هغه باندې
يې اونان نوم کېښود. ۵ هغې بل زوی وزېراوه او په هغه باندې يې
شيله نوم کېښود. يهودا په کزيب کې ؤ چې هلک پيدا شو.

۶ يهودا خپل مشر زوی ته بنځه وکړه او د هغې نوم تامار ؤ.
۷ د غير چلند د څښتن په نظر کې بد ؤ. نو څښتن هغه مړ کړ. ۸
هغه وخت يهودا د غير ورور اونان ته وويل: «لاړ شه او د خپل
ورور د کونډې سره يوځای شه او د هغې د مېړه د ورور په توگه
دې خپل مسووليت ترسره کړه، ترڅو ستا ورور هم اولادونه
ولري.» ۹ خو اونان په دې پوهېده چې دا به د ده اولادونه نه وي.
نو کله به چې هغه د خپلې کونډې وړېندارې سره ځملاست، خپل
ځان به يې په ځمکه باندې انزال کاوه او نه يې غوښتل چې د خپل
ورور دپاره اولاد راوړي. ۱۰ څه چې هغه کول هغه د څښتن په نظر
کې بد ښکاره کېدل. نو څښتن هغه هم وواژه. ۱۱ نو يهودا خپلې
انرور تامار ته وويل: «د خپل پلار په کور کې د کونډې په توگه
اوسېږه، تر هغې پورې چې زما زوی شيله لوی شي.» ځکه هغه
وېرېده چې شيله به هم د خپلو ورونو په شان مړ شي. نو تامار لاړه

چې د خپل پلار په کور کې واوسېږي.

۱۲) څه موده وروسته د يهودا بنځه يعنې د شوعه لور مړه شوه.

کله چې د غم وخت تېر شو، نو يهودا د خپل دوست حيره عدولامي سره د تمنه ښار ته چې هلته د هغه پسونه سکولول کېدل، لاړ. ۱۳) کله چې تامار خبره شوه چې د هغې خسر د خپلو پسونو د

سکولولو دپاره تمني ته روان دی، ۱۴) نو هغې خپل د کونډتوب

کالي وويستل، خپل مخ يې په څادر کې پټ کړ او د عينايم په

دروازه کې چې د تمني په لاره کې وه، کښېناستله. هغې دا کار په

دې خاطر وکړ چې د يهودا کشر زوی لوی شوی ؤ، خو يهودا دا

پلان نه درلود چې تامار ورته په نکاح کړي. ۱۵) کله چې يهودا هغه

وليدله، په هغې يې د بدلمني گومان وکړ، ځکه چې مخ يې پټ ؤ.

۱۶) هغه پوه نه شو چې هغه د ده انږور ده. هغه د لارې په غاړه

باندي هغې ته ورغی او ويې ويل: «راشه، چې درسره څملم.» هغې

پوښتنه وکړه: «ماته به څه راکړې چې درسره څملم؟» ۱۷) هغه

وويل: «زه به د خپلې رمې څخه تاته يو سپرلی درولېرم.» هغې

پوښتنه وکړه: «تر هغې پورې چې ته هغه رالېږې، ماته به څه شی د

ضمانت په توگه پرېږدې؟» ۱۸) هغه وويل: «څه شی درته د ضمانت

په توگه درکړم؟» هغې ځواب ورکړ: «مهر، د هغه مزی او دا امسا

چې ستا په لاس کې ده.» نو هغه دا هرڅه هغې ته ورکړل او ورسره

خمالست او تamar د هغه څخه امیدواره شوه. (۱۹) تamar کور ته لاړه. خپل خادر یې لپړې کړ او خپل د کونډتوب کالي یې واغوستل.

(۲۰) نو یهودا د خپل عدولامي دوست په لاس سپرلی ورولپړه، ترڅو د هغې بڼځې څخه د ضمانت شیان بېرته واخلي. خو هغه یې پیدا نه کړه. (۲۱) ده د عنایم له خلکو څخه پوښتنه وکړه: «هغه بدلمنه چې دلته په لاره کې ناسته وه، چېرته ده؟» هغوی وویل: «دلته هېڅ وخت بدلمنه بڼځه نه وه.» (۲۲) هغه بېرته یهودا ته ورغی او ویې ویل: «ما هغه پیدا نه کړه. برسېره پردې د هغه ځای خلکو وویل چې دلته هېڅ بدلمنه بڼځه نه وه.» (۲۳) نو یهودا وویل: «پرېږده چې هغه شیان خپل ځانته وساتي. مونږ نه غواړو چې د خلکو د خندا شو. دا دی ما هغې ته دغه سپرلی ورولپړه، خو تا هغه پیدا نه کړه.»

(۲۴) درې میاشتې وروسته یهودا ته خبر ورسېده: «ستا انږور تamar د یوې بدلمنې په شان عمل کړی دی او هغه اوس امیدواره ده.» یهودا وویل: «هغه دباندې راوباسئ او ویې سوځوئ چې مړه شي.» (۲۵) څنگه یې چې هغه دباندې راوویستله، خپل خسر ته یې پیغام ورولپړه ویې ویل: «زه د هغه سپرلي څخه امیدواره شوي يم چې د دې شیانو خاوند دی.» هغې زیاته کړه: «وگوره. دا مهر، د هغه مزی او دا امسا وپېژنه چې د چا دي.» (۲۶) یهودا هغه وپېژندل او ویې ویل: «هغه په حقه ده. زه د هغې سره په خپل لوظ کې ناکام

شوم. ما بايد هغه خپل زوی شيله ته واده کړې وای.» يهودا بيا د هغې سره يوځای نه شو.

٢٧) کله چې د تمار د اولاد د زېږولو وخت راوړسېد، نو د هغې په گېډه کې غبرگوني وو. ٢٨) د زېږولو په وخت کې د هغو څخه يو خپل لاس راوويست، نو دا يې يو سور مزی واخيست او د هغه په مړوند باندې يې وتاړه او ويې ويل: «دا لومړی راووت.» ٢٩) خو کله چې هغه خپل لاس بېرته کش کړ د هغه ورور راووت او هغې وويل: «ته څرنګه راووتلې!» او په هغه باندې يې فارص نوم کېښود. ٣٠) له هغې وروسته د هغه ورور چې په مړوند باندې يې سور مزی ؤ، راووت او هغه يې د زارح په نوم ياد کړ.

يوسف او د فوطيفار ښځه

١) اسماعيليانو يوسف مصر ته يووړ او په فوطيفار باندې يې خرڅ کړ چې نوموړی د فرعون د درباريانو څخه ؤ او د دربار د ساتونکو قوماندان ؤ. ٢) څښتن د يوسف سره مل ؤ او هغه يې بريالی کړ. هغه د خپل مصري بادار په کور کې اوسېده. ٣) بادار يې وليدل چې څښتن د يوسف سره مل دی او په هر کار کې هغه ته بری ورکوي. ٤) فوطيفار د هغه څخه خوشحاله ؤ او هغه يې خپل شخصي نوکر ونيوه او هرڅه يې چې خپل کور کې درلودل، ټول يې

هغه ته وسپارل. ⑤ د هماغه وخت څخه څښتن د يوسف له سببه د دې مصري خاندان ته برکت ورکړ او د هغه په ټولو شيانو باندې که د هغه په کور کې وو او که د هغه ځمکه وه، د څښتن برکت ؤ. ⑥ فوطيفار چې هرڅه درلودل هغه يې يوسف ته وسپارل چې څارنه يې وکړي. هغه له خوراک څخه پرته نور د هېڅ شي سره کار نه درلود.

يوسف ډېر بنايسته ؤ او ښکلی اندام يې درلود. ⑦ څه موده وروسته د يوسف سره د فوطيفار د ښځې مينه پيدا شوه او ورته ويې ويل: «راشه، زما سره ځمله.» ⑧ خو هغه انکار وکړ او هغې ته يې وويل: «گوره، هرڅه چې زما د بادار په کور کې دي د هغو په اړه هغه اندېښنه نه لري، ځکه چې زه دلته يم. هرڅه چې هغه يې لري ماته يې راسپارلي دي. ⑨ زه په دې کور کې داسې اختيار لرم لکه څنگه چې هغه يې لري او زما بادار پرته له ستا چې د هغه ښځه يې، نور هېڅ شی زما څخه نه دی سپمولی. نو بيا زه څنگه کولای شم چې داسې بد کار وکړم او د خدای په وړاندې گناه وکړم؟» ⑩ که څه هم هغې به هره ورځ ټينگار کاوه، خو يوسف د هغې خبرې نه منله چې ورسره ځملي يا ورنژدې شي.

⑪ خو يوه ورځ کله چې يوسف کور ته ننوت چې خپل کار

وکړي، د کور د نوکرانو له جملې څخه هلته هېڅ څوک نه ؤ. ⑫

هغې يوسف له چينې څخه ونيوه او ورته ويې ويل: «زما سره
 څمله.» خو هغه خپله چينه د هغې په لاس کې پرېښودله او د کور
 څخه دباندې وتښتېد. (۱۳) کله چې هغې وليدل چې هغه خپله چينه
 د هغې په لاس کې پرېښودله او د کور څخه وتښتېد، (۱۴) نو د خپل
 کور نوکرانو ته يې غږ وکړ او ويې ويل: «وگورئ! دغه عبراني سړی
 چې زما مېړه کور ته راوستلی دی، غواړي زموږ بې عزتي وکړي.
 هغه زما کوټې ته رانوت چې ماته لاس راواچوي، خو ما په لوړ
 اواز سره چينې ووهلې. (۱۵) کله چې هغه زما چينې واورېدلې، نو
 وتښتېد او خپله چينه يې زما سره پرېښودله.» (۱۶) هغې د يوسف
 چينه د ځان سره وساتله، تر هغې پورې چې مېړه يې کور ته راغی.
 (۱۷) بيا هغې فوطيفار ته دا کيسه بيان کړه: «هغه عبراني غلام چې
 موږ ته دې راوستلی دی، زما کوټې ته رانوت چې ما بې عزته
 کړي. (۱۸) خو څنگه چې ما د مرستې دپاره چينې ووهلې، خپله
 چينه يې زما سره پرېښودله او د کور څخه وتښتېد.»

(۱۹) کله چې د يوسف بادار دغه کيسه واورېدله چې د هغه ښځې
 ورته بيان کړه، هغه د قهره سور شو. (۲۰) د يوسف بادار هغه ونيوه او
 په هغه زندان کې يې واچاوه چې د پاچا بنديان به په کې ساتل
 کېدل او هغه هلته پاتې شو. (۲۱) خو څښتن د يوسف سره مل ؤ. هغه
 ته يې برکت ورکړ، نو د زندان مشر د هغه څخه خوشحاله ؤ. (۲۲)

هغه يوسف د نورو ټولو بنديانو مشر وټاکه او هغه ته يې د هغو ټولو کارونو مسووليت ور په غاړه کړ چې په زندان کې به کېدل. (۲۳) د زندان مشر د هغو شيانو په هکله چې يوسف ته سپارل شوي وو اندېښنه نه درلودله، ځکه چې څښتن د يوسف سره مل ؤ او کوم کارونه چې هغه کول څښتن ورته په هغو ټولو کې بری ورکاوه.

يوسف د بنديانو خوبونه تعبيري

① څه موده وروسته د مصر د پاچا يعني فرعون د ساقيانو او نانوایانو د مشرانو څخه د پاچا په وړاندې غلطې وشوه. (۲) فرعون په دې دواړو درباريانو باندې په قهر شو (۳) او هغوی يې په هغه زندان کې واچول چې د دربار د ساتونکو د قوماندان په کور کې ؤ يعني په هماغه زندان کې چې يوسف په کې بندي ؤ. (۴) هغوی زيات وخت په زندان کې تېر کړ او د ساتونکو قوماندان هغوی يوسف ته وسپارل او هغه د دوی خدمت کاوه.

⑤ د ساقيانو او نانوایانو مشرانو چې په زندان کې وو، په يوه شپه دواړو خوب وليده او هر يو خوب خپله معنی درلودله. (۶) کله چې سهار يوسف هغوی ته ورغی، ويې ليدل چې هغوی خفه وو. (۷) نو هغه ورڅخه پوښتنه وکړه: «تاسو نن ولې دومره خفه يی؟» (۸) هغوی ځواب ورکړ: «مونږ دواړو خوبونه ليدلي دي، خو څوک

نشته چې هغه تعبیر کړي.» یوسف هغوی ته وویل: «د خوبونو تعبیرول د خدای کار دی. خپل خوبونه ماته ووايي.»

⑨ نو د ساقیانو مشر خپل خوب یوسف ته بیان کړ. هغه ته یې وویل: «په خوب کې مې خپلې مخې ته د انگورو تاک ولیده. ⑩ په تاک کې درې خانګې وې. څنګه چې غوټې یې وکړې، نو هغه وغوړېدلې او د انگورو وږي پاڅه شول. ⑪ د فرعون پیاله مې په لاس کې وه. نو انگور مې واخیستل او په پیاله کې مې وزبېنبل او پیاله مې د فرعون په لاس کې ورکړه.» ⑫ یوسف وویل: «د هغه تعبیر دا دی: درې خانګې درې ورځې دي. ⑬ په دې درې ورځو کې به فرعون تا ازاو کړي او و به دې بخښي او بېرته به دې په خپل کار باندې مقرر کړي. ته به د پخوا په شان لکه څنګه چې د هغه ساقی وې، د فرعون پیاله به د هغه په لاس کې ورکوي. ⑭ خو کله چې داسې وشي، ما در په یاد کړه او زما سره احسان وکړه. فرعون ته زما په اړه یادونه وکړه او له دې زندان څخه مې وباسه. ⑮ ځکه چې زه د عبرانیانو د وطن څخه په زور تښتول شوی یم او دلته مې هم هېڅ داسې کار نه دی کړی چې ما دې په زندان کې واچوي.»

⑯ کله چې د نانوایانو مشر ولیدل چې ښه تعبیر دی، نو یوسف ته یې وویل: «ما هم خوب ولیده چې د ډوډیو درې ټوکری مې په سر وې. ⑰ په پاسنی ټوکری کې د فرعون دپاره هر ډول ډوډی

وي او مرغانو به هغه د دې ټوکړی څخه خوړلې.» (۱۸) یوسف په ځواب کې وویل: «د دې تعبیر دا دی: درې ټوکړی درې ورځې دي. (۱۹) په دې درې ورځو کې به فرعون ستا سر پرې کړي او تا به په ونه کې ځوړند کړي او مرغان به ستا غوښه وځوري.»

(۲۰) په درېمه ورځ د فرعون د زېږېدلو کالیزه وه. هغه خپلو درباریانو ته مېلمستیا ورکړه او د ساقیانو او نانوایانو مشران یې ازاد کړل او د خپلو درباریانو په مخکې یې حاضر کړل. (۲۱) هغه د ساقیانو مشر په خپل پخواني کار باندې مقرر کړ او پیاله یې یوځل بیا د فرعون په لاس کې ورکړه. (۲۲) خو د نانوایانو مشر یې په دار وڅپړاوه، لکه څنګه چې یوسف هغوی ته تعبیر کړی ؤ. (۲۳) خو د ساقیانو مشر یوسف رایاد نه کړ او هغه یې بیخي هېر کړ.

یوسف د فرعون خوبونه تعبیروي

(۱) پوره دوه کاله تېر شوي وو چې فرعون خوب ولیده چې د نیل د سیند په غاړه ولاړ ؤ. (۲) ناڅاپه اووه بڼې او چاغې غواګانې د سیند څخه راووتلې او په لوڅو کې څرېدلې. (۳) د هغو څخه وروسته نورې اووه غواګانې چې بدرنگې او ډنګرې وې، راووتلې او د سیند په غاړه د هغو ترڅنګه ودرېدلې. (۴) بدرنگو او ډنګرو غواګانو هغه بڼې او چاغې غواګانې وځوړلې. بیا فرعون راوینس

شو. ⑤ هغه بيا ويده شو او بل خوب يې وليده چې د غلو دانو اووه ډک او پاخه وږي په يوه ډنډر کې راشنه شول. ⑥ له هغو څخه وروسته د غلو دانو نور اووه نري او د دښتې باد سوځولي وږي راشنه شول. ⑦ د غلو دانو اوو نريو وږو هغه ډک او پاخه وږي روغ تېر کړل. بيا فرعون راوينښ شو او پوه شو چې هغه خوب ليدلی دی. ⑧ په سهار کې د هغه فکر پرېشانه ؤ. هغه د مصر ټول جادوگران او حکيمان راوغوښتل. هغه خپل خوبونه هغوی ته بيان کړل، خو هېڅ يو ونه شو کولای چې هغه فرعون ته تعبير کړي.

⑨ په دې وخت کې د ساقيانو مشر فرعون ته وويل: «نن راته رايا د شول چې زما څخه خطا شوې ده. ⑩ يوځل فرعون په خپلو نوکرانو باندې په قهر شوی ؤ او زه او د نانوایانو مشر يې د دربار د ساتونکو د قوماندان په کور کې په زندان کې واچولو. ⑪ مونږ دواړو په يوه شپه خوب وليده او هر يو خوب ځانته خپله معنی درلودله. ⑫ په هغه ځای کې يو عبرانی ځوان چې د دربار د ساتونکو د قوماندان غلام ؤ، زمونږ سره ؤ. مونږ خپل خوبونه هغه ته بيان کړل او هغه زمونږ خوبونه زمونږ دپاره تعبير کړل. ⑬ لکه څنګه چې هغه تعبير کړی ؤ، کټ مټ هماغسې وشول. زه بېرته په خپل ځای مقرر شوم او هغه بل سپری په دار وځړول شو.»

⑭ نو فرعون يوسف راوغوښت او هغه يې ډېر زر د زندان څخه

راوويست. يوسف خپل سر او ږيره وخرایله، خپل کالي يې بدل
 کړل او د فرعون حضور ته راغی. ^(۱۵) فرعون يوسف ته وويل: «ما
 خوب ليدلی او څوک نشته چې هغه تعبير کړي. خو ما ستا په هکله
 اورېدلي دي چې کله خوب واورې، نو تعبير يې کولای شي.» ^(۱۶)
 يوسف فرعون ته په ځواب کې وويل: «اعليحضرته، زه يې نه شم
 کولای، خو خدای به ښه تعبير درکړي.» ^(۱۷) فرعون يوسف ته
 وويل: «ما خوب وليده چې زه د نيل د سيند په غاړه ولاړ وم، ^(۱۸)
 په دې وخت کې اووه چاغې او ښې غواگانې د سيند څخه راووتلې
 او په لوڅو کې څرېدلې. ^(۱۹) د هغوی څخه وروسته نورې اووه
 غواگانې راووتلې چې داسې ډنگرې او بدشکله وې چې ما د مصر
 په ټول هېواد کې هېڅکله نه وې ليدلې. ^(۲۰) ډنگرو او بدشکله
 غواگانو هغه لومړنۍ چاغې غواگانې وخورلې. ^(۲۱) خو د خورلو
 څخه وروسته هم څوک نه پوهېدل چې دوی به څه خورلي وي،
 ځکه چې هغوی د پخوا په شان ډنگرې ښکاره کېدلې. نو په دې
 وخت کې زه راوينښ شوم. ^(۲۲) همدارنگه ما په خوب کې وليدل
 چې د غلو دانو اووه ډک او پاخه وږي په يوه ډنډر کې راشنه شول.
^(۲۳) د هغو څخه وروسته نور اووه نري او د دښتې باد سوځولي
 وږي راشنه شول. ^(۲۴) اووه نريو وږو هغه ډک وږي روغ تېر کړل. نو
 ما خپل خوب جادوگرانو ته وويل، خو هېچا ونه شو کولای چې
 هغه ماته تعبير کړي.»

٢٥ نو يوسف فرعون ته وويل: «د دواړو خوبونو معنی يوه ده.
 ٢٦ څه چې خدای غواړي ويې کړي، هغه يې تاسو ته څرگند کړل.
 اووه بني غواگانې اووه کاله دي او د غلو دانو اووه ډک وړي هم
 اووه کاله دي، هغوی يوشان معنی لري. ٢٧ اووه ډنگرې او بدرنگه
 غواگانې چې د هغو څخه وروسته راووتلې او د غلو دانو اووه نري
 او د دښتې باد سوځولي وړي د قحطی اووه کاله دي. ٢٨ دا هماغه
 څه دي چې تاسو ته مې وويل. څه چې خدای غواړي ويې کړي،
 تاسو ته يې څرگند کړي دي. ٢٩ اووه کاله به د مصر په ټول هېواد
 کې ډېره پرېماني راشي. ٣٠ خو له هغې وروسته به د اوو کالو دپاره
 داسې قحطي راشي چې د مصر په ملک کې به هغه ټوله پرېماني
 هېره شي، ځکه چې قحطي به هېواد تباه کړي ٣١ او پرېماني به په
 هېواد کې بيخي هېره شي، ځکه چې هغه قحطي چې په هغې پسې
 راځي، هغه به ډېره سخته وي. ٣٢ دا چې تاسو دوه خوبونه ليدلي
 دي، د هغو معنی دا ده چې دا د خدای پرېکړه ده چې دا کار وکړي
 او هغه به زر داسې وکړي.

٣٣ اوس بايد تاسو يو پوه او د حکمت لرونکی سړی پيدا کړئ
 او هغه د مصر د هېواد دوهم واکمن وټاکئ. ٣٤ تاسو بايد په ټول
 هېواد کې مامورين وټاکئ چې د اوو کالو پرېماني په موده کې د
 مصر د حاصلاتو څخه پنځمه برخه راټوله کړي. ٣٥ هغوی ته امر

وکړئ چې د پرېمانۍ په کلونو کې غله راټوله کړي او هغوی ته اختیار ورکړئ چې هغه په ښارونو کې ذخیره کړي او هغه وساتي. ^{۳۶} هغه باید د هېواد دپاره ذخیره شي چې د اووه کالو د قحطۍ په موده کې چې په مصر باندې راتلونکې ده ورڅخه کار واخیستل شي، ترڅو هېواد د قحطۍ له امله وران نه شي.»

^{۳۷} دغه وړاندیز د فرعون او د هغه د ټولو درباریانو په نظر کې ښه ښکاره شو. ^{۳۸} نو فرعون د هغوی څخه پوښتنه وکړه: «ایا کولای شو چې د یوسف په شان یو څوک راپیدا کړو چې د خدای روح په کې دی؟» ^{۳۹} نو فرعون یوسف ته وویل: «څرنګه چې خدای دا هرڅه تاته ښودلي دي، نو ستا په شان د حکمت خاوند او پوه سپری نشته. ^{۴۰} زه به تا د خپل هېواد دوهم واکمن کړم او زما ټول قوم به ستا حکمونه مني او په واک کې به ته زما څخه وروسته دوهم کس یې.»

یوسف د مصر دوهم مشر

^{۴۱} نو فرعون یوسف ته وویل: «په دې ډول مې ته د مصر د ټول هېواد دوهم واکمن وټاکلې.» ^{۴۲} فرعون د خپلې ګوتې څخه هغه ګوته راوویستله چې په هغې کې د پاچاهۍ مهر لګېدلی ؤ او هغه یې یوسف ته ور په ګوته کړه. هغه یوسف ته د ډېر ښه کتان

څخه يوه چينه ورواغوستله او د سرو زرو زنجير يې د هغه په غاړه
 كې واچاوه. (۴۳) فرعون هغه ته خپله دوهمه شاهي گاډۍ ورکړه چې
 په كې سپور شي او خلكو د هغه په مخكې نارې وهلې: «لاره
 پرېږدئ! لاره پرېږدئ!» په دې ډول يې يوسف د مصر د ټول هېواد
 دوهم مشر وټاكه. (۴۴) فرعون يوسف ته وويل: «زه فرعون يم، خو
 هېڅوك به ستا له اجازې څخه پرته په ټول مصر كې هېڅ نه شي
 كولاى.» (۴۵) فرعون په يوسف باندې صفات فعنيح نوم كېښود او د
 اون د كاهن فوطي فارع لور اسنات يې هغه ته په نكاح ورکړه. نو په
 دې ډول يوسف د مصر په ټول هېواد باندې واک ترلاسه كړ. (۴۶)
 يوسف دېرش كلن ؤ چې د مصر د پاچا يعنې فرعون په خدمت
 كولو يې پيل وكړ. يوسف د فرعون د حضور څخه لار او په ټول
 مصر كې وگرځېد. (۴۷) د اووه كالو پرېمانۍ په موده كې ځمكې ډېر
 زيات حاصلات وركړل. (۴۸) په دې موده كې يوسف په مصر كې
 ټول خوراكي مواد راټول كړل او هغه يې په ښارونو كې ذخيره كړل
 او د هر ښار د شاوخوا ځمكو خوراكي مواد يې په هماغه ښار كې
 ذخيره كړل. (۴۹) يوسف لكه د بحيرې د شگو په شان ډېره زياته غله
 ذخيره كړه او هغه دومره زياته وه چې د حساب څخه وتلې وه.

(۵۰) د قحطۍ د كلونو د راتللو څخه مخكې د اون د كاهن
 فوطي فارع لور اسنات يوسف ته دوه زامن وزېږول. (۵۱) يوسف د

خپل مشر زوی نوم منسي کېښود، نو ځکه يې وويل: «خدای زما ټولې سختی او زما د پلار ټوله کورنی زما څخه هېره کړه.» (٥٢) او بيا د دوهم زوی نوم يې افرایم کېښود او ويې ويل: «دا ځکه چې خدای ماته په هغه وطن کې اولادونه راکړل چې زه په کې په تکليف وم.»

(٥٣) نو هغه پرېماني چې د اووه کالو دپاره په مصر کې وه، پای ته ورسېدله. (٥٤) لکه څنگه چې يوسف ويلي وو، د قحطی اووه کاله پيل شول. په نورو ټولو هېوادونو کې قحطي وه، خو په ټول مصر کې غله وه. (٥٥) کله چې مصريان وږي شول، نو د ډوډی دپاره يې فرعون ته فریاد وکړ. نو فرعون ټولو مصريانو ته وويل: «يوسف ته ورشئ او هرڅه چې تاسو ته وايي هغه وکړئ.» (٥٦) قحطي ډېره سخته شوه او په ټول هېواد کې خپره شوه، نو يوسف گودامونه پرانيستل او په مصريانو باندې يې غله خرڅوله. (٥٧) د ټولو هېوادونو خلک مصر ته راتلل چې د يوسف څخه غله واخلي، ځکه چې په ټوله دنيا کې سخته قحطي وه.

د يوسف ورونه د غلو دانو اخیستلو دپاره مصر ته ځي

(١) کله چې يعقوب خبر شو چې په مصر کې غلې دانې شته، نو هغه خپلو زامنو ته وويل: «تاسو ولې هسې ناست یئ او یو بل ته

گورئ؟ ٢ ما اورېدلي دي چې په مصر کې غلې دانې شته. هلته لار شئ او زمونږ دپاره يو څه واخلي چې له لوږې څخه مړه نه شو. ٣ نو د يوسف لس ورونه د غلو دانو د اخیستلو دپاره مصر ته لاړل. ٤ خو يعقوب د يوسف ورور بنيامين د هغوی سره ونه لېږه، ځکه چې هغه وپړېده چې کوم زیان ورته ونه رسېږي.

٥ نو د يعقوب زامن هم د هغو کنعانیانو په ډله کې وو چې د غلې د اخیستلو دپاره راغلي وو، ځکه چې په کنعان کې هم قحطي وه. ٦ يوسف د مصر د دوهم مشر په توګه د ټولې دنیا په خلکو باندې غله خرڅوله، نو کله چې د يوسف ورونه راوړسېدل، هغه ته یې د درناوي په خاطر خپل سرونه تیت کړل. ٧ څنګه چې يوسف خپل ورونه ولیدل هغوی یې وپېژندل، خو ځان یې هغوی ته لکه د یو پردي په شان وښود او د هغوی سره یې په سخته لهجه خبرې وکړې. هغه پوښتنه ورڅخه وکړه: «له کوم ځای څخه راغلي یی؟» هغوی ځواب ورکړ: «مونږ د کنعان څخه راغلي یو چې یو څه غله واخلو.»

٨ که څه هم يوسف خپل ورونه وپېژندل، خو هغوی يوسف ونه پېژانده. ٩ په دې وخت کې يوسف خپل هغه خوبونه رایاد کړل چې د هغوی په اړه یې لیدلي وو او هغوی ته یې وویل: «تاسو جاسوسان یی! تاسو د دې دپاره راغلي یی چې وګورئ زمونږ په

هېواد کې د کوم ځای امنیت کمزوری دی.» (۱۰) هغوی ځواب ورکړ:

«نه زما باداره، ستا غلامان د غلې د اخیستلو دپاره راغلي دي.» (۱۱)

مونږ ټول وروڼه یو. مونږ جاسوسان نه یو، مونږ صادق خلک یو.»

(۱۲) یوسف هغوی ته وویل: «نه! تاسو د دې دپاره راغلي یی چې وگورئ زمونږ په هېواد کې د کوم ځای امنیت کمزوری دی.» (۱۳)

هغوی ځواب ورکړ: «ستا غلامان دولس وروڼه د یو سړي زامن یو چې هغه د کنعان په خاوره کې اوسېږي. یو ورور مو مړ شوی دی او کشر ورور اوس زمونږ د پلار سره دی.» (۱۴) یوسف هغوی ته وویل: «دا همدا خبره ده لکه څنگه چې ما درته ویلي وو. تاسو جاسوسان یی.» (۱۵) اوس به تاسو په دې ډول وازمایلی شی. زه د فرعون په ژوندون باندې قسم خورم چې تاسو به هېڅکله له دې ځای نه لاړ نه شی، تر هغې پورې چې ستاسو کشر ورور دلته رانه شي.» (۱۶) ستاسو څخه دې یو تن لاړ شي چې ستاسو ورور راوړي او پاتې به په زندان کې وساتل شي، ترڅو ستاسو خبره وازمایلی شي چې تاسو رښتیا وایئ او که نه. که داسې نه وي، نو د فرعون په نامه باندې قسم خورم چې تاسو جاسوسان یی.» (۱۷) بیا یې هغوی درې ورځې په زندان کې وساتل.

(۱۸) په درېمه ورځ یوسف هغوی ته وویل: «زه له خدایه وپرېرم. زه به تاسو په یو شرط ژوندي پرېږدم، (۱۹) که چېرې تاسو صادقان

یې، نو ستاسو د ورونو څخه دې یو کس په زندان کې پاتې شي او نور کولای شي چې لاړ شي او خپلو وړیو کورنیو ته غله یوسي.

۲۰) خو تاسو خامخا خپل کشر ورور ماته راوړئ، نو ستاسو خبره به ثابته شي چې رښتیا وایئ او تاسو به مړه نه شئ.» هغوی رضا شول

۲۱) او یو بل ته یې وویل: «اوس مونږ دغه تکلیف د هغه کار په نتیجه کې وینو چې د خپل ورور سره مو کړی دی. مونږ ولیدل چې هغه په لوی مصیبت کې ؤ او مونږ ته یې د خپل ژوند دپاره زاري کوله، خو مونږ قبوله نه کړه. په همدې سبب دغه مصیبت په مونږ باندې راغلی دی.»

۲۲) روبین ځواب ورکړ: «ایا تاسو ته مې ونه ویل چې د دې هلک په وړاندې ګناه مه کوئ؟ خو تاسو زما خبره ونه منله! اوس به مونږ د هغه د وینې حساب ورکوو.» ۲۳) هغوی ته معلومه نه وه چې یوسف د هغوی په خبرو باندې پوهیږي، ځکه چې دوی د هغه سره د ترجمان په وسیله خبرې کولې. ۲۴) یوسف د هغوی څخه لپرې لاړ او په ژړا شو. خو بېرته دوی ته راستون شو او بیا یې د هغوی سره خبرې وکړې. د هغوی څخه یې شمعون ونيوه او د هغوی په مخکې یې وتاړه.

د یوسف ورونه کنعان ته ورستېږي

٢٥) يوسف امر وکړ چې د هغوی بوجی دې د غلو دانو څخه
ډکې شي او د هر کس پیسې دې بېرته د هغه په بوجی کې کېښودلې
شي او هغوی ته دې د سفر دپاره خواړه ورکړای شي. نو همداسې
یې ورسره وکړل. ٢٦) هغوی غله په خپلو خرو باندې بار کړه او
روان شول. ٢٧) په هغه ځای کې چې هغوی د شپې تېرولو دپاره
پاتې شول، یو تن خپله بوجی خلاصه کړه چې خپل خره ته
خوراک ورکړي، نو خپلې پیسې یې ولیدلې چې د بوجی په خوله
کې وې. ٢٨) هغه خپلو ورونو ته وویل: «زما پیسې یې بېرته ماته
راکړې دي او دلته زما په بوجی کې دي.» د هغوی زړونه ولوېدل او
په رپېدلو یې یو بل ته مخ وپاروه او ویې ویل: «دا څه دي چې
خدای زمونږ سره وکړل؟»

٢٩) کله چې هغوی خپل پلار یعقوب ته د کنعان خاورې ته
راغلل، نو هغه څه چې په هغوی باندې تېر شوي وو، هغه ته یې
بیان کړل او ویې ویل: ٣٠) «د مصر دوهم مشر زمونږ سره په سخته
لهجه خبرې وکړې او په مونږ باندې یې دا تور ولگاوه چې مونږ د
هغه په خاوره کې جاسوسي کوو. ٣١) خو مونږ هغه ته وویل چې
مونږ صادق خلک یو، مونږ جاسوسان نه یو. ٣٢) مونږ دولس ورونه
او د یو پلار زامن یو. زمونږ یو ورور مړ شوی دی او کشر ورور مو
په کنعان کې زمونږ د پلار سره دی. ٣٣) د مصر دوهم مشر په ځواب

کې وویل: «هغه وخت به زه پوه شم چې تاسو صادقان یئ چې د خپلو ورونو څخه یو دلته زما سره پرېږدئ او د خپلو وړیو کورنیو دپاره غله واخلي او لاړ شی.» (۳۴) خو خپل کشر ورور ماته راولئ، نو زه به پوه شم چې تاسو جاسوسان نه یئ، بلکې صادقان یئ. بیا به هغه وخت تاسو ته خپل ورور بېرته درکړم او تاسو به وکولای شئ چې دلته پاتې شئ او سوداګري وکړئ.»

(۳۵) نو څنگه چې هغوی خپلې بوجی خالي کړې، د هر کس په بوجی کې د هغه د پیسو کڅوړه وه. کله چې هغوی او د هغوی پلار د پیسو کڅوړې ولیدلې، نو ووپرېدل. (۳۶) د هغوی پلار یعقوب هغوی ته وویل: «تاسو زه د خپلو اولادونو څخه بې برخې کړم، یوسف نور نشته او شمعون هم نور نشته. اوس غواړئ چې بنیامین بوځئ. دا هرڅه زما سره کيږي!»

(۳۷) په دې وخت کې روبین خپل پلار ته وویل: «که بنیامین مې بېرته تاته رانه ووست، زما دواړه زامن ووژنه. هغه ماته وسپاره زه به یې بېرته راولم.» (۳۸) خو یعقوب وویل: «زما زوی به تاسو سره هلته نه ځي. د هغه ورور مې شوی دی او هغه یوازې پاتې دی. که چېرې په لاره کې په هغه باندې څه پېښه وشي، نو زه زور سپری یم، له غمه به مې شم او تاسو ټول به ملامته شئ.»

مصر ته دوهم سفر

① په کنعان کې قحطي نوره هم سخته شوه. ② نو کله چې هغوی هغه ټوله غله چې د مصر څخه یې راوړې وه وخورله، نو یعقوب خپلو زامنو ته وویل: «بپرته لاړ شی او لږه نوره غله زمونږ دپاره واخلي.» ③ خو یهودا هغه ته وویل: «هغه سړي مونږ ته په ټینګه خبرداری راکړی دی چې ترڅو پورې چې ستاسو ورور ستاسو سره نه وي، زما مخ به بیا ونه وینی.» ④ که زمونږ ورور دې زمونږ سره ولېږه، نو مونږ به لاړ شو او ستا دپاره به خواږه واخلو. ⑤ خو که هغه دې ونه لېږه نو مونږ نه ځو، ځکه چې هغه سړي مونږ ته وویل چې ترڅو پورې ستاسو ورور ستاسو سره نه وي، نو نور به زما مخ ونه وینی.»

⑥ یعقوب وویل: «زه مو ولې د داسې سخت تکلیف سره مخامخ کړم چې هغه سړي ته مو وویل چې ستاسو بل ورور هم شته؟» ⑦ هغوی ځواب ورکړ: «هغه سړي په ډېر غور سره زمونږ او زمونږ د کورنۍ په اړه زمونږ څخه پوښتنې وکړې وې ویل: «ایا ستاسو پلار تراوسه پورې ژوندی دی؟ ستاسو بل ورور شته؟» مونږ یوازې د هغه پوښتنو ته ځواب ورکړی دی. مونږ څه پوهېدلو چې هغه به مونږ ته ووايي چې خپل ورور دلته راولی.»

⑧ يهودا خپل پلار يعقوب ته وويل: «هلک زما سره ولپره.

مونږ به سمدلاسه لار شو چې مونږ او تاسو او زمونږ ماشومان ژوندي پاتې شو او له لورې څخه مړه نه شو. ⑨ زه په خپله د هغه د سلامتيا ضمانت کوم. ته کولای شې چې د هغه مسووليت زما په غاړه واچوې. که چېرې هغه تاته رانه ولم او ستا په مخکې يې حاضر نه کړم، زه به تاته د تل دپاره ملامت يم. ⑩ که چېرې مونږ ځنډ نه وای کړی، نو تراوسه پورې به مونږ دوه ځلې تللي او بېرته به راغلي وای.»

⑪ بيا د هغوی پلار يعقوب هغوی ته وويل: «که داسې وي، نو دا کار وکړئ. د خپل هېواد د ډېرو بنو پيداوارو څخه يو څه واخلي او په خپلو بوجيو کې يې واچوئ او لږ څه ملهم، شات، مساله، د مر کنډ، پسته او بادام هغه سړي ته د سوغات په توگه يوسئ. ⑫ دوه چنده پيسې د ځان سره واخلي، ځکه هغه پيسې چې بېرته ستاسو د بوجيو په خولو کې اينودل شوې وې، بايد بېرته ورکړئ. کېدای شي چې د هغوی څخه سهوه شوې وي. ⑬ خپل ورور هم واخلي او سمدلاسه بېرته هغه سړي ته ورشئ. ⑭ مطلق قادر خدای دې هغه سړی په تاسو باندې مهربانه کړي، ترڅو هغه بنيامين او ستاسو بل ورور بېرته تاسو ته درکړي. که چېرې زه بې اولاده کېرم، نو بې اولاده دې شم.»

١٥ نو هغو ورونو سوغاتونه او دوه چنده پيسې واخيستلې او د بنيامين سره مصر ته روان شول او هغوی خپل ځانونه يوسف ته ورحاضر کړل. ١٦ کله چې يوسف د هغوی سره بنيامين وليده، نو د خپل کور ناظر ته يې وويل: «دا خلک زما کور ته بوځه او يو حيوان حلال کړه او تيار يې کړه چې دوی به غرمه زما سره ډوډۍ خوري.» ١٧ لکه څنگه چې يوسف امر کړی و، هغه سړي هماغه شان وکړل او هغه خلک يې د يوسف کور ته راوستل.

١٨ کله چې هغوی د يوسف کور ته راوستل شول، نو ووپرېدل. دوی فکر کاوه: «مونږ د هغو پيسو په سبب چې په لومړي ځل زمونږ په بوجيو کې بېرته اېښودل شوي وي، دلته راوستل شوي يو. هغه غواړي چې مونږ بنديان کړي، مونږ خپل غلامان کړي او زمونږ څخه خره واخلي.» ١٩ نو هغوی د يوسف ناظر ته ورغلل او د کور په دروازه کې يې د هغه سره خبرې وکړې. ٢٠ هغوی وويل: «ای باداره! مونږ دلته يوځل مخکې د غلو دانو د اخيستلو دپاره راغلي وو، ٢١ خو کله چې په يو ځای کې د شپې تېرولو دپاره ودرېدلو، مونږ خپلې بوجي پرانيستلې او هر يو خپلې پيسې په هماغه خپله اندازه د خپلو بوجيو په خولو کې وموندلې. نو مونږ هغه بېرته د خپل ځان سره راوړې دي.» ٢٢ همدارنگه مونږ نورې پيسې هم د ځان سره راوړې دي چې نوره غله واخلو. مونږ نه پوهېږو چې چا

زمونږ په بوجيو کې هغه پيسې ايښې وې.» (۲۳) ناظر وويل:
«اندېښنه مه کوی او مه وپرېږی. ستاسو او ستاسو د پلار خدای
ستاسو په بوجيو کې تاسو ته خزانه ايښې ده. ستاسو پيسې ماته
راورسېدلې.» نو شمعون يې هغوی ته راوست. (۲۴) ناظر د يوسف
ورونه د هغه کور ته دننه بوتلل او هغوی ته يې اوبه ورکړې چې
خپلې پښې ووينځي او د هغوی خړو ته يې واښه ورکړل. (۲۵) هغوی
سوغاتونه تيار کړل چې يوسف به غرمې ته راشي، ځکه چې دوی
ته ويل شوي وو چې ډوډۍ به هلته وخوري.

(۲۶) کله چې يوسف کور ته راغی، نو دوی هغه سوغاتونه چې
کور ته يې راوړي وو، هغه ته وړاندې کړل او هغه ته يې د درناوي
په خاطر خپل سرونه ټيټ کړل. (۲۷) هغه د دوی د روغتيا په هکله
پوښتنه وکړه او بيا يې وويل: «ستاسو زور پلار چې تاسو د هغه په
اړه ويلي وو، څنگه دی؟ ايا هغه تراوسه پورې ژوندی دی؟» (۲۸)
هغوی وويل: «ستا غلام يعنې زمونږ پلار تراوسه پورې ژوندی دی
او ښه دی.» دوی د هغه په وړاندې د درناوي په خاطر خپل سرونه
ټيټ کړل او پرمخې پرېوتل.

(۲۹) کله چې يوسف خپل سکه ورور بنيامين وليده، هغه پوښتنه
وکړه: «ايا ستاسو کشر ورور چې تاسو ماته د هغه په اړه ويلي وو
دا دی؟ ای زما زويه! خدای دې تاته برکت درکړي.» (۳۰) يوسف

سمدلاسه لار، حكه چې د خپل ورور په ليدلو باندې ډېر احساساتي شو او د ژړا حاي يې لټاوه. هغه خپلې شخصي كوتې ته ننوت او هلته يې وژړل. ^(٣١) وروسته له هغې چې خپل مخ يې ووينځه، دباندې راووت. خپل حان يې كنترول كړ او ويې ويل: «ډوډۍ راوړئ.» ^(٣٢) يوسف ته يې په يو دسترخوان باندې ډوډۍ ورکړه او د هغه ورونو ته يې په بل دسترخوان باندې. مصريانو ته يې چې هلته يې ډوډۍ خوړله بېله كېښودله، حكه چې هغوى به د عبرانيانو سره ډوډۍ نه خوړله. مصريانو د عبرانيانو سره ډوډۍ خوړل حرام گڼل. ^(٣٣) د هغه ورونه د هغوى د عمر له مخې د مشر څخه تر كشره پورې د يوسف په مخكې كېښونول شول او هغوى په حيرانتيا سره يو بل ته كتل. ^(٣٤) هغوى ته د يوسف د دسترخوان څخه ډوډۍ وركړاى شوه او د بنيامين برخه د نورو ټولو څخه پنځه چنده زياته وه. نو هغوى د يوسف سره وخوړل او ويې څښل او خوشحالي يې وكړه ترڅو چې نشه شول.

د يوسف د سپينو زرو جام

١ يوسف د خپل كور ناظر ته امر وكړ: «د دې خلكو بوجى د غلو دانو څخه دومره ډكې كړه چې څومره دوى وړلى شي او د هر كس پيسې د هغه د بوجى په خوله كې كېږده.» ^(٢) زما د سپينو زرو

جام د کشر ورور د بوجی په خوله کې د هغه د غلو دانو د پیسو سره کېږده.» نو څنگه چې یوسف هغه ته ویلي وو، همداسې یې وکړل. ③ سهار وختي د یوسف ورونه د خپلو خرو سره په خپله لاره رخصت کړای شول. ④ هغوی لا د بنار څخه دومره لږې نه وو تللي چې یوسف د خپل کور ناظر ته وویل: «پاخه او هغو خلکو پسې ورشه او کله چې هغوی ته ورسېدلې ورته ووايه چې تاسو ولې د نېکۍ په بدل کې بدې وکړه؟ ⑤ تاسو ولې زما د بادار د سپینو زرو جام چې هغه په کې څښل کوي او فال ورباندې گوري، غلا کړ؟ تاسو ډېر بد کار وکړ.»

⑥ کله چې ناظر هغوی ته ورورسېده، نو دا خبرې یې هغوی ته تکرار کړې. ⑦ خو هغوی ورته ځواب ورکړ: «ای زمونږ باداره، ولې داسې خبرې کوي؟ مونږ قسم خورو چې مونږ داسې کار نه دی کړی. ⑧ گوره! هغه پیسې چې مونږ د خپلو بوجیو په خولو کې پیدا کړې بېرته مو د کنعان د خاوري څخه تاسو ته راوړلې، نو څنگه به ستا د بادار د کور څخه سره زر یا سپین زر غلا کړو؟ ⑨ که هغه په مونږ کې د کوم یو سره پیدا شي، هغه دې ووژل شي او مونږ دې ستا غلامان شو.»

⑩ بیا ناظر وویل: «ډېر بڼه، خو یوازې هغه چا سره چې جام پیدا شي هغه به زما غلام شي او تاسو نور به د ملامتیا څخه

خلاص شیء.» ۱۱ هغوی هر یو زر زر خپله بوجی بښکته کړه او هغه یې پرانیستلې. ۱۲ بیا ناظر شروع وکړه او د مشر څخه نیولې تر کشره پورې یې په غور سره ولټول او جام د بنیامین په بوجی کې وموندل شو. ۱۳ په دې وخت کې هغوی له غمه خپل کالي وشکول، خپل خره یې بار کړل او ښار ته راستانه شول.

۱۴ کله چې یهودا او د هغه وروڼه د یوسف کور ته راغلل، هغه لا هلته ؤ او هغوی د یوسف په مخکې پرمخې پرېوتل. ۱۵ یوسف هغوی ته وویل: «تاسو څه وکړل؟ ایا تاسو نه پوهېدلئ چې زما په شان سړی کولای شي چې د فال په وسیله شیان راپیدا کړي؟» ۱۶ یهودا ځواب ورکړ: «ای باداره، تاسو ته څه ووايو؟ مونږ څه ویلی شو؟ خپله بې‌گناهي څرنګه ثابته کړو؟ خدای زموږ گناه بښکاره کړه. اوس به مونږ ټول او هغه چې جام ورسره پیدا شوی دی، ستاسو غلامان شو.» ۱۷ خو یوسف وویل: «نه! زه به هېڅکله داسې ونه کړم! یوازې هغه څوک به زما غلام شي چې جام ورسره موندل شوی دی او تاسو نور په خیر سره بېرته خپل پلار ته لاړ شیء.»

یهودا د بنیامین دپاره زاري کوي

۱۸ بیا یهودا یوسف ته ورغی او ویې ویل: «ای باداره، زه

پوهېرم چې تاسو د فرعون په شان قدرت لرئ، نو په ما باندې په قهر نه شی او د مهربانۍ له مخې اجازه راکړئ چې تاسو سره سپینې خبرې وکړم. (۱۹) زما باداره، تاسو زمونږ څخه پوښتنه وکړه چې ستاسو پلار یا بل ورور شته؟ (۲۰) مونږ ځواب درکړ چې زمونږ پلار زور دی او کشر ورور هم لرو چې هغه ته په سپین ږیرتوب کې پیدا شوی دی. د هلک ورور مړ شوی دی او هغه د خپلې مور د اولادونو څخه یوازې زوی دی چې ژوندی دی او پلار یې ورسره زیاته مینه کوي. (۲۱) باداره، تاسو مونږ ته وویل چې هغه دلته راولئ چې په خپله یې ووينم. (۲۲) مونږ تاسو ته وویل چې هغه هلک د خپل پلار څخه نه شي بېلېدلی او که چېرې بېل شي، نو پلار به یې مړ شي. (۲۳) خو تاسو مونږ ته وویل چې تر هغې پورې چې ستاسو کشر ورور تاسو سره رانه شي، نو زما مخ به بیا ونه وینئ.

(۲۴) نو کله چې مونږ خپل پلار ته ورغلو، ستاسو خبرې مو ورته بیان کړې. (۲۵) نو زمونږ پلار وویل: «بېرته لاړ شی او لږې نورې غلې دانې واخلي.» (۲۶) خو مونږ ځواب ورکړ: «مونږ نه شو تللی. خو که زمونږ کشر ورور زمونږ سره وي، نو لاړ به شو. که زمونږ کشر ورور راسره نه وي، نو د هغه سړي مخ نه شو لیدلی.» (۲۷) زمونږ پلار مونږ ته وویل: «تاسو پوهېږئ چې ماته زما د بنځې راحیل څخه یوازې دوه زامن پیدا شوي دي. (۲۸) د هغوی څخه یو

يې ورک شوی دی. هغه به خامخا د کوم داپرونکي ځناور له خوا
ټوټې ټوټې شوی وي او له هغه وخت راهيسې مې نه دی ليدلی. (۲۹)
نو که تاسو دا هم زما څخه بوځئ او په هغه باندي څه وشي، نو
څرنګه چې زه سپين بريری يم د هغه غم له امله به چې تاسو مې
ورباندي اخته کوي مړ شم.

(۳۰) نو اوس که چېرې زه بېرته خپل پلار ته ورشم او هلک
زمونږ سره نه وي، نو که زما پلار چې ژوند يې د هلک د ژوند سره
تړلی دی (۳۱) وگوري چې هلک نشته هغه به مړ شي. هغه دومره
زور دی چې هغه غم چې مونږ يې په هغه باندي راولو، هغه به
ووژني. (۳۲) ما خپل پلار ته د دې هلک د ساتنې ضمانت ورکړی
دی او ويلې مې دي: «که هغه مې بېرته تاته رانه ووست، نو زه به
ټول عمر تاته ملامت يم.» (۳۳) نو اوس ای باداره، زه به د هلک په
ځای ستاسو د غلام په توګه دلته پاتې شم. هغه پرېږدئ چې د
خپلو ورونو سره بېرته لاړ شي. (۳۴) که هلک زما سره نه وي، خپل
پلار ته به څنګه بېرته ورشم؟ زه دا نه شم زغملی چې هغه بدبختي
چې زما په پلار باندي به راشي، ووينم.»

يوسف خپل ځان خپلو ورونو ته ورپېژني

(۱) يوسف نور د خپلو نوکرانو په مخکې ځان ټينګ نه کړای

شو. هغه چيغې کړې: «ټول د کوټې څخه ووځئ!» نو کله چې يوسف خپل ځان خپلو ورونو ته وروپېژانده هلته بل څوک نه ؤ. ② هغه په داسې لوړ اواز سره وژړل چې مصريانو دا ژړا واورېدله او د فرعون درباريانو هم دا خبره واورېدله. ③ يوسف خپلو ورونو ته وويل: «زه يوسف يم! ايا زما پلار لا تراوسه پورې ژوندی دی؟» خو کله چې د هغه ورونو دا خبره واورېدله، ډېر سخت ووېرېدل. ورونو يې نه شو کولای چې هغه ته ځواب ورکړي. ④ بيا يوسف خپلو ورونو ته وويل: «ماته رانژدې شی.» کله چې هغوی ورنژدې شول، هغه وويل: «زه ستاسو ورور يوسف يم، هغه يوسف چې تاسو د نورو په لاس په مصر کې خرڅ کړی ؤ. ⑤ اوس مه پرېشانه کېږئ او خپل ځانونه په دې باندې مه ملامتوئ چې زه تاسو دلته خرڅ کړم، ځکه چې خدای زه ستاسو څخه مخکې د خلکو د ژوند د ژغورلو دپاره دلته رالېږلی يم. ⑥ ځکه چې دوه کاله کېږي چې په دې هېواد کې قحطي ده او د راتلونکو پنځو کالو دپاره به دلته کرل او رېبل نه وي. ⑦ خو خدای زه ستاسو څخه مخکې راولېږلم چې تاسو په يوه عجيبه طريقه وژغوري چې تاسې او ستاسو اولاده ژوندي پاتې شي. ⑧ نو په رښتيا سره تاسو زه دلته نه يم رالېږلی، بلکې خدای رالېږلی يم. هغه زه د فرعون ډېر لوړرتبه درباري وټاکلم او زه د ټول هېواد دوهم واکمن يم.

٩ اوس زر شئ، زما پلار ته بېرته ورشئ او هغه ته ووايئ چې
 ستا زوی يوسف داسې وايي چې خدای زه د مصر دوهم مشر کړی
 یم. بې له کومه ځنډه ماته راشئ. ١٠ تاسو به د جوشن په سیمه کې
 اوسېږئ، ترڅو تاسو، ستاسو اولادونه، ستاسو لمسیان، ستاسو رمې
 او پادې او خپلو ټولو شیانو سره چې درسره دي زما سره نژدې
 اوسئ. ١١ زه به هلته په تاسو پام کوم، ځکه چې د قحطۍ پنځه
 کاله لا پاتې دي. که تاسو رانه شئ نو تاسو، ستاسو کورنۍ او
 ستاسو حیوانات به له لوږې څخه مړه شي. ١٢ تاسو په خپله او
 همدارنگه زما ورور بنیامین ویني چې په رښتیا سره دا زه یم چې
 تاسو سره خبرې کوم. ١٣ نو زما پلار په مصر کې زما د عزت او
 هغه څه څخه چې تاسو ولیدل، خبر کړئ او زر هغه دلته راولئ. «
 ١٤ بیا هغه خپل لاسونه د خپل ورور بنیامین څخه راتاو کړل او
 ویې ژړل او بنیامین هغه په غېږ کې ونيوه او ویې ژړل. ١٥ هغه
 خپل ټول ورونه ښکل کړل او ورته ویې ژړل. له هغې نه وروسته
 ورونو یې ورسره خبرې وکړې.

١٦ کله چې د فرعون مایې ته د يوسف د ورونو د راتللو خبر
 ورسېده، نو فرعون او د هغه ټول درباریان خوشحاله شول. ١٧
 فرعون يوسف ته وویل: «خپلو ورونو ته ووايه چې داسې وکړئ،
 خپل حیوانات بار کړئ او د کنعان خاورې ته ستانه شئ. ١٨ خپل

پلار او خپلې کورنۍ ماته راولئ. هغوی ته به د مصر تر ټولو بڼه
ځمکه ورکړم او هغوی به د خپل ژوندانه د اړتیا څخه زیات ولري.
①۹ تاته زما امر دی چې هغوی ته ووايه: «داسې وکړئ چې د مصر
څخه د خپلو اولادونو او خپلو بڼو دپاره ګاډۍ ګانې بوځئ او خپل
پلار د ځان سره راواخلئ او راشئ. ②۰ د هغو شیانو په اړه چې
تاسو یې د ځان سره نه شئ راوړلي هېڅ اندېښنه مه کوئ، ځکه
چې د مصر تر ټولو بڼه ځمکه به ستاسو وي.»

②۱ نو د یعقوب زامنو همداسې وکړل او لکه څنګه چې فرعون
امر کړی ؤ، یوسف هغوی ته ګاډۍ ګانې ورکړې او هغوی ته یې د
سفر خواړه هم ورکړل. ②۲ هغوی هر یو ته یې یوه یوه جوړه کالي
ورکړل، خو بنیامین ته یې درې سوه د سپینو زرو سکې او پنځه
جوړه کالي ورکړل. ②۳ او خپل پلار ته یې د مصر تر ټولو بڼو شیانو
څخه د خړو لس باره او په ډوډۍ، غلو دانو او نورو خوړو باندې
بار لس خړې د هغه د سفر دپاره ولېږلې. ②۴ بیا هغه خپل وروڼه
رخصت کړل او څنګه چې روان شول، نو هغوی ته یې وویل: «په
لاره کې شخړه مه کوئ.»

②۵ نو دوی د مصر څخه ووتل او په کنعان کې خپل پلار یعقوب
ته راغلل. ②۶ هغه یې خبر کړ: «یوسف تراوسه پورې ژوندی دی او
د مصر دوهم واکمن دی.» یعقوب هک حیران شو او د هغوی په

خبره يې باور ونه کړ. (۲۷) خو کله چې هغوی د يوسف ټولې خبرې يعقوب ته بيان کړې او هغه گاډۍ گانې يې چې يوسف د هغه د راوستلو دپاره رالېږلې وې وليدلې، نو د هغوی په پلار يعقوب کې بېرته ساه راپيدا شوه. (۲۸) يعقوب وويل: «زه اوس کولی شم باور وکړم چې زما زوی يوسف تراوسه پورې ژوندی دی. زه به لاړ شم او د خپل مرگ څخه مخکې به هغه ووينم.»

يعقوب د خپلې کورنۍ سره مصر ته ځي

① يعقوب چې هرڅه درلودل هغه يې واخيستل او بيرشبع ته لاړ او هلته يې د خپل پلار اسحاق خدای ته قربانۍ وړاندې کړې. ② خدای د يعقوب سره د شپې په رويا کې خبرې وکړې او ورته وپې ويل: «ای يعقوبه، ای يعقوبه!» هغه ځواب ورکړ: «زه حاضر يم.» ③ هغه وويل: «زه خدای يم، ستا د پلار خدای. مصر ته د تللو څخه مه وپرېږه، ځکه چې هلته به ستا څخه يو لوی قوم جوړ کړم. ④ زه به ستا سره مصر ته لاړ شم او په يقين سره به ستا اولاده بېرته دې وطن ته راولم. کله چې ته مړ شوي، نو يوسف به دې بنخ کړي.»

⑤ نو يعقوب د بيرشبع څخه روان شو. د هغه زامنو خپل پلار يعقوب، خپل اولادونه او خپلې بنځې واخيستلې او په هغو گاډيو

کې يې سپرې کرلې چې فرعون د هغوی د راوستلو دپاره لېرلې وې. ⑥ همدارنگه هغوی خپل حیوانات او شتمني چې په کنعان کې يې گټلي وو، واخیستل او یعقوب او د هغه ټوله اولاده مصر ته لاړل. ⑦ نو هغه د ځان سره خپل زامن، لمسیان، خپلې لورگانې، لمسیانې او خپله ټوله اولاده مصر ته بوتلل.

⑧ د یعقوب د کورنۍ غړي چې د هغه سره مصر ته راغلل دا دي: د یعقوب مشر زوی روبین. ⑨ د روبین زامن: حنوک، فلو، حزون او کرمي. ⑩ شمعون او د هغه زامن: یمویل، یامین، اوحد، یاکین، صوحر او شاوول د کنعانی بنځې زوی. ⑪ لاوي او د هغه زامن: جرشون، قهات او مراري. ⑫ یهودا او د هغه زامن: عیر، اونان، شيله، فارص او زارح. (خو عیر او اونان په کنعان کې مړه شوي وو.) د فارص زامن حصرون او حامول وو. ⑬ یساکار او د هغه زامن: تولاع، فوه، یوب او شمرون. ⑭ زبولون او د هغه زامن: سارد، ایلون او یاحلیل. ⑮ دا د لیه زامن وو چې په بین النهرین کې يې یعقوب ته وزېږول چې په هغو کې د هغې لور دینه هم شامله وه. د لیه د اولادې ټول شمېر درې دېرش تنه وو.

⑯ جاد او د هغه زامن: صفیون، حجي، شوني، اصبون، عیري، ارودي او اریلي. ⑰ اشیر او د هغه زامن: یمنه، یشوه، یشوي، بریعه او د هغوی خور سارح وه. او د بریعه زامن حابر او ملکیل وو. ⑱

دغه شپاړس تنه د يعقوب اولاده وه چې د زلفې څخه پيدا شوي وو او زلفه هغه وينځه وه چې لابان خپلې لور ليه ته ورکړې وه.

١٩ د يعقوب د بنځې راحيل زامن: يوسف او بنيامين. ٢٠ په

مصر کې د اون د کاهن لور اسنات يوسف ته منسي او افرام وزېږول. ٢١ بنيامين او د هغه زامن: بالع، باکر، اشبيل، جيرا، نعمان، ايحي، رش، مفيم، حفيم او آرد. ٢٢ دغه څوارلس تنه د يعقوب اولاده وه چې د راحيل څخه پيدا شوي وو.

٢٣ دان او د هغه زوی حوشيم. ٢٤ نفتالي او د هغه زامن: يحيصيل، جوني، يصر او شليم. ٢٥ دغه اووه تنه د يعقوب اولاده وه چې د بلهې څخه پيدا شوي وو او بله هغه وينځه وه چې لابان خپلې لور راحيل ته ورکړې وه.

٢٦ د هغو کسانو شمېر چې په خپله د يعقوب د نسل څخه وو او د هغه سره مصر ته تللي وو، ټول شپږشپته تنه وو چې په هغو کې د يعقوب د زامنو بنځې شاملې نه وې. ٢٧ د يوسف زامن چې په مصر کې پيدا شول دوه تنه وو. نو د يعقوب د کورنۍ غړي چې مصر ته تللي وو ټول اويا تنه وو.

يعقوب او د هغه کورنۍ په مصر کې

٢٨) يعقوب يهودا د ځان څخه مخکې يوسف ته ولېږه چې د جوشن لاره ورته وروښايي. کله چې هغوی د جوشن سيمې ته ورسېدل، ٢٩) يوسف خپله جنگي گاډۍ تياره کړه او جوشن ته د خپل پلار د ليدلو دپاره روان شو او څنگه چې يې هغه وليده، په غېږ کې يې ونيوه او ډېر يې وژړل. ٣٠) يعقوب يوسف ته وويل: «اوس زه مرگ ته تيار يم، ځکه چې ته مې وليدلې او پوه شوم چې تراوسه پورې ژوندی يې.»

٣١) نو بيا يوسف خپلو ورونو او د خپل پلار کورنۍ ته وويل: «زه ځم او د فرعون سره خبرې کوم او ورته به ووايم چې زما ورونه او زما د پلار ټوله کورنۍ چې په کنعان کې اوسېدل، ماته راغلي دي. ٣٢) دا خلک شپانه دي او حيوانات ساتي او خپلې رمې، پادې او هرڅه چې يې درلودل د ځان سره يې راوړي دي. ٣٣) کله چې فرعون تاسو راوغواړي او پوښتنه درڅخه وکړي چې تاسو څه کسب کوئ، ٣٤) نو تاسو بايد ځواب ورکړئ چې مونږ د هلکتوب څخه د خپلو نیکونو په شان تراوسه پورې حيوانات ساتو. نو بيا به تاسو ته اجازه درکړي چې د جوشن په سيمه کې واوسېږئ.» يوسف دا خبره په دې خاطر وکړه چې مصريان د شپنو څخه کرکه کوي.

١) نو يوسف لاړ او فرعون ته يې وويل: «زما پلار او زما

ورونه د خپلو رمو، پادو او خپلو ټولو شيانو سره چې درلودل يې د
کنعان څخه راغلي دي او اوس د جوشن په سيمه کې دي.» (۲) هغه
د خپلو ورونو څخه پنځه تنه غوره کړل او فرعون ته يې
وروپېژندل. (۳) فرعون د هغوی څخه پوښتنه وکړه: «تاسو څه کار
کوئ؟» هغوی ځواب ورکړ: «مونږ د خپلو نیکونو په شان شپانه يو.
(۴) مونږ راغلي يو چې د يو څه مودې دپاره په دې وطن کې
واوسېږو، ځکه چې د کنعان په خاوره کې ډېره سخته قحطي ده او
هلته زمونږ د رمو دپاره څرخای نشته. نو اوس مونږ ته اجازه
راکړئ چې د جوشن په سيمه کې واوسېږو.» (۵) فرعون يوسف ته
وويل: «اوس چې ستا پلار او ورونه تاته راغلي دي، (۶) د مصر
ځمکه ستا په واک کې ده. پرېږده چې هغوی د جوشن په سيمه کې
چې د دې هېواد تر ټولو ښه ځمکه ده، واوسېږي. همدارنگه زه
غواړم چې ستاسو ډېر ښه شپانه دې زما پسونه او وزې وساتي.»

(۷) بيا يوسف خپل پلار يعقوب راوست او فرعون ته يې
وروپېژانده. يعقوب فرعون ته برکت ورکړ. (۸) فرعون د يعقوب
څخه پوښتنه وکړه: «ستا عمر څومره دی؟»

(۹) يعقوب ځواب ورکړ: «زما د عمر يوسلو دېرش کاله شوي
دي او د يو ځای څخه مې بل ځای ته کډه کړې ده. زما پلرونو او
نیکونو هم د يو ځای څخه بل ځای ته کډه کړې ده. خو هغوی

اوږد عمر درلود او د هغوی ژوند زما د ژوند په شان سخت نه ؤ.»
⑩ یعقوب یوئل بیا فرعون ته برکت ورکړ او د هغه د حضور څخه
لاړ. ⑪ نو یوسف د فرعون د امر سره سم خپل پلار او ورونو ته په
مصر کې ډېر بڼه ځای چې د رعسیس بنار ته نژدې ؤ، ورکړ. ⑫ د
یوسف خپل پلار، خپلو ورونو او د خپل پلار ټولې کورنۍ ته د
هغوی د اولادونو د شمېر سره سم خواره برابرول.

قحطي

⑬ قحطي دومره سخته شوه چې په ټوله سیمه کې ډوډۍ نه وه
او د کنعان او مصر خلک د لوږې له لاسه کمزوري شول. ⑭ د
مصر او کنعان د خلکو سره چې څومره پیسې وې هغه ټولې یې د
غلو د اخیستلو په بدل کې یوسف ته ورکړې او یوسف هغه پیسې
واخیستلې او د فرعون په خزانه کې یې کېښودلې. ⑮ کله چې د
مصر او د کنعان د خلکو پیسې خلاصې شوې، نو ټول مصریان
یوسف ته راغلل او ویې ویل: «زمونږ ټولې پیسې خلاصې شوې،
مونږ ته غلې دانې راکړئ. دې ته مو مه پرېږدئ چې تاسو راته
گورئ او مونږ مړه کېږو.»

⑯ یوسف ځواب ورکړ: «که چېرې ستاسو پیسې خلاصې شوې
وي، نو خپل حیوانات راولئ. زه به ستاسو د حیواناتو په بدل کې په

تاسو باندې غلې دانې خرڅې کړم.» (۱۷) نو هغوی یوسف ته خپل حیوانات راوستل او یوسف د هغوی د اسونو، پسونو، وزو، غویانو او خرو په بدل کې ورته غله ورکړه او په هغه کال یې هغوی ته د دوی د ټولو حیواناتو په بدل کې غله ورسوله.

(۱۸) کله چې هغه کال تېر شو، د قحطۍ په بل کال هغوی یوسف ته راغلل او ویې ویل: «باداره، ستاسو څخه دا حقیقت نه شو پتولی چې زمونږ ټولې پیسې خلاصې شوې دي او زمونږ حیوانات هم ستاسو شول. زمونږ سره د خپل ځان او ځمکې څخه پرته نور څه نه دي پاتې چې تاسو ته یې درکړو.» (۱۹) مونږ دې ته مه پرېږدئ چې مړه شو! مه پرېږدئ چې زمونږ ځمکه شاړه شي. مونږ او زمونږ ځمکه د غلو دانو په بدل کې واخلي. مونږ به د فرعون غلامان شو او هغه به زمونږ د ځمکې خاوند شي. مونږ ته غله راکړئ چې ژوندي پاتې شو او تخم راکړئ چې خپلې ځمکې وکړو.»

(۲۰) نو یوسف د مصر ټوله ځمکه فرعون ته واخیستله. مصریانو هر یو خپله ځمکه خرڅه کړه، ځکه چې سخته قحطي شوه او ټوله ځمکه د فرعون شوه. (۲۱) یوسف د مصر د یو سر څخه تر بل سر پورې خلک غلامان کړل. (۲۲) یوازې ځمکه چې یوسف په بیه نه وه اخیستې، هغه د کاهنانو ځمکه وه، ځکه چې کاهنانو ته به د فرعون له خوا یو څه ورکول کېدل چې خپل ژوند ورباندې وکړي.

په دې سبب هغوی خپله ځمکه خرڅه نه کړه. (۲۳) یوسف خلکو ته وویل: «اوس چې ما ستاسو ځمکې او تاسو د فرعون دپاره اخیستي یی، دا دی تخم ستاسو دپاره چې په خپلو ځمکو کې یې وکړی. (۲۴) خو کله چې د حاصل وخت راشي، نو تاسو به د هغې څخه پنځمه برخه فرعون ته ورکړئ او پاتې څلور برخې د ځمکو د تخم او خپل ځان، خپلو کورنیو او خپلو ماشومانو ته د خوراک دپاره وساتئ.» (۲۵) هغوی وویل: «باداره، تاسو زمونږ سره نېکي وکړه او زمونږ ژوند مو وژغوره. نو مونږ به د فرعون غلامان یو.» (۲۶) نو یوسف د مصر په خاوره کې دا قانون وټاکه چې د محصولاتو پنځمه برخه به د فرعون وي. دغه قانون تر نن ورځې پورې په خپل قوت پاتې دی. یوازې د کاهنانو ځمکه د فرعون جايداد نه شو.

د یعقوب اخرنی غوښتنه

(۲۷) نو اسرائیلیان په مصر کې د جوشن په سیمه کې اوسېدل. په هغه ځای کې دوی شتمني لاسته راوړله او د ډېرو اولادونو خاوندان شول. (۲۸) یعقوب په مصر کې اوولس کاله ژوند وکړ او په یوسلو اووه څلوېښت کلنۍ کې مړ شو. (۲۹) کله چې د یعقوب د مرگ وخت رانژدې شو، هغه خپل زوی یوسف راوغوښت او هغه ته

یې وویل: «که چېرې زه درباندي په رښتیا گران یم، نو خپل لاس دې زما د ورون لاندې کېږده او زما سره قسم وخوره چې ما به په مصر کې نه ښخوې. (۳۰) زه غواړم په هغه ځای کې ښخ کړای شم چې زما نیکونه په کې ښخ دي. ما د مصر څخه یوسه او په کوم ځای کې چې هغوی ښخ شوي دي هلته مې ښخ کړه.» یوسف ځواب ورکړ: «څنگه چې ته وایې همداسې به وکړم.»

(۳۱) یعقوب وویل: «ماته قسم وخوره چې ته به دا کار کوي.» یوسف قسم وخور او یعقوب په خپل کټ باندي سر تیت کړ او شکر یې ادا کړ.

یعقوب افرایم او منسي ته برکت ورکوي

(۱) څه موده وروسته یوسف ته خبر ورسېده چې پلار یې ناروغ دی. نو هغه خپل دواړه زامن منسي او افرایم د ځان سره واخیستل او د خپل پلار لیدلو ته ورغی. (۲) کله چې یعقوب خبر شو چې د هغه زوی یوسف د هغه د لیدلو دپاره راغلی دی، نو هغه د خپل ټول قوت څخه کار واخیست، ترڅو په خپل کټ باندي کښېناست. (۳) یعقوب یوسف ته وویل: «مطلق قادر خدای ماته د کنعان په وطن کې په لوز کې رابنکاره شو او برکت یې راته راکړ. (۴) ماته یې وویل: «تاته به زیات اولادونه درکړم. ستا د نسل څخه به زیات

قومونه جوړ کړم او دغه ځمکه به ستا څخه وروسته ستا اولادې ته د هغوی د تليپاتي ملکیت په توګه ورکړم.

⑤ نو اوس ستا دوه زامن چې زما د راتللو څخه مخکې په مصر کې زېږېدلي وو، هغوی زما دي. افرایم او منسي د روبین او شمعون په شان زما زامن دي. ⑥ له دوی څخه وروسته چې ستا کوم اولادونه پیدا کېږي هغه به ستا وي او د هغوی میراث به د افرایم او منسي څخه وي. ⑦ کله چې زه د بین النهرین څخه راتللم، نو په خواشینۍ سره راحیل د کنعان په خاوره کې افراتي ته نژدې په لاره کې مړه شوه. نو هغه مې د افراتي د لارې ترڅنګه بڼځه کړه.» (هغه ځای اوس د بیت لحم په نوم یادېږي).

⑧ کله چې یعقوب د یوسف زامن ولیدل، هغه پوښتنه وکړه: «دا څوک دي؟» ⑨ یوسف خپل پلار ته وویل: «دا زما زامن دي چې خدای ماته دلته په مصر کې راکړي دي.» بیا یعقوب وویل: «هغوی ماته راوله چې زه ورته برکت ورکړم.» ⑩ د یعقوب سترګې د زوروالي له امله دومره کمزورې شوې وې چې څه شی ورته سم نه ښکاره کېده. نو یوسف خپل زامن هغه ته ورنژدې کړل او د هغه پلار هغوی ښکل کړل او په خپل غېږ کې یې ونيول. ⑪ یعقوب یوسف ته وویل: «ما هېڅکله دا هیله نه درلودله چې ستا مخ به بیا ووينم او اوس خدای زه دې ته پرېښودم چې ستا اولادونه هم

ووینم.» (۱۲) بیا یوسف هغوی د خپل پلار د زنگنونو څخه لېرې کړل او د درناوي په خاطر یې هغه ته خپل سر تیت کړ.

(۱۳) یوسف افرایم د یعقوب چپ لاس ته او منسي یې د هغه بني لاس ته نژدې راوستل. (۱۴) خو یعقوب خپل بني لاس اوږد کړ او هغه یې د افرایم په سر باندې کېښود، که څه هم هغه کشر ؤ او خپل چپ لاس یې د منسي په سر باندې چې مشر ؤ، کېښود. (۱۵) بیا هغه یوسف ته برکت ورکړ او ویې ویل: «هغه خدای چې زما پلرونو ابراهیم او اسحاق یې خدمت کړی دی، هغه دې دغو هلکانو ته برکت ورکړي! هغه خدای چې تر دې ورځې پورې یې زما لارښوونه کړې، هغوی ته دې برکت ورکړي!» (۱۶) هغه فرښته دې هغوی ته برکت ورکړي چې زه یې د ټولو بدیو څخه ژغورلی یم! زما او زما د نیکونو ابراهیم او اسحاق نومونه دې د دوی په وسیله ژوندي وساتل شي او هغوی دې ډېره اولاده ولري.»

(۱۷) کله چې یوسف ولیدل چې پلار یې خپل بني لاس د افرایم په سر باندې کېښود هغه خفه شو. نو د خپل پلار لاس یې ونيوه چې د افرایم له سر څخه یې د منسي سرته راواړوي. (۱۸) یوسف هغه ته وویل: «نه پلاره، دغه مشر دی. خپل بني لاس دې د هغه په سر باندې کېږده.» (۱۹) د هغه پلار انکار وکړ او ویې ویل: «ای زویه، زه پوهېږم! زه پوهېږم چې د منسي څخه به هم یو لوی قوم

جوړ شي. خو د هغه كشر ورور به د هغه څخه لوی سړی شي،
ځكه چې د هغه د اولادې څخه به لوی قومونه پيدا شي.»

②۰ په هغه ورځ يعقوب هغوی ته برکت ورکړ او ويې ويل: «د
اسراييلو قوم به يو بل ته ستاسو په نوم برکت غواړي او داسې به
وايي چې خدای دې تا د افرایم او منسي په شان کړي.» په دې
ډول يعقوب افرایم ته په منسي باندې د لومړي توب حق ورکړ.

②۱ بيا يعقوب يوسف ته وويل: «گوره، زه مرگ ته نژدې يم، خو
خدای به تاسو سره مل وي او تاسو به بېرته د خپلو نیکونو وطن ته
بوځي. ②۲ د شکیم هغه حاصلخېزه سيمه چې ما د اموريانو څخه د
خپلې تورې او ليندې په زور نيولې ده، ستا ورونو ته نه، بلکې تاته
درکوم.»

د يعقوب اخرنی خبرې

① يعقوب خپل زامن راوغوښتل او ورته ويې ويل: «راتول
شي، ترڅو تاسو له هغه څه څخه خبر کړم چې په راتلونکې کې به
په تاسو باندې پېښ شي.»

② د يعقوب زامنو سره راتول شی واورئ

غور مو ونيسی خپل پلار اسراييل ته

③ ای روبينه! زما مشر زويه

زما قوت يې ته زما د نارينتوب يې لومړنی نښه

يې په عزت کې بهتر او په قدرت کې بهتر

④ يې بې کنترول له د سپلاب په شان

نور به د ټولو نه بهتر نه يې

په دې خاطر چې زما وينځې سره ځملاستلې

او تا کړ ناپاکه د خپل پلار کټ

⑤ دې شمعون او لايوي دواړه سره ورونه

خپلو وسلو نه هغوی کار اخلي چې ظلم وکړي

⑥ شريک به نه شمه د دوی پټو خبرو کې

نه به د دوی په مجلسونو کې زه برخه واخلم

په دې خاطر چې په خپل قهر کې يې خلک ووژل

او په ملنډو يې غويان گوډ کړل

لغت دې وي د دوی په قهر باندې ⑦

حکۀ چې ډېر سخت ؤ

او په غضب د هغوی چې ډېر ؤ بې رحمه

د دوی نسل به په ټولو اسرايلو کې زه خپور کړم

او زه به يې خپاره کړم د خپل قوم په منځ کې

ستا ستاينه به کوي ستا ورونه ای يهودا ⑧

خپل دښمنان به له ورمېره نيسي

خپل سروونه به کړي ټيټ تاته ستا ورونه

ای يهودا! ته د زمري بچی يې ⑨

چې خپل ښکار ووژني او شي راستون

خپل غار ته هغه

د زمري په شان ټيټيږي او خملي

هېڅوک نه شي کړای جرات هغه نارام کړي

١٠ يهودا سره به وي شاهي امسا

تل به يې حکومت کړي اولاده

ټول قومونه به راوړي هغه ته باج

د ده په مخکې ټيټوي به هغوی د اطاعت سروونه

١١ د انگور تاک پورې تړي به خپل خر

په ډېر بڼه شاخ پورې به کوټی تړي

هغه کالي خپل په شرابو وينځي

هغو شرابو کې چپنه وينځي چې دي د وینو په شان

١٢ له شرابو څخه سرې دي د ده سترگې

له شيدو څخه دي سپين د ده غاښونه

١٣ زبولون به د درياب په غاړه اوسي

وي به بندر د کشتي گانو

تر صيدونه به يې سيمه ورسپري

١٤ يساکار دی په مثال د قوي خر

چې پرېوځي دی د دوه خورجينو منځ کې

١٥ دی چې وگوري چې ځای د اوسېدو يې ښه دی

او ده خوشحالوونکې هغه خاوره

دی به بار ته خپله ملا کاندې راټيټه

د غلام په شان به کار ته شي مجبوره

١٦ دان به کاندې په خپل قوم حکومت

وي به د اسرايلو د نورو قبيلو په شان هغوی

١٧) دان به وي د سرک د غاړې مار

دی به په لاره کې وي منگری مار

هغه به پوندي د اسونو چيچي

ترخو ولويږي سپور کس يې له شا

١٨) ستا د خلاصون په انتظار

يمه زه ای خښتنه

١٩) په جاد به وشي يرغل د يرغلگرو له خوا

دی به له شانه په هغوی باندي يرغل وکړي

٢٠) د اشیر ځمکه به وي بڼه حاصلخېزه

بڼه خوندور شاهي خواړه به يې تيار کړي

له حاصله څخه

٢١) نفتالي هغه هوسی ده چې وهي ازادي منډې

زېږوي ښکلي بچي

٢٢ دى يوسف يو حاصلخېزه تاک

يو مېوه داره ونه چې وي چيني په غاړه

چې يې خانگې وي ختلې په دېوال باندې

٢٣ کوي ده باندې سخته حمله خپل دښمنان

د خپلو غشو او ليندو سره په ده پسې شول

٢٤ خو لينده د هغه پاتې شوه ثابته

او شوې قوي د هغه مټې

د يعقوب د قادر خداى په قدرت

په وسيله د هغه شپونکي

چې ساتندوى دى د اسرايلو

٢٥ دا دى خداى د ستا د پلار چې کړي کومک درسره

مطلق قادر خدای دی چې برکت درکوي

برکتونه د باران درکوي پاس له اسمانه څخه

او د چينو له اوبو چې دي د ځمکې لاندې

برکتونه به د ډېرو اولادونو او پادو درکړي

ستا پلار چې کوم برکتونه دي موندلي (۲۶)

خپلو نیکونو څخه

هغه ډېر لوی دي او لوی دي له هغو

کوم چې راځي له ابدې غرونو

برکتونه دې دا ټول وي د يوسف په سر

د هغه چا په تندي چې شاهزاده دی

د خپلو ورونو منځ کې

بنیامین دی په مثال د داړونکي لپوه (۲۷)

په سهار کې دی خوري ښکار خپل

په ماښام کې هغه وېشي غنیمت خپل»

۲۸) دا ټولې د اسراییلو دولس قبیلې دي او دا هغه څه وو چې د هغوی پلار دوی ته د برکت ورکولو په وخت کې وویل او هر یو ته یې هغه برکت ورکړ چې ورسره مناسب ؤ.

د یعقوب مړ کډل

۲۹) بیا یعقوب هغوی ته دغه وصیت وکړ: «زه به زر مړ شم او د خپلو نیکونو سره به یوځای شم. ما د خپلو نیکونو سره په هغې سمخې کې ښخ کړی چې د حیثي عفرون په پټي کې ده. ۳۰) دا هغه سمخه ده چې د مکفیلې په پټي کې ممرې ته مخامخ د کنعان په خاوره کې پرته ده او ابراهیم هغه د پټي سره د عفرون څخه د هدیرې دپاره اخیستي وه. ۳۱) دا هغه ځای دی چې ابراهیم او د هغه ښځه ساره او اسحاق او د هغه ښځه ربکا په کې ښخ شوي وو او هلته مې لیه هم ښخه کړه. ۳۲) هغه پټی او سمخه د حیثیانو څخه اخیستل شوي وو.» ۳۳) کله چې یعقوب خپلو زامنو ته دا وصیت وکړ، هغه بېرته ځملاست او مړ شو او د خپلو نیکونو سره یوځای شو.

① يوسف په خپل پلار باندې ورپرېوت او په هغه باندې يې وژړل او ښکل يې کړ. ② بيا يوسف خپلو هغو ډاکترانو ته چې د هغه خدمت يې کاوه حکم وکړ چې د هغه پلار يعقوب مړی موميایي کړي. نو ډاکترانو هغه موميایي کړ. ③ په دې کار باندې پوره څلورېشت ورځې ولگېدلې او د مصر خلک اويا ورځې په هغه باندې ویر وکړ.

④ کله چې د هغه د ویر کولو ورځې تېرې شوې، نو يوسف د فرعون درباريانو ته وويل: «که په ما مهرباني کوئ، نو زما په خاطر د فرعون سره خبرې وکړئ او هغه ته ووايئ: ⑤ زما پلار ماته قسم راکړی دی چې: 'زه مړ کېږم. ما د کنعان په خاوره کې په هغه قبر کې چې پخوا جوړ شوی ؤ، ښخ کړه.' اوس ماته اجازه راکړئ چې لاړ شم او پلار مې ښخ کړم. بيا به بېرته راشم.» ⑥ فرعون ځواب ورکړ: «لاړ شه او لکه څنگه چې پلار دې درته قسم درکړی دی، هغه ښخ کړه.»

⑦ نو يوسف روان شو چې خپل پلار ښخ کړي. د فرعون ټول درباريان، د دربار لوړرتبه مامورين او د مصر ټول مشران د يوسف سره لاړل. ⑧ د دوی سره د يوسف د کورنۍ ټول غړي، د هغه وروڼه او د هغه د پلار کورنۍ هم لاړل. يوازې د هغوی اولادونه، رمې او پادې په جوشن کې پاتې شول. ⑨ جنگي گاډۍ گانې او په

اسونو باندې سپاره خلک هم د هغوی سره لاپړل او دا یوه لویه قافله وه.

⑩ کله چې دوی د اطاد درمند ځای ته چې د اردن د سیند په لمرخاته کې دی ورسېدل، نو ډېر سخت او په لوړ اواز یې وژړل او یوسف په هغه ځای کې د خپل پلار دپاره اووه ورځې د مړینې مراسم ونيول. ⑪ کله چې د هغه ځای اوسېدونکو کنعانیانو دا ولیدل، نو هغوی وویل: «مصریان ډېر سخت ویر او ماتم کوي.» نو ځکه هغه ځای چې د اردن د سیند په لمرخاته کې دی، د آبل مصرایم په نوم یاد کړای شو.

⑫ نو څنگه چې یعقوب وصیت کړی ؤ، زامنو یې هماغسې وکړل. ⑬ هغوی هغه د کنعان خاورې ته یووړ او ممری ته نژدې یې د مکفيله د پټي په سمخه کې چې ابراهیم هغه د پټي سره د حیتي عفرون څخه د هدیرې دپاره اخیستی وه، بنخ کړ. ⑭ یوسف د خپل پلار د بنخولو څخه وروسته د خپلو ورونو او هغو ټولو خلکو سره چې د جنازې دپاره د هغه سره تللي وو، بېرته مصر ته راستون شو.

یوسف خپلو ورونو ته تسلي ورکوي

١٥) كله چې د يوسف ورونو وليدل چې د هغوی پلار مړ شو، نو هغوی وويل: «که چېرې يوسف زمونږ څخه لا تراوسه هم کرکه کوي او وغواړي چې د ټولو هغو بديو بدله چې مونږ ورسره کړي دي زمونږ څخه واخلي، نو بیا به څه کوو؟» ١٦) نو هغوی يوسف ته پیغام وروولېږه او ویې ويل: «زمونږ پلار د خپل مرگ څخه مخکې دغه حکم کړی دی: ١٧) يوسف ته به داسې ووايي چې زه ستا څخه دا غوښتنه کوم چې د خپلو ورونو گناهونه او خطاګانې او هغه بد چلند چې ستا سره یې کړی دی، وبخښه. اوس زمونږ یعنې د خپل پلار د خدای د غلامانو گناهونه وبخښه.» كله چې يوسف د هغوی پیغام ترلاسه کړ، نو ویې ژړل.

١٨) بیا د هغه ورونه په خپله راغلل او د هغه په وړاندې یې خپل سرونه ټیټ کړل او ویې ويل: «مونږ ستا غلامان یو.» ١٩) خو يوسف هغوی ته وويل: «مه وپرېږئ. ایا زه خدای یم؟ ٢٠) تاسو زما په خلاف د بدو پلان درلود، خو خدای هغه په نېکۍ باندې بدل کړ د دې دپاره چې د ډېرو خلکو ژوند وژغوري او لکه څنګه چې وشول هغوی نن ژوندي پاتې دي. ٢١) نو بیا مه وپرېږئ. زه به په تاسو او ستاسو په اولادونو باندې پام کوم.» نو هغوی ته یې تسلي ورکړه او په مهربانۍ سره یې ورسره خبرې وکړې.

د يوسف مړينه

٢٢ يوسف د خپل پلار د ټولې کورنۍ سره په مصر کې پاتې شو. هغه یوسلو لس کاله ژوند وکړ. ٢٣ يوسف د افرایم د اولادونو او لمسیانو د لیدلو پورې ژوندی ؤ او همدارنگه هغه تر هغې پورې ژوندی ؤ چې د منسي د زوی ماخیر اولادونه یې هم په خپله کورنۍ کې ولیدل. ٢٤ يوسف خپلو ورونو ته وویل: «زه مرگ ته نژدې شوی یم. خو بې له شکه چې خدای به تاسو وساتي او تاسو به له دې وطن څخه هغه وطن ته بوځي چې د ابراهیم، اسحاق او یعقوب سره یې قسم خوړلی دی.» ٢٥ يوسف د یعقوب د کورنۍ خلکو ته قسم ورکړ او ویې ویل: «زما سره دا وعده وکړئ کله چې خدای تاسو هغه هېواد ته بیایي، نو زما مړی به له ځان سره وړی.» ٢٦ نو يوسف د یوسلو لس کالو په عمر په مصر کې مړ شو. وروسته له دې چې هغه یې مومیایي کړ، په تابوت کې یې کېښود.